

ΙΗΣΟΥΣ ΧΡΙΣΤΟΣ Ο ΠΑΝΤΟΚΡΑΤΩΡ ΘΕΟΣ

ΙC Θ N ΧC
Ο ΑΝΑΡΧΟΣ ΚΑΙ ΠΡΟΛΙΘΝΙΟΣ ΘΕΟΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

«Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ»

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Γ' • ΣΕΠΤΕΜΒΡΙΟΣ-ΟΚΤΩΒΡΙΟΣ 2005 • τεύχος 17ον

Διεύθυνσις Περιοδικῆς
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΥΠΟΛΕΩΣ 174, Τ.Κ. 542 49 ΧΑΡΙΑΛΟΥ • ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ

ΜΗΜΤΑΙ ΕΣΤΙ
ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΙΩΑΝΝΗΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΤΘΑΙΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΕΤΡΟΣ

Ο ΑΠΟΣΤΟΛΟΣ ΠΑΥΛΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΜΑΡΚΟΣ

Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΤΗΣ ΛΟΥΚΑΣ

ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΣΩΝ

“Ἐν Ἐκκλησίαις εὐλογεῖτε τὸν Θεὸν
Κύριον ἐκ πηγῶν Ἰσραὴλ”

«Τὰ πάντα διὰ τὴν ΟΡΘΟΔΟΞΙΑΝ
καὶ διὰ τὴν ΕΛΛΑΔΑ»

ΔΙΜΗΝΙΑΙΟΝ ΕΠΙΣΗΜΟΝ
ΔΗΜΟΣΙΟΓΡΑΦΙΚΟΝ ὈΡΓΑΝΟΝ
ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΩΝ ΓΗΝΗΣΙΩΝ
ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ

Ἄριθμ. Ἐγκρ. Ὑπουργ. Ἀποφάσεως 10893/95
Περίοδος Γ' ἔτος Α'
Σεπτέμβριος-Ὀκτώβριος 2005 • Ἀριθμὸς τεύχους 17

Ὁ Ἀρχιεπίσκοπος Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος
κωρὸς ΜΑΤΡΑΣΙΑΣ ὁ Α' (1861-1950)

Ὁ Προπρωσύγκελλος καὶ Ἀρχιεραμμεαὺς
π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982)

ΙΔΡΥΤΗΣ τοῦ «Κ.Ε.Ο.»: Ὁ Ἀείμνηστος Προπρωσύγκελλος
καὶ Ἀρχιεραμμεαὺς τῆς Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἐκκλησίας
τῶν Γ.Ο.Χ. Ἐλλάδος π. Εὐγένιος Τόμπρος (1905-1982).
Ἔτος Ἰδρύσεως τοῦ Περιοδικικοῦ Ὀκτώβριος 1950

ΕΚΔΟΤΗΣ :

Η ΠΕΡΑ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΣ Γ.Ο.Χ.
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ & ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ:

Ὁ Παναγιώτατος Μητροπολίτης Γ.Ο.Χ.
Ο ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΣ

Τηλ. Ἱερᾶς Μητροπόλεως: 2310-300177

Συντάσσεται ὑπὸ Ἐπιτροπῆς.

Διὰ τὴν ἀλληλογραφίαν ἀπευθύνεσθε:

Περιοδικὸν

«ΚΗΡΥΞ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ»
Κωνσταντινούπολης 174, 542 49 ΧΑΡΙΑΔΟΥ - ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗ
ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ: ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: 20 € / ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: 50 \$

Τὸ ὄραμα τοῦ πρωτομ.
Στεφάνου κατὰ τὸ
ὅποιον εἶδεν «τὸν
Ἰησοῦν ἐστῶτα ἐκ
δεξιῶν τοῦ Θεοῦ Πα-
τρὸς». (Πράξ. Ζ'
55.56). Εἶναι ἡ ἀρχαιο-
τέρα ἴσως εἰκὼν ἐν ἣ
παρίσταται ὁ Υἱὸς καὶ
ὁ Πατήρ. Ἀπὸ
Ἑλλιν. Βυζαντ. Χει-
ρόγραφον τοῦ 9ου
αἰῶνος.

(Ἐθνικὴ Βιβλιοθήκη
τῶν Παρισίων).

Μία ἐπιπλέον εἰκονογρα-
φικὴ Μαστορία περὶ τῆς
ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΤΗΤΟΣ
καὶ ΘΕΟΤΗΤΟΣ ΤΟΥ
ΠΡΟΣΩΠΟΥ ΤΟΥ ΚΥ-
ΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ
ΣΩΤΗΡΟΣ ἡμῶν ΙΗΣΟΥ
ΧΡΙΣΤΟΥ εἶναι ἡ παρα-
πλευρὸς εἰκὼν φέρουσα
τὴν ἐπιγραφὴν διὰ τὸν
Χριστόν: «ΙΣ. ΧΣ. ὁ
ΠΡΟΑΙΩΝΩΝ ΘΕΟΣ»
καὶ διὰ τὴν Παναγίαν
«ΜΗΤΗΡ ΘΕΟΥ». Φο-
ρητὴ εἰκὼν, ἔργον τοῦ Ξέ-
νου Διγενῆ τοῦ 1491,
εὐρισσομένη εἰς τὴν Μο-
νὴν Μυρτιάς Θέρμου
Αἰτωλοακαρνανίας.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Σελίδες

1) ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ	91
2) ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ	94
3) Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ (3η ΣΥΝΕΧΕΙΑ)	100
4) Η ΤΕΛΕΤΗ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ ΤΟΥ Ι. ΝΑΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ	106
5) ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟΝ ΤΟΥ 1940	113
6) ΕΚΔΗΜΙΑ ΜΟΝΑΧΟΥ	117
7) ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ	118
8) ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΘΕ ΤΟ «ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟΝ»	131
9) ΠΛΗΣΙΑΖΕΙ ΤΟ ΧΑΡΑΓΜΑ;	135
10) Η ΑΜΠΕΛΟΣ ΩΣ ΣΥΜΒΟΛΙΚΗ ΕΙΚΩΝ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ	136

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ,
ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΚΑΙ ΘΕΟΥ ΚΑΙ ΣΩΤΗΡΟΣ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ,

ΗΤΟΙ ΤΟΥ ΑΤΡΕΠΤΩΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΩΣ

ΕΝΑΝΘΡΩΠΗΣΑΝΤΟΣ, ΚΑΤΑ ΤΕ ΤΗΝ ΘΕΙΑΝ ΚΑΙ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΦΥΣΙΝ
ΚΑΙ ΤΗΝ ΘΕΪΚΗΝ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ, ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ ΚΑΙ ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥΙΟΥ

ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ΟΣ ΕΣΤΙ ΚΕΦΑΛΗ ΑΥΤΗΣ ΚΑΙ ΟΣ ΠΕΡΙΕΠΟΙΗΣΑΤΟ

ΑΥΤΗΝ ΔΙΑ ΤΟΥ ΙΔΙΟΥ ΑΙΜΑΤΟΣ

(Κολασ. Α', 12 - 18), (Πραξ. Κ', 28).

ΜΕΡΟΣ Α' ΣΥΝΟΠΤΙΚΟΝ

- 1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι Θεός.
 - 2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία ἀπὸ τὰς Τρεῖς Ὑποστάσεις τοῦ Θεοῦ.
 - 3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι μία "Τετάρτη Θεϊκὴ Ὑπόστασις".
 - 4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι Πρόσωπον ἢ Ὑπόστασις.
 - 5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία δέν εἶναι ὄν αὐθυπόστατον, κεχωρισμένον καὶ ἀνεξάρτητον τοῦ Θεοῦ.
- ● ● ● ● ● ● ● ● ●
- 1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι Θεία, Μυστηριακὴ Ἐπικοινωνία Προσώπων.
 - 2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι Κοινωνία, Σχέσις, Ἐνωσις κατὰ Χάριν, μετὰξὺ τοῦ ΤΡΗΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ καὶ κτιστῶν λογικῶν ὄντων, ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων.
 - 3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι Κοινωνία Θεώσεως, κατὰ τὸν Ἅγιον Γρηγόριον τὸν Παλαμᾶν (ΕΠΕ, τόμ. Α', σελ. 330, παρ. 78).
 - 4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι ἡ ΒΑΣΙΛΕΙΑ τοῦ ΤΡΙΑΔΙΚΟῦ καὶ ΤΡΗΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ γῆς.
 - 5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία εἶναι Θεοσύστατος, Θεοῦδρυτος, Θεοῦπόστατος καὶ Θεάνθρωπος ὀργανισμὸς μὲ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ, ΑΝΑΡΧΟΝ, ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, Αὐτὸν τὸν Ἐνανθρωπήσαντα ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΥΙΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, τὸν Θεάνθρωπον ΚΥΡΙΟΝ καὶ ΘΕΟΝ καὶ ΣΩΤΗΡΑ ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν, καὶ ΣΩΜΑ Αὐτοῦ κτιστά λογικά ὄντα, ἥτοι, ἀγγέλους καὶ ἀνθρώπους ὡς μέλη.

ΜΕΡΟΣ Β΄ ΕΚΤΕΝΕΣ

- 1) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική, Θριαμβεύουσα καὶ Στρατευομένη, Ἐκκλησία τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ ἐστὶ τὸ Ἐνιαῖον κατὰ χάριν Σῶμα Αὐτοῦ, Ὅς ἐστὶν ἡ ΚΕΦΑΛΗ Αὐτοῦ, ἠνωμένος τῷ Σώματι διὰ τῶν Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν αἰτνῆται Διαποτίζουσι καὶ Ἁγιάζουσι Αὐτό.
- 2) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ἡ ἀπὸ Καταβολῆς κόσμου ὑπάρχουσα Ὀρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου, ἡ ἔχουσα Θεμέλιον τῆς Ὑπάρξεως Αὐτῆς τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΥἴΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ, ἦτοι τὸν ΚΥΡΙΟΝ καὶ ΘΕΟΝ ἡμῶν, τὸν Ἄναρχον καὶ Προαιώνιον Ἰησοῦν Χριστόν, τὸν «Ὁμοούσιον τῷ Πατρὶ, δι' οὗ τὰ πάντα ἐγένετο».
- 3) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία ἔχει ὡς ψυχὴν Αὐτῆς τὸ ΠΑΝΑΓΙΟΝ καὶ ΤΕΛΕΤΑΡΧΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ, τὸ Ἁγιάζον Αὐτὴν διὰ τῶν Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν καὶ καθιστὸν Αὐτὴν ΑΓΙΑΝ, Στυλον καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας, ἦτοι Ἀλάθητον, κατὰ τὸν Ἀπόστολον Παῦλον : «Πῶς δεῖ ἐν οἴκῳ ΘΕΟΥ ἀναστρέφεσθαι ἥτις ἐστὶν ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΘΕΟΥ Ζῶντος, Στυλος καὶ ἐδραῖωμα τῆς Ἀληθείας» (Α΄ Τιμ. Γ΄ 15).
- 4) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ἡ ΘΕΪΚΗ Μυστηριακὴ Κοινωνία - Σχέσις - Ἑνωσις Προσώπων, ἦτοι τοῦ Τρισυποστάτου ΘΕΟΥ μετὰ κτιστῶν λογικῶν ὄντων Ἀγγέλων καὶ ἀνθρώπων, ἡ ὁποία διὰ τῶν Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν αἰτνῆται πηγάζουσι, προέρχονται ἐκ τῆς ΘΕΪΚΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ, διαποτίζουσι, Ἁγιάζουσι καὶ Θεώνουσι κατὰ χάριν τὰ μέλη τοῦ Σώματός της.
- 5) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ὁ Παράδεισος, ὁ Οἶκος καὶ τὸ Κατοικητήριον, τὸ Παλάτιον τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ Ὁμοουσίου, Ζωοποιοῦ καὶ Ἀδιαιρέτου ΤΡΙΑΔΟΣ (Α΄ Τιμ., Γ΄ 15).
- 6) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία ἔχει ὡς Ἀνωτάτην καὶ Ὑπερτάτην Ἀρχὴν καὶ Ἐξουσίαν καὶ Διακυβέρνησιν τῆς τῆν ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ, Ἡτις Διοικεῖ, Ἐξουσιάζει, Κυβερνᾷ καὶ Κατευθύνει τὰ μέλη τοῦ Σώματος Αὐτῆς.
- 7) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία ἔχει Κεφαλὴν τῆς, κατὰ χάριν, τὸν ΜΟΝΟΓΕΝΗ ΥἴΟΝ καὶ ΛΟΓΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ (Κολ. Α' 12-18), ἦτοι τὸν Ἄναρχον καὶ Προαιώνιον ΚΥΡΙΟΝ καὶ ΘΕΟΝ ἡμῶν Ἰησοῦν ΧΡΙΣΤΟΝ, Ὅς ἔχει ΚΕΦΑΛΗΝ, κατὰ φύσιν, τὸν ΘΕΟΝ ΠΑΤΕΡΑ (Α΄ Κορ. ΙΑ΄ 3), καὶ ΤΑΥΤΟΥΡΓΕΙ, ἦτοι ΕΝΕΡΓΕΙ ΑΧΩΡΙΣΤΩΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΩΣ μετὰ τοῦ ΠΑΤΡΟΣ καὶ τοῦ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ὡς ΟΜΟΟΥΣΙΟΣ, ΑΧΩΡΙΣΤΟΣ ΚΑΙ ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΣ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ, κατὰ τὸ, «Τὰ πάντα εἰς τὸν ὁρατὸν καὶ ἀόρατον κόσμον δημιουργοῦνται καὶ συντελοῦνται ἐκ Πατρὸς δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι», καὶ οὕτω ἔχει Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΗΣ, κατὰ χάριν, ΟΛΟΚΛΗΡΟΝ ΤΗΝ ΑΓΙΑΝ ΤΡΙΑΔΑ.
- 8) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καὶ Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ὁ Θεοσύστατος, Θεοῦδροτος, Θεοῦπόστατος καὶ Θεανθρώπινος Ὁργανισμὸς, μετὰ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ ΑΝΑΡΧΟΝ, ΑΚΤΙΣΤΟΝ, ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ, τὸν ΘΕΟΝ ΛΟΓΟΝ καὶ ΜΟΝΟΓΕΝΗ

ΥΙΟΝ τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ, ὡς ὁ Ἄπ. Παῦλος διδάσκει (Κολ. Α' 12-18), τόν μόνον ΘΕΜΕΛΙΟΝ ΚΑΙ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ (Α' Κορ. Γ' 10-11), τόν Ἐνεργοῦντα καί Ταυτουργοῦντα Ἀχωρίστως καί Ἀδιαιρέτως μετά τοῦ ΘΕΟΥ ΠΑΤΡΟΣ καί τοῦ ΠΑΝΑΓΙΟΥ ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ, ὡς Ὁμοούσιος Αὐτοῖς, καθότι διδασκόμεθα ὑπό τῶν Ἁγίων καί Θεοφόρων Πατέρων ὅτι, «*Τά πάντα εἰς τόν ὄρατόν καί ἀόρατον κόσμον δημιουργοῦνται καί συντελοῦνται ἐκ ΠΑΤΡΟΣ δι' ΥΙΟΥ ἐν ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ*».

- 9) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία εἶναι ἡ διά τῶν ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς προερχομένων Ἀκτίστων Θεϊκῶν Ἐνεργειῶν Ἀγιάζουσα τά Μυστήρια, καί δι' αὐτῶν τά μέλη τοῦ Σώματος Αὐτῆς, ἰδιαιτέρως δέ μεταβάλλουσα, μεταποιοῦσα, τόν ἄρτον καί οἶνον εἰς αὐτό τό ἐκ τῆς Πανάγνου καί Παρθένου Μαρίας προσληφθέν ΘΕΟΪΠΟ-

ΣΤΑΤΟΝ ΣΩΜΑ καί ΑΙΜΑ τοῦ Ἐνσαρκωμένου ΚΥΡΙΟΥ καί ΘΕΟΥ καί Σωτήρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ Προαιωνίου, Ἀνάρχου, Ἀτρέπτου καί Ἀναλλοιώτου Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ Πατρός.

- 10) Ἡ Μία, Ἁγία, Καθολική καί Ἀποστολική Ἐκκλησία δέν εἶναι Μόνον κτίσμα, διότι, ὡς ΘΕΑΝΘΡΩΠΙΝΟΣ καί ΘΕΟΪΠΟΣΤΑΤΟΣ ΟΡΓΑΝΙΣΜΟΣ ἔχει ΑΚΤΙΣΤΟΝ ΘΕΪΚΗΝ ΚΕΦΑΛΗΝ καί διά τῶν ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς πηγαζόντων καί προερχομένων ΑΪΔΙΩΝ, ΑΝΑΡΧΩΝ, ΑΚΤΙΣΤΩΝ, ΘΕΪΚΩΝ ΕΝΕΡΓΕΙΩΝ, Διαποτίζει καί Ἀγιάζει καί Θεώνει καί Ἐνώνει κατά Χάριν εἰς Σῶμα ΕΝ, Σῶμα ΑΓΙΟΝ, τά κτιστά λογικά ὄντα, ἀγγέλους καί ἀνθρώπους, τά ἀποτελοῦντα μέλη τοῦ Σώματος αὐτῆς.

ΜΕΡΟΣ Γ' Π Ε Ρ Ι Ε Κ Τ Ι Κ Ο Ν

ΣΩΜΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΚΑΙ ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΘΕΩΣΕΩΣ Η ΕΚΚΛΗΣΙΑ

- Σῶμα Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ὁμοθέω αἵματι ζωοποιούμενον.
- Θεϊκῆς Κεφαλῆς Σῶμα ἡ Ἐκκλησία, ἐκ λογικῶν κτισμάτων Πνεύματι συστημένον.
- Θεϊκῆς Ὑποστάσεως Σῶμα ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ Προαιωνίῳ Ὑποστάσει τοῦ Χριστοῦ τό εἶναι ἔχον.
- Θεοῦπόστατον Σῶμα ἡ Ἐκκλησία, ἐν τῇ Ἀνάρχῳ Ὑποστάσει τοῦ Προαιωνίου Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ τά μέλη προτετυπομένη.
- Κατά Χάριν τήν Ἀκτιστον, Σῶμα Χριστοῦ ἡ Ἐκκλησία, ἐν ᾧ ταυτουργεῖ ὡς Κεφαλή Τριάς ἡ Ἁγία ἐνοικοῦσα.
- Θεανθρώπινος Ὁργανισμός ἡ Ἐκ-

κλησία, Ἀγγέλους καί ἀνθρώπους τῷ Θεῷ συνέχουσα καί κατ' ἐνέργειαν Θεοποιοῦσα.

- Ἐκ Πατρὸς καλούμενον, δι' Υἱοῦ συνεχόμενον, καί ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι ἁγιαζόμενον, Σῶμα Ἐν ἡ Ἐκκλησία, Τριάδος Μιᾶς, Ἀκτιστος Μία Ταυτουργία.
- Ἐκ Θεοῦ τό Ἐν, διά Θεοῦ τό Ἐν, ἐν Θεῷ τό Ἐν, τῆς Ἐκκλησίας τό Σῶμα συνηρμοσμένον.
- Κοινωνία Θεώσεως ἡ Ἐκκλησία, θέσει θεοῦ τούς φύσει κτιστούς ἀπεργαζομένη.
- Τριάδος Ὑπεραγίας Γεώργιον ἡ Ἐκκλησία, οὐ ἔνεκεν τό εἶναι ὁ κόσμος ἀπό καταβολῆς λαμβάνει.

ΤΟ ΣΥΜΒΟΛΙΚΟΝ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΠΡΟΕΛΕΥΣΕΩΣ ΚΑΙ ΤΗΣ ΑΠΟΣΤΟΛΗΣ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ

Τό Σχεδιάγραμμα τῆς ἀπέναντι σελίδος ἐδημοσιεύθη εἰς τό τότε Ἐπίσημον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον τῆς Ἁγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τῆς Ἱεραρχίας τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ. Ο. Χ. Ἑλλάδος, τό περιοδικόν "ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ", κατά τό ἔτος 1981, μῆν Ἰούλιος καί σελ. 219.

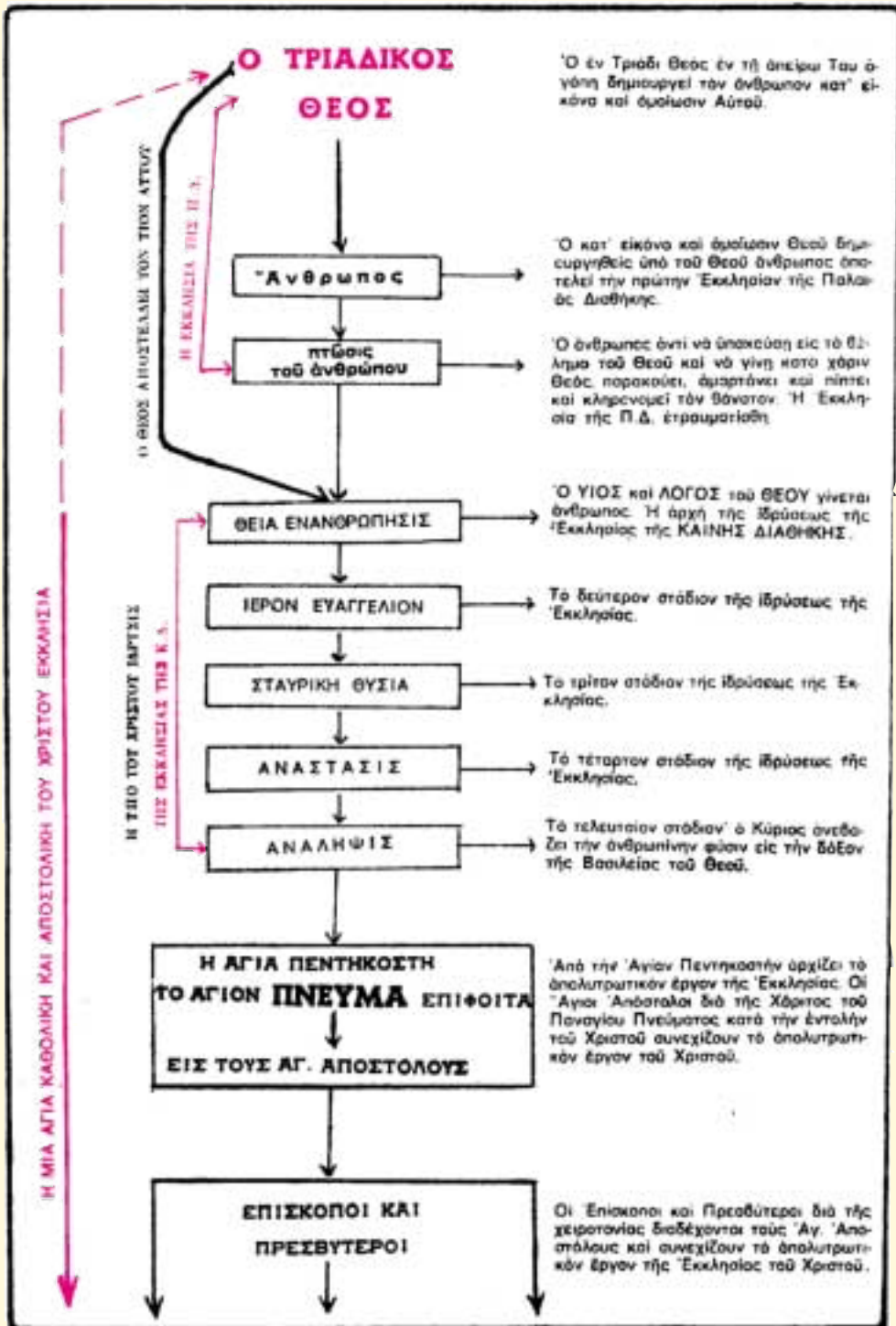
Τό περί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ θέμα, εἶναι ἀπό τά πλέον σημαντικά καί μοναδικῆς σημασίας θέματα εἰς τόν ὁρατόν καί ἀόρατον κόσμον, ἀφοῦ μέλη Αὐτῆς εἶναι οἱ Ἅγγελοι, ὅλοι οἱ πρό τῆς ἐνανθρωπήσεως τοῦ Θεοῦ Λόγου καί Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ Ἅγιοι, ἦτοι Προφῆται, Δίκαιοι καί Πατριάρχαι, καθώς καί οἱ μετά τήν Ἐνανθρώπησιν Ἅγιοι, ἦτοι Ἀπόστολοι, Εὐαγγελισταί, Ἱεράρχαι, Μάρτυρες, Ὅσοι καί ὄλον τό πλήρωμα τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Μόνου Τρισυποστάτου καί Ἀληθινοῦ Θεοῦ, ΠΑΤΡΟΣ, ΥἱΟΥ καί ΠΝΕΥΜΑΤΟΣ ΑΓΙΟΥ. Ἄνευ τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ δέν θά εἶχε νόημα ἡ ὑπαρξίς καί δημιουργία ὀλοκλήρου τοῦ ὁρατοῦ καί ἀοράτου κόσμου.

Τήν πλέον χαρακτηριστικῆν διατύπωσιν διά τήν σημασίαν καί τόν λόγον ὑπάρξεως τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ τήν ἔχομεν ἀπό τόν χρυσοῦν τήν γλῶτταν, Ἅγιον Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, ὅστις μᾶς διδάσκει ἐπί 1600 ἔτη ὅτι : «Ὁ οὐρανός ἐδημοουργήθη διά τήν ΕΚΚΛΗΣΙΑΝ καί ὄχι ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ διά τόν οὐρανόν» (Ἅγ. Ἰωάννης Χρυσόστομος, PG 52, 49). Τό οὖν ἐνεκα συμπάσης τῆς κτίσεως, τό τελικόν αἷτιον τῆς δημιουργίας τοῦ κόσμου, εἶναι ἡ Ἐκκλησία. Τό ἀπόφθεγμα τοῦ Ἁγίου Χρυσόστομου δηλώνει τόν πλοῦτον τῆς ἐννοίας

καθώς καί τήν ἀξίαν καί τάς διαστάσεις τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἐξ οὗ καί δι' οὗ καί ἐν ᾧ τά πάντα. Ἡ Ἐκκλησία δέν ἀνήκει εἰς ἄλλον, ἀλλ' εἰς τόν Ἀληθινόν Θεόν, τήν ΑΓΙΑΝ, ΟΜΟΟΥΣΙΟΝ, ΖΩΟΠΟΙΟΝ, ΑΔΙΑΙΡΕΤΟΝ, ΑΚΤΙΣΤΟΝ καί ΑΝΑΡΧΟΝ ΤΡΙΑΔΑ, τήν μιᾷ Θελήσει καί Ἐνεργείᾳ τά πάντα εἰς τόν ὁρατόν καί ἀόρατον κόσμον Ἐνεργοῦσαν καί ΤΑΥΤΟΥΡΓΟΥΣΑΝ, ὅπως μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι καί Θεοφόροι Πατέρες, «τά Θεόπνευστα ὄργανα» καί «πάγχρυσσα Στόματα τοῦ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ καί ΥἱΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ».

Μᾶς διδάσκουν οἱ Ἅγιοι ὅτι : «Τά πάντα εἰς τόν ὁρατόν καί ἀόρατον κόσμον συντελοῦνται, δημιουργοῦνται καί πραγματοποιοῦνται ΕΚ ΠΑΤΡΟΣ ΔΙ' ΥἱΟΥ ΕΝ ΑΓΙΩ ΠΝΕΥΜΑΤΙ». Ἡ Ταυτοργία ἀποτελεῖ τόν χρυσοῦν Ὁρθόδοξον Δογματικόν Κανόνα περί τοῦ τρόπου Ἐνεργείας τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ ἐν σχέσει πρός τά δημιουργήματά του.

Ἡ λέξις «ΕΚΚΛΗΣΙΑ» κυρίως καί πρωταρχικῶς σημαίνει ΚΟΙΝΩΝΙΑ ΠΡΟΣΩΠΩΝ. Προκειμένου ὁμως περί τοῦ «ὄρου «ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ», σημαίνει ΚΟΙΝΩΝΙΑ - ΣΧΕΣΙΣ - ΕΝΩΣΙΣ τοῦ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων Ἀγγέλων καί ἀνθρώπων, ὡς ΚΕΦΑΛΗΣ κατά χάριν ἡνωμένης μετά τῶν

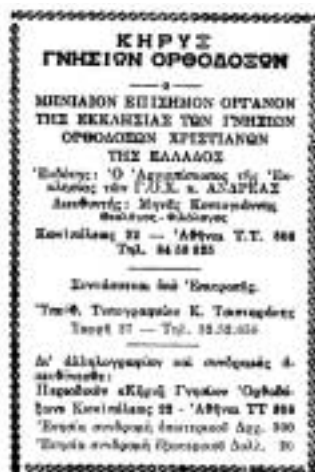

Τό Συμβολικόν Σχεδιάγραμμα εἰς τὸ ὁποῖον εἰκονίζεται ἡ ἐκ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἀρχὴ καὶ Προέλευσις τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, καὶ ἡ Ὑπαρξις καὶ Ἀποστολὴ Αὐτῆς εἰς τὴν Παλαιάν καὶ Καινὴν Διαθήκην.

Άριστερά: Τό έξώφυλλον τοῦ Περιοδικοῦ «Κ.Γ.Ο.» εἰς τό ὁποῖον ἐδημοσιεύθη τό περί Ἐκκλησίας Συμβολικόν Σχεδιάγραμμα τῆς προηγουμένης σελίδος.

Δεξιά: Ἡ ταυτότης τοῦ Περιοδικοῦ, δηλοῦσα ὅτι εἶναι τό Ἐπίσημον Ὅργανον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, διά τοῦ ὁποῖου διδάσκει τό πλήρωμα τῶν πιστῶν μελῶν τῆς.

μελῶν τοῦ Σώματός Της. Ἡ Ἐκκλησία, ὡς περίοπτον ἔργον τοῦ Θεοῦ καί ὡς Ὅρος Ἅγιον Αὐτοῦ, εἰς ΕΝ ἐκλήθη ὑπό τοῦ Θεοῦ Πατρός, εἰς ΕΝ συνήχθη διά τοῦ Υἱοῦ, καί εἰς ΕΝ ἠγιάσθη Σῶμα ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι.

Ταῦτα πάντα ἔχουσα ὑπ' ὄψιν τῆς καί ἡ Ἁγία καί Ἱερά Σύνοδος τῆς Ἱεραρχίας περί τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΘΕΟΥ, ἐδημοσίευσεν εἰς Σχηματικήν Παράστασιν ΣΥΜΒΟΛΙΚΩΣ τό ἐν λόγῳ ΣΧΕΔΙΑΓΡΑΜΜΑ περί τῆς προελεύσεως τῆς ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ καί ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ἐκ ΤΟΥ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἤτοι ἐκ τῆς ΠΑΝΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ.

Λέγομεν Συμβολικῶς, διότι τά τοῦ Ἄοράτου κόσμου πρόσωπα, πράγματα καί καταστάσεις, εἶναι ἀσχημάτιστα καί ἀπερίγραπτα ὡς ἀόρατα, μεταφυσικά, αἶψα, ἀσώματα καί πνευματικά ὄντα καί μόνον μέ εἰκόνας λαμβανομένας ἀπό τόν παρόντα κόσμον δυνάμεθα νά τά παρουσιάσωμεν μέ Τύπους, Σύμβολα, Εἰκόνας καί Σχήματα, (κατά τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν), ἐπειδή ὅπως γνωρίζομεν «ὁ παρῶν κόσμος εἶναι εἰκῶν τοῦ ἀοράτου, αἰῶλου, πνευματικοῦ καί μεταφυσικοῦ κόσμου.»

Οὕτω λοιπόν ἡ σχηματική, εἰκονική καί συμβολική αὐτή παράστασις τοῦ ἐν λόγῳ

Σχεδιαγράμματος μᾶς δίδει μίαν μικράν εἰκόνα περί τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἤτοι περί τῆς ὑπάρξεώς τῆς, τῆς προελεύσεώς τῆς, τῆς ἐννοίας, σημασίας, ἀποστολῆς καί σχέσεως Αὐτῆς μετά τοῦ Τριαδικοῦ Θεοῦ, περί τῶν διαφόρων καταστάσεων ἢ φάσεών τῆς καί τήν πορείαν Αὐτῆς εἰς σύμπαντα τόν ὄρατόν καί ἀόρατον κόσμον, ἵνα ὀδηγήσῃ τά μέλη τοῦ Σώματος Αὐτῆς εἰς τό ΚΑΘ' ΟΜΟΙΩΣΙΝ, εἰς τήν κατά χάριν ΘΕΩΣΙΝ, ἡ ὁποία εἶναι καί ὁ τελικός Σκοπός τῆς ὑπάρξεως καί τῆς δημιουργίας τῶν κτιστῶν λογικῶν ὄντων. Ὅσοι συνειδητοποιοῦν αὐτόν τόν σκοπόν πράττουσι τά ἀναγκαῖα διά νά γίνουσι μέλη τοῦ Σώματος Αὐτῆς.

Ἡ Ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ εἶναι ἡ θέωσις τῶν κτιστῶν λογικῶν ὄντων. Ἡ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ἀποτελεῖ ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ ΘΕΟΥ μετά κτιστῶν λογικῶν ὄντων ἀγγέλων καί ἀνθρώπων καί ὑπάρχει ὡς Σῶμα Ἐν, μέ Κεφαλῆν τόν Θεόν καί μέλη τοῦ Σώματος τά κτίσματα. Ὑπάρχει ἵνα σῶσῃ καί θεώσῃ τά πλάσματα καί δημιουργήματα ἐνοῦσα αὐτά κατά χάριν μετά τοῦ Θεοῦ. Ἐπειδή ὁμως τά λογικά κτίσματα δέν εὐρίσκονται μόνον εἰς τόν ὄρατόν αὐτόν κόσμον, ἀλλά ὑπάρχουν καί εἰς τόν

άόρατον ἄυλον, μεταφυσικόν καί πνευματικόν κόσμον, ὅπως οἱ ἄγγελιοι καί αἱ ψυχαί τῶν Ἁγίων καί σεσωσμένων, ἐπειδή ἡ χάρις ἦτις ἐνώνει τά κτίσματα μετά τοῦ Κτίστου καί σώζει καί θεώνει αὐτά εἶναι ἄκτιστος, ἄχρονος καί ἀδιάστατος καί ἐπειδή ἡ Κεφαλή τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας εἶναι Αὐτός ὁ Ἄχρονος καί Ἀχώρητος Ἄναρχος Θεός, δι' αὐτό λέγομεν ὅτι αἱ Διαστάσεις τῆς ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ τοῦ ΤΡΙΣΥΠΟΣΤΑΤΟΥ ΘΕΟΥ προεκτείνονται ἐκτός χρόνου καί χώρου. Ὅριον τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ δέν ἀποτελεῖ ὁ χώρος καί ὁ χρόνος, ἀλλά ἡ Εἰρήνη τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, «καί τῆς Εἰρήνης Αὐτοῦ οὐκ ἔστιν ὄριον». Διό καί ἡ Ἐκκλησία δέν παύεται ἐν τῷ τέλει τοῦ αἰῶνος τούτου καί δέν παρέρχεται μέ τό πέρας τοῦ Οὐρανοῦ καί τῆς γῆς, ἀλλ' ἔχει τήν ὑπόστασιν τῆς, τήν ὑπαρξίν τῆς, ἀτελεύτητον καί διαιωνίζουσας καί τοῦ Μέλλοντος αἰῶνος ἰσοστάσιον.

Εἰς τό ἐν λόγῳ Σχεδιάγραμμα, ὅπως δύναται νά διακρίνη ὁ ἀναγνώστης, μεταξύ τῶν ἄλλων τονίζονται τέσσερα βασικά χαρακτηριστικά τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καί Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ.

Πρῶτον : Ἡ Ἀρχική ὑπαρξις καί προέλευσις τῆς Ἐκκλησίας, ὡς ΒΑΣΙΛΕΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἀπό τήν Ἁγίαν Τριάδα:

Δεύτερον : Ἡ ὑπαρξις, ἡ παρουσία καί ἡ Ἀποστολή τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ εἰς τήν Παλαιάν Διαθήκην:

Τρίτον : Ἡ συνέχεια καί ἡ Ἀποστολή τῆς Αὐτῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, καί ὄχι ἄλλης, καί εἰς τήν Καινήν Διαθήκην: καί

Τέταρτον : Ἡ Κεφαλή τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἀνωτάτη Ἀρχή, Ἐξουσία καί Διακυβέρνησις Αὐτῆς, ἦτις ἐστίν ἡ ΑΓΙΑ ΤΡΙΑΣ.

Ὅλα τά ἀνωτέρω ὅμως οἱ Ἀρχαιρεσιάρχαι καί Ἀντίχριστοι ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ, Κτενᾶς, Ἀλεξόπουλος, Τζανῆς καί οἱ ὁμόφρονες αὐτῶν κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί, τά θεωροῦν Σατανικάς θεωρίας καί

πιστεύουν ὅτι εἶναι ἐκ τοῦ Διαβόλου.

Αὕτη λοιπόν ἡ μικρή καί Συμβολική εἰκονική παράστασις τοῦ ἐν λόγῳ Σχεδιαγράμματος εἰς τήν προηγουμένην σελίδα ἐδημοσιεύθη εἰς τό τότε ἐπίσημον Δημοσιογραφικόν Ὅργανον τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τό περιοδικόν «ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ» τοῦ ἔτους 1981 μηνός Ἰουλίου, εἰς τήν σελ. 219.

Αὐτό τό Σχεδιάγραμμα κυκλοφοροῦσε ἐπί 20 συνεχῆ ἔτη: πῶς λοιπόν δέν τό εἶδεν οὐδεῖς ἐκ τῆς συνομοσπονδίας τῶν Ἀντιχριστῶν Αἰρετικῶν ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΩΝ, Κτενάδων, Ἀλεξοπούλων καί Τζανῆδων διά νά τό χαρακτηρίσῃ ὡς οἰκουμενιστικόν καί νά ἀποκηρύξῃ τήν Ἱεράν Σύνοδον ὡς Αἰρετικήν καί Οἰκουμενιστικήν;

Ἀλήθεια ποῦ εὐρίσκοντο ἐπί εἴκοσι (20) ἔτη, οἱ «Ἡρακλεῖς» τοῦ Ἀντιχριστοῦ Οἰκουμενισμοῦ; Μήπως ἦσαν εἰς τό ἐξωτερικόν καί ἤλθον τό 2001;

Ἀλήθεια ποῦ εὐρίσκειτο ὅλη αὕτη ἡ συνομοσπονδία τῆς Αἰρετικῆς Πολυκεφάλου Λερναίας Ὑδρας, ἐπί 30 ἔτη ὅπου κυκλοφορεῖ τό Ἡμερολόγιον τοῦ 1974 τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τό ὅποῖον ἦτο ἀφιερωμένον εἰς τήν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικήν καί Ἀποστολικήν Ἐκκλησίαν τοῦ Χριστοῦ, περὶ τῆς ὁποίας, δι' αὐτοῦ, μᾶς διδάσκει ἡ Ἱερά Σύνοδος ἡμῶν ὅτι ἡ Ὀρθόδοξος Χριστιανική Ἐκκλησία τοῦ Ἁγίου Εὐαγγελίου ὑπάρχει ἀπό Καταβολῆς Κόσμου; Καί μάλιστα μᾶς λέγει ὅτι ὑπῆρχε ὁ Χριστός Θεμέλιος Αὐτῆς τῆς Ἐκκλησίας πρό τῆς καταβολῆς τοῦ κόσμου; Καί ὅτι ἡ Ἰουδαϊκή Ἐκκλησία καί ἡ Χριστιανική εἶναι ἡ αὕτη, ἡ ἴδια καί ὄχι ἄλλη;

Ἀλήθεια ποῦ εὐρίσκοντο οἱ «Ἡρακλεῖς» καί προστάται καί ὁμόφρονες τοῦ Ἀντιχριστοῦ καί Σατανικοῦ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ ἐπί 28 ἔτη ὅταν εἰς τόν «Κ.Γ.Ο.», Ἰούνιος τοῦ 1979, σελ. 14 - 16, καθῶς καί εἰς τό ἰδιαιτέρον τεῦχος τῶν Εἰσηγήσεων μέ τίτλον: «ΙΕΡΑΤΙΚΟΝ ΣΥΝΕΔΡΙΟΝ», Ἀθῆναι, Ἰούνιος 1979, καί εἰς

τάς σελίδας 26 - 29, έδημοσιεύετο ολόκληρος ή όμιλία του Φθιώτιδος Θεοδοσίου, περί τής Θριαμβευούσης και Στρατευομένης Έκκλησίας ότι είναι ΜΙΑ ΚΑΙ Η ΑΥΤΗ ΜΕ ΚΕΦΑΛΗΝ ΤΟΝ ΧΡΙΣΤΟΝ, και ότι « είναι Κοινωνία Αγίων και μάλιστα Κοινωνία έχουσα ως πρότυπον τήν ΚΟΙΝΩΝΙΑΝ τών Τριών Προσώπων τής ΑΓΙΑΣ ΤΡΙΑΔΟΣ»; Ποϋ ήσαν κρυμμένοι οι Αντίχριστοι αυτοί ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ επί τόσα έτη, διά νά χαρακτηρίσουν τον Φθιώτιδος Θεοδόσιον Οικουμενιστήν καθώς και όλους τούς Αρχιερείς;

Αλήθεια ποϋ εύρίσκοντο οι «Ηρακλείς» του Αντιχρίστου Οικουμενισμού όταν επί 21 έτη κυκλοφορεί τό Ημερολόγιον του 1985, αφιερωμένον εις τήν Έκκλησίαν του Θεοϋ, διά του όποιου ή Αγία και Ίερά Σύνοδος μᾶς διδάσκει περί τής από καταβολής κόσμου ύπάρξεως τής Έκκλησίας του Θεοϋ; Αλήθεια ποϋ εύρίσκοντο αυτοί επί τόσα έτη και ενεφανίσθησαν τό 2001;

Αλήθεια ποϋ εύρίσκοντο οι «Ηρακλείς» του Αντιχρίστου Οικουμενισμού επί 18 έτη, όταν εις τό περιοδικόν «ΚΗΡΥΞ ΓΝΗΣΙΩΝ ΟΡΘΟΔΟΞΩΝ», Άπρίλιος 1988, σελ. 99 - 103, ή αυτή Ίερά Σύνοδος αναδημοσίευσεν ολόκληρον τό κείμενον του προαναφερθέντος ήμερολογίου του 1985;

Εάν όλα εκείνα τά δημοσιεύματα τής Ίερᾶς Συνόδου ήσαν οικουμενιστικά, όπως σήμερα λέγουν, δέν ήσαν οικουμενιστικά και αυτοί οι ίδιοι, οι όποιοι επί τόσα έτη τά άπεδέχοντο και δέν διαφωνούσαν;

Αλλά επειδή όλα αυτά ήταν και είναι ή ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ τών Αγίων Πατέρων και τής Ίερᾶς ήμῶν Συνόδου τά άπεδέχοντο τότε και αυτοί ως Όρθόδοξοι δέν διαφωνούσαν και δέν έφερον αντίρρησην, έως αρχάς του 2001. Επί 40 έτη τουλάχιστον και αυτοί έδημοσίευσεν τάς αυτές Όρθοδόξους θέσεις περί τής Έκκλησίας του Θεοϋ, περί τής

από καταβολής κόσμου ύπάρξεως τής, περί του Χριστοϋ ως Προαιωνίου Θεοϋ και Δημιουργοϋ τών Άπάντων και Συνανάρχου του Θεοϋ Πατρός και μάλιστα έγγραφον ότι όσοι δέν πιστεύουν αυτά είναι χειρότεροι και από τούς δαίμονας.

Τί συνέβη και από τότε έως σήμερα μετεστράφησαν εις Αντιχρίστους Αίρετικούς ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΣ ; Μήπως επί 40 έτη, έως τό 2001, δέν έγνώριζον, όπως οϋτε σήμερα γνωρίζουν τί Θεο πιστεύουν; Είχε προφητεύσει και περί αυτών ο Άπόστολος Παϋλος, «ών τινες άστοχήσαντες έξετράπησαν εις ματαιολογίαν, θέλοντες είναι νομοδιδάσκαλοι, μή νοοϋντες μήτε ἄ λέγουσι μήτε περί τίνων διαβεβαιούνται» (Α΄ Τιμ. Α΄ 6 - 7).

Εάν λοιπόν κατά τήν αντίχριστον θεωρίαν των όλα αυτά ήσαν οικουμενιστικά, τότε και ή Ίερά Σύνοδος και όλον τό πλήρωμα τής Έκκλησίας τών Γ. Ο. Χ. Ελλάδος, εις τό όποιον ανήκον τότε και ιδίως αυτοί οι ίδιοι, ήσαν Αίρετικοί Οικουμενισται και ή Έκκλησία Γ. Ο. Χ. Ελλάδος ΔΕΝ ΗΤΟ ή Έκκλησία του Θεοϋ. Απαγε τής Βλασφημίας.

Εφ' όσον σήμερα αρνούνται τάς Όρθοδόξους Δογματικές και Έκκλησιολογικές θέσεις περί τής Έκκλησίας του Θεοϋ αι όποιαι έδημοσιεύοντο επί 50 και πλέον έτη, ως ΑΝΑΘΕΜΑΤΙΣΟΥΝ και ως ΚΑΤΑΔΙΚΑΣΟΥΝ πρωτίστως τήν Ίεράν Σύνοδον και τήν Έκκλησίαν τών Γ. Ο. Χ. Ελλάδος εις τήν όποιαν ανήκον, και κυρίως τούς έαυτούς των, ως Αίρετικούς Οικουμενιστάς και κατόπιν ως αναζητήσουν ποϋ εύρίσκεται ή Έκκλησία του ΘΕΟΥ διά νά εισέλθουν εις αυτήν.

Αλλ' ήδη έξήλθον τής Έκκλησίας του Θεοϋ και εύρίσκονται εις τήν Έκκλησίαν του ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ και ΑΘΕΟΥ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΜΟΥ διότι ΜΟΝΟΝ οι ΑΘΕΟΙ και ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΙ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ:

1) Πιστεύουν και φρονούν όπως και αυτοί ότι ο Χριστός δέν είναι ο ΑΝΑΡΧΟΣ

καί ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΘΕΟΣ, ό ΔΗΜΙΟΥΡΓΟΣ τών ΑΠΑΝΤΩΝ καί ΠΟΙΗΤΗΣ τών Αιώνων, αλλά έχει **χρονικήν άρχήν ύπάρξεως** όπως όλα τά κτίσματα, καί **ότι ό Χριστός προαιώνίως εύρίσκετο μόνον εις τήν Βουλήν του Θεού** όπως όλα τά δημιουργήματα.

2) **Πιστεύουν ότι:** 'Ο Υίός καί Λόγος του Θεού έχει **άλλοιωτήν Υπόστασιν** καί κατά τήν Ένανθρώπησιν έτραπή, ήλλοιώθη, έδέξατο προσθήκη καί **ούτω συνετέθη, ούτω ήλθεν εις τό είναι καί ήρχισε νά ύπάρχη ή μή προαιώνιος ύπόστασις του Χριστού, ως νά μήν ύπήρχε πρίν.**

3) **Φρονούν ότι:** Είναι εκ του Διαβόλου ή πίστις ότι ύπήρχε Έκκλησία Χριστού πρό τής κατά Σάρκα Γενήσεώς Του, πρό τής Ένανθρωπήσεως του Θεού Λόγου, του Μονογενοϋς Υίου καί Λόγου του Θεού.

(**Σχόλιον :** Δηλαδή όλοι οι Άγιοι καθώς καί ή Ίερά Σύνοδος τής Έκκλησίας τών Γ. Ο. Χ. οι όποιοι έπίστευον τήν ύπαρξιν Έκκλησίας Χριστού πρό τής κατά Σάρκα Γενήσεώς Του, ήσαν εκ του Διαβόλου; Άπαγε. Έάν είναι έτσι τότε καί οι ίδιοι ήσαν εκ του διαβόλου διότι έπίστευον καί έδημοσίευσον τά ίδια επί δεκαετίας).

4) **Πιστεύουν ότι :** Κεφαλή τής Έκκλησίας είναι ό Χριστός καί **ΟΧΙ ή Άγία Τριάς**, χωρίζοντες ούτω τόν Χριστόν από τήν Άγίαν Τριάδα, ως έν κτιστόν τέταρτον έχθρικόν πρόσωπον, ΜΗ αναγνωρίζοντες τόν Χριστόν ως τόν Μονογενή Υίόν καί Λόγον του Θεού Πατρός, τόν ενεργούντα καί ταυτοργούντα μετά του Πατρός καί του Άγίου Πνεύματος.

5) **Πιστεύουν ότι:** Η Κεφαλή τής Χριστιανικής Έκκλησίας δέν είναι Θεϊκή, δέν είναι ό Άναρχος καί Προαιώνιος Θεός, **άλλά είναι κτίσμα όμοούσιον μέ τό σώμα της**, ότι δηλαδή κεφαλή της είναι ή ανθρωπίνη φύσις του Χριστού, τόν δέ Χριστόν δέν αναγνωρίζουν ως Προαιώνιον Πρόσωπον Συναϊδιον του Θεού Πατρός αλλά κηρύσσουν ως κτίσμα γεννηθέν τήν 25ην Δε-

κεμβρίου πρό 2005 έτών.

6) **Πιστεύουν ότι :** Τήν Έκκλησίαν τήν οικοδόμησεν ό Χριστός καί **ΟΧΙ ή Άγία Τριάς** καίτοι ή άγία Τριάς ταυτοργεϊ. Δηλαδή ό Χριστός δέν είναι ό ΕΙΣ τής Άγίας Τριάδος, ό Άχωρίστως καί Άδιαιρέτως ενεργών καί Ταυτοργών ως όμοούσιος μετά του Πατρός καί του Άγίου Πνεύματος, **άλλ' έν άλλο κτιστόν τέταρτον πρόσωπον, όχι ό Χριστός του Ίερού Ευαγγελίου, άλλ' Ο ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ.**

7) **Πιστεύουν ότι :** 'Ο Χριστός δέν θά άφήση ποτέ τήν Έκκλησίαν του νά πέση εις τά χέρια τής Άγίας Τριάδος. Αύτός όμως ό όποιος δέν θέλει νά πέση ή Έκκλησία του στα χέρια τής Άγίας Τριάδος ΔΕΝ είναι ό ΕΙΣ τής Άγίας Τριάδος Χριστός ό Θεός ήμών, **άλλά ό ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ.** Καί αύτή ή εκκλησία ή όποία δέν είναι εις τά χέρια τής Άγίας Τριάδος είναι **ΤΟΥ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΥ.**

8) **Πιστεύουν ότι :** 'Η Άγία Τριάς δέν σώζει, **άλλά σώζει ή Έκκλησία** επειδή έχει σάρκα καί αίμα καί χρονικήν άρχήν.

Αύτά φρονούν, πιστεύουν καί διακηρύσσουν οι νεοφανεϊς Άρχιαιρεσιάρχαι **Άντίχριστοι ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΑΙ**, Κτενάρδες, Άλεξόπουλοι, Τζανήδες καί οι όμόφρονες αυτών, κληρικοί, μοναχοί καί λαϊκοί.

Άλήθεια, ό ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ τί ψευδέστερον θά κηρύξη καί τί στρεβλώτερον θά διδάξη από αυτους οι όποιοι είναι Άντίθεοι Έβραιόφρονες καί Πρόδρομοι του ;

Η διδασκαλία τους αύτή δέν είναι ή εκ Θεού άποκαλυφθεισα Άλήθεια τής Όρθοδόξου Έκκλησίας. Είναι ή Πολυκέφαλος Παναιρετική Άντίχριστος καί Έβραιόφρων Λερναία Ύδρα του Άντιθέου καί Σατανοκινήτου Οίκουμενισμού.

ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΚΑ

Η ΔΙΔΑΣΚΑΛΙΑ ΤΩΝ ΑΓΙΩΝ ΚΑΙ ΘΕΟΦΟΡΩΝ ΠΑΤΕΡΩΝ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Εἰς ἀντίστασιν πρὸς τὴν τρέχουσαν ἐκδήλωσιν τῆς Ἐκκλησιομαχίας, ἣτις πηγάζει μὲν ἐκ τοῦ Ἄντιχρίστου Οἰκουμενισμοῦ, διὰ δέ τῶν θρασυτάτων Θεομάχων, Κτενᾶ, Ἀλεξοπούλου καὶ Τζανῆ εἰσεπήδησεν καὶ εἰς τὴν Ἐκκλησίαν τῶν Γ.Ο.Χ. Ἑλλάδος, συνεχίζεται ἡ, εἰς σειρὰν δημοσιεύσεων τοῦ *Κ.Ε.Ο.*, ἀνατύπωσις τῆς Μελέτης τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου Πενταπόλεως, τοῦ ἐν Αἰγίνῃ, *Περὶ τῆς Μιάς, Ἁγίας, Καθολικῆς καὶ Ἀποστολικῆς Ἐκκλησίας*, Αἰγίνα, 1913. Ἡ μελέτη αὐτὴ ἀνακεφαλαιώνει ὅ, τι διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή καὶ ἡ Ἱερά Παράδοσις περὶ τῆς Ἐκκλησίας καὶ παρουσιάζει ἐν συνόψει τὸν περὶ Ἐκκλησίας Ὁρθόδοξον λόγον.

Ὅπου γεννᾶται ἀνάγκη, εἰσάγονται εἰς τὸ κείμενον τοῦ Ἁγίου Νεκταρίου σχόλια ἐν εἴδει ὑποσημειώσεων.

(*Συνέχεια Τρίτη ἐκ τοῦ προηγουμένου*)

Η ΕΚΚΛΗΣΙΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΝΕΚΤΑΡΙΟΥ

Ο ΑΓΙΟΣ ΝΕΚΤΑΡΙΟΣ ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΜΙΑΣ, ΑΓΙΑΣ, ΚΑΘΟΛΙΚΗΣ ΚΑΙ ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΣΥΣΤΑΣΕΩΣ ΤΗΣ ΤΟΥ ΣΩΤΗΡΟΣ ΧΡΙΣΤΟΥ ΑΓΙΑΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ

2. Περὶ τῆς ἰδρύσεως τῆς ἐπὶ γῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ, ἣτοι τῆς Ἐκκλησίας(1), ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ.

Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς Βασιλεύς(2) ἵδρυσεν ἐπὶ τῆς γῆς Βασιλείαν Οὐρανῶν εὐθύς μετὰ τὴν Ἀνάληψιν Αὐτοῦ(3), ὅτε ἐκάθισεν ἐν δεξιᾷ τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός καὶ ἔλαβε παρὰ τοῦ ἀνάρ-

χου Αὐτοῦ Πατρός(4) τὴν ἐξουσίαν ἐν Οὐρανῶ καὶ ἐπὶ γῆς. Βασιλεία δ' αὐτοῦ ἐπὶ γῆς ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία Αὐτοῦ(5). Ὁ Ἰησοῦς ὡς Βασιλεύς ἰδρύει Βασιλείαν αἰώνιον, προνοεῖ περὶ τῆς ἑαυτοῦ Βασιλείας, τίθησι συνθήκας, σφραγίζει ὄρασιν καὶ προφητεῖαν, καὶ καταπαύει θυσίαν καὶ προσφοράν (Δαν. θ', 24), διοικεῖ, κυβερνᾷ καὶ διευθύνει αὐτὴν αἰδίως διὰ

τῶν ἱερῶν αὐτῆς λειτουργῶν, μεταδίδω-
σιν ἀδιαλείπτως καὶ δαψιλῶς τὰ χαρί-
σματα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος πρὸς κρα-
ταίωσιν καὶ ἀνάπτυξιν καὶ ἐξάπλωσιν
αὐτῆς(6). Ὁ Σωτὴρ ὡς Βασιλεὺς ἀγιάζει,
παρηγορεῖ, διαφυλάττει, ἀνεγείρει καὶ
δοξάζει τὸν λαόν Αὐτοῦ (Ἰωάν. ιε' 26,
Πράξ. β' 33-36)· ὡς Βασιλεὺς διατηρεῖ
τὴν ἐν τῇ Βασιλείᾳ αὐτοῦ τάξιν χορηγῶν
ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ λειτουργοῦς(7). Ὁ Ἰησοῦς

ὡς Βασιλεὺς ἔδωκε νόμους τῷ λαῷ
Αὐτοῦ· ὡς Βασιλεὺς προσεκάλεσε τὰ
ἔθνη, ἵνα πιστεύουσιν Αὐτῷ· ὡς Βασιλεὺς
ἐζήτησεν ὑποταγὴν τοῖς νόμοις Αὐτοῦ· ὡς
Βασιλεὺς ἐζήτησε τὴν θυσίαν καὶ αὐτῆς
τῆς ζωῆς τῶν ὀπαδῶν Αὐτοῦ ὑπὲρ ἑαυτοῦ
καὶ τῆς Βασιλείας αὐτοῦ· ὡς Βασιλεὺς
ἐγείρει τὸν πόλεμον κατὰ τῆς κακίας καὶ
χορηγεῖ εἰρήνην τῇ ἀρετῇ. Ὁ Ἰησοῦς ὡς
ἀΐδιος Βασιλεὺς Βασιλεύει ἐν ταῖς καρ-

1. Ἡ Ἐκκλησία, Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐστὶ. Οὐκ ἄλλη ἢ Βασιλεία καὶ ἄλλη ἢ Ἐκκλησία, οὐδὲ ἄλλου καὶ ἄλλου, μηδέ δι' ἄλλης ὁδοῦ ἢ εἰσοδος εἰς τὴν μὲν καὶ δι' ἄλλης εἰς τὴν δέ. Διὰ τῆς Πίστεως εἰς τὸν ἐν Τριάδι Ἐνα Θεόν καὶ εἰς τὸν Ἀτρέπτως καὶ Ἀναλλοιώτως Σαρκοθέντα καὶ Ἐνανθρωπήσαντα Μονογενῆ Υἱόν καὶ διὰ τοῦ Βαπτίσματος Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Πατρὸς καὶ τοῦ Υἱοῦ καὶ τοῦ Ἁγίου Πνεύματος εἰσέρχεται ὁ ἄνθρωπος εἰς τὴν Βασιλείαν τοῦ Θεοῦ, εἰς τὴν Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἡ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ, Βασιλεία τῆς Ἁγίας Τριάδος ἐστὶ καὶ οὐχὶ ἐνός μόνου Προσώπου Βασιλεία. Τουτέστιν, ἡ Ἐκκλησία ἐν τῇ Τριάδι ἐγγήγερται, ὡς καὶ ὁ Θεσσαλονίκης Συμμεῶν τό τοῦ Ἀποστόλου Παύλου ἐρμηνευῶν, λέγει: «ἐποικοδομηθέντες ἐπὶ τῷ θεμελίῳ τῶν ἀποστόλων καὶ προφητῶν ὄντος ἀκρογωνιαίου αὐτοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, οἱ κατοικητήριον Πνεύματος ἐσμέν. «Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς συνοικοδομεῖσθε.» Παῦλος φησιν, «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἐν Πνεύματι.» Ὅρατε; Ἡ Ἐκκλησία αὕτη ἐν τῇ Τριάδι ἐγγήγερται. Ἐν ᾧ καὶ ὑμεῖς τῷ Χριστῷ Ἰησοῦ συνοικοδομεῖσθε, Παῦλος φησιν, αὐτῷ τῷ Υἱῷ δηλαδὴ, «εἰς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ» ἦτοι τοῦ Πατρὸς «ἐν Πνεύματι» (PG 155, 133D).

2. Βασιλεὺς ὁ Χριστὸς ἀπ' αἰῶνος, διότι Ἄναρχος ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ, καὶ οὐκ ἦν ποτε ὅτε οὐκ ἦν Βασιλεὺς ὁ ἐν Τριάδι Εἰς Θεός. Καὶ πρὸ τῆς Δημιουργίας τοῦ κόσμου, Βασιλεὺς ἐστὶν ὁ Θεός, τῇ ἐνεργείᾳ Βασιλεὺς καὶ ΟΥ δυνάμει. Οὐ γὰρ ἔξεστι «τό ἐν δυνάμει» ἐν τῷ Θεῷ, διότι ἔλλειψις ἐνεργοῦς ὄντοτήτος ἐστὶ «τό ἐν δυνάμει». Πρὸ τοῦ τόν κόσμον εἶναι παρ' Αὐτῷ, Βασιλεὺς ὄντως ὁ Θεός, διότι οὐκ ἔστι χρόνος ἐν τῷ Θεῷ ὥστε νά ἐξελιχθῆ ἀπὸ δυνάμει εἰς ἐνεργείᾳ Βασιλεὺς, Ἄναρχον Βασιλείαν καὶ Θεότητα Μίαν ἐδιδάχθημεν πιστεῦειν, εἰ καὶ ἡ κτίσις τοῦ κόσμου ΜΗ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ καὶ τό Βασίλειον τοῦ Θεοῦ ἐν χρόνῳ οἰκοδομεῖται διὰ τῆς ἐπαλλήλου προσλήψεως λογικῶν κτισμάτων τῇ Ἀκτίστῳ καὶ Ἀχρόνῳ Θεϊκῇ Ἐνεργείᾳ.

3. Βασιλεία Οὐρανῶν ἢ ἐπὶ γῆς Ἐκκλησία καὶ μὴ ἐκ τοῦ κόσμου τούτου. Καὶ πότε ἔλαβε ρίζαν καὶ θεμέλιον ἐπὶ τῆς γῆς; Ὅτε ἡ ρίζα πάσης ζωῆς ἀνελήφθη ἐκ τῆς γῆς. Ὅτε ὁ Ἀκρογωνιαῖος Λίθος ἀνήλθεν ἀπὸ τῆς γῆς εἰς τὸν Οὐρανόν, ἔνθα καὶ ἐλήλυθεν οὐδέποτε ἀπελθών. Ἴνα μὴ λογισθῆ ἡ Ἐκκλησία ὡς ταύτης τῆς κτίσεως καὶ ὡς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου βασιλεία, ὡς ἐρχομένη καὶ παρερχομένη. Μένουσα Πόλις ἢ Ἐκκλησία τοῦ Θεοῦ καὶ τῆς Ὁγδῆς Ἀνεσπέρου Ἡμέρας τῆς Τρισηλίου Θεότητος Βασιλεία.

4. Καὶ πάλιν ὁ Ἰησοῦς ὁμολογεῖται Υἱὸς Ἀνάρχου Πατρὸς, τουτέστιν Ἄναρχον Πρόσωπον καὶ οὐ χρονικόν, προαιωνίως ἔχον τὴν Ὑπαρξίν Του καὶ μὴ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος εἰς τό εἶναι ἐλθόν.

5. Βασιλεία Οὐρανῶν καὶ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ εἶναι καὶ λέγεται ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ. Μὴ ὡς ἄνθρωπος ἀλλ' ὡς Θεός, τῇ Πατρικῇ ἐξουσίᾳ ἰδρύει ἐπὶ γῆς τὴν Ἐκκλησίαν Του ὁ Χριστὸς, οὐκ ὡς κατ' αὐτομολίαν βασιλείαν, ἀλλ' ὡς Πατὴρ καὶ Υἱὸς καὶ Ἁγίου Πνεύματος ΜΙΑΝ Βασιλείαν, ὡς Τριάδος Ἁγίας ΜΙΑΝ Ἁγίαν Ἐκκλησίαν. Τὴν ἰδρύει δέ, τὴν στερεώνει, τῇ ἀκατανικήτῳ Αὐτοῦ Θεϊκῇ Δυνάμει, καὶ οὐκ ἐκ τοῦ μὴ ὄντος Αὐτῆν νῦν εἰς τό εἶναι παράγει. Οὐρανόν εἰς τὴν γῆν ἐμφυτεύει καὶ τὴν γῆν εἰς τὸν Οὐρανόν μεταφυτεύει.

δίαις τῶν πιστῶν, τῶν ἠνωμένων αὐτῷ διὰ τῆς ἁγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας(8).

Οἱ μὴ τῇ Ἐκκλησίᾳ ἠνωμένοι εἰσὶν ἔκτος τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ καὶ στεροῦνται τῆς τιμῆς τοῦ εἶναι αὐτοὺς τέκνα τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ(9).

3. Περὶ τῆς ἁγίας τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησίας, ὅτι ἐστὶν ἡ Βασιλεία τοῦ Θεοῦ ἐπὶ τῆς γῆς,(10) ὅτι αὕτη ἐστὶν ἡ Μία Ἁγία Ἐκκλησία ἡ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου προδιατυπωθεῖσα καὶ προωρισμένη νὰ διαμεῖνῃ εἰς τὸν αἰῶνα πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους.

Ἡ ἁγία τοῦ Χριστοῦ Ἐκκλησία εἶναι τό θεῖον θρησκευτικόν καθίδρυμα τό ἰδρυθέν ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ πρὸς σωτηρίαν τοῦ ἀνθρωπίνου γένους. Ἡ Ἐκκλησία ἀνεδείχθη ὑπὸ τοῦ Σωτῆρος τό ὄργανον τῆς θείας αὐτοῦ ἀγάπης καὶ εὐδοκίας πρὸς τὸν ἄνθρωπον,

ὁ αἰώνιος φορεὺς τῆς θείας χάριτος καὶ ὁ συντελεστής τῆς αἰωνίου σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους(11). Ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ὡς ἀρχηγός καὶ τελειωτής τῆς σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους καὶ ὡς Θεός σώζει τοὺς πιστεύοντας πάντας αὐτῷ εἰς πάντας τοὺς αἰῶνας ὡς ἀεὶ ὡσαύτως ἔχων(12).

Πρὸς τοῦτο ἴδρυσεν Ἐκκλησίαν αἰωνίαν, περιλαμβάνουσαν τοὺς ἀπ' ἀρχῆς(13) πιστοὺς μέχρι τῶν ἐσχάτων, ἵνα διατελῇ ἡ κεφαλὴ αὐτῆς, διατηρῇ αὐτὴν ζῶσαν καὶ ἐνεργόν καὶ στηρίζῃ αὐτὴν εἰς αἰῶνα. Ὁ Ἰησοῦς Χριστός ὡς Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας τῆς ἐν Ἐδέμ, ἦν τό κέντρον τῆς Ἐκκλησίας τῶν Πατριαρχῶν(14), ἡ ὑπόθεσις τοῦ Μωσαϊκοῦ νόμου, τοῦ διὰ τύπων καὶ συμβόλων τὴν Ἐκκλησίαν ὑποτυπώσαντος, καὶ ἔστι καὶ ἔσται ἡ κεφαλὴ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ἡ Ἐκκλησία τοῦ

6. Αἰδίως παρῶν ὡς Κεφαλὴ, αἰδίων χαρισμάτων πλουτίζει τό Σῶμα πρὸς κραταίωσιν ὁ Ἰησοῦς, τῆς Τριάδος ὁ Εἷς, ἀδιαιρέτως μετὰ Πατρός καὶ Πνεύματος Ἁγίου ταυτουργῶν.

7. Ἐν τῷ ἐνεστῶτι χρόνῳ λαλεῖ ὁ Ἅγιος, δεικνύων τὴν ἀδιάδοχον ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ ἐνεργόν τοῦ Χριστοῦ παρουσίαν. Μὴ ἐτέρω τὴν δόξαν Αὐτοῦ ἔδωκεν ὁ Χριστός. Μὴ διαδόχῳ τινὶ τὴν Ἐκκλησίαν Αὐτοῦ παρέδωκεν ὁ Χριστός. Ἄλλ' Αὐτός νῦν καὶ ἀεὶ μένει Αὐτῆς αἰδῖος Κεφαλὴ ἀδιαιρέτως τῷ Πατρὶ καὶ τῷ Ἁγίῳ Πνεύματι τὰ ἐν Αὐτῇ δρῶν.

8. Αἰδῖος ὁ Ἰησοῦς, τουτέστιν ἀναλλοίωτος καὶ ἄτρεπτος. Πῶς δὲ Βασιλεύει ἐν ταῖς καρδίαις τῶν πιστῶν, οἵτινες, ὡς κτιστοί, τρεπτοὶ ἐσμέν; Πῶς ἐνοῦται τό τρεπτόν κτίσμα μετὰ τοῦ αἰδίου Βασιλέως καὶ Μεγάλου Θεοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Διὰ τῆς Αἰδίου Ἀκτίστου Θείας Χάριτος τῆς πληρούσης τὴν Ἁγίαν Ἐκκλησίαν. Διὸ καὶ τὰ κτιστά μέλη τοῦ Σώματος τῆς Ἐκκλησίας, εἰ καὶ φύσει τρεπτά, τῇ ἀτρέπτῳ Θεῖᾳ Χάριτι, μηδαμῶς σαλεύονται προσβολαῖς τοῦ Βελίαρ.

9. Ἐκτός τῆς Ἐκκλησίας οὐκ ἔστι σωτηρία. Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ Μήτηρ τῶν υἰῶν τοῦ Θεοῦ. Ἡ Ἐκκλησία συλλαμβάνει ἀνθρώπους καὶ ἀποτέκει υἱοὺς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ. Μὴ ὅμως, μὴ χωρὶς τις ἐκ τοῦ Πατρός τοὺς ἠνωμένους μετὰ τοῦ Υἱοῦ. Μὴ τις ζηλώσῃ τὴν ἄνοιαν τῶν Τριαδομάχων Χριστομονιστῶν καὶ τοὺς υἱοὺς τῆς Βασιλείας τοῦ Χριστοῦ, μὴ υἱοὺς τῆς Βασιλείας τοῦ Πατρός λογίση. Μὴ τις ἀρνηθῇ ὅτι Πατρός ἡμοῦ καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος Βασιλεία ἐστὶν ἡ Ἐκκλησία. Οὐχ οὕτως ἡμᾶς ἐδίδαξεν ὁ Χριστός παραφρονεῖν, ἀλλὰ τοῦ Πατρός ἐκέλευσε τὴν Βασιλείαν ἐκζητεῖν: «Πάτερ ἡμῶν ὁ ἐν τοῖς οὐρανοῖς· ἁγιασθήτω τό ὄνομά σου· ἐλθέτω ἡ Βασιλεία σου· γεννηθῆτω τό θέλημά σου, ὡς ἐν οὐρανῷ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς» (Ματθ. ΣΤ' 9 & Λουκ. ΙΑ' 2). Καὶ εἰς τὴν κατ' ἰδίαν Αὐτοῦ Ἀρχιερατικὴν Προσευχὴν τὴν Ἐκκλησιαστικὴν Ἐνότητα τῶν ἀνθρώπων τῷ Πατρὶ ἐναποθέτει: « Πάτερ ἅγιε, τήρησον αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου ᾧ δέδωκάς μοι, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς. Ὅτε ἤμην μετ' αὐτῶν ἐν τῷ κόσμῳ, ἐγὼ ἐτήρουν αὐτοὺς ἐν τῷ ὀνόματί σου... Ἴνα πάντες ἐν ὧσι, καθὼς σύ, Πάτερ, ἐν ἐμοὶ κἀγὼ ἐν σοί, ἵνα καὶ αὐτοὶ ἐν ἡμῖν ἐν ὧσι, ἵνα ὁ κόσμος πιστεύσῃ ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγὼ τὴν δόξαν ἣν δέδωκάς μοι δέδωκα αὐτοῖς, ἵνα ὦσιν ἐν καθὼς ἡμεῖς ἐν ἔσμεν, Ἐγὼ ἐν αὐτοῖς καὶ σύ ἐν ἐμοί, ἵνα ὦσι τετελειωμένοι εἰς ἐν, καὶ ἵνα γινώσκῃ ὁ κόσμος ὅτι

Χριστοῦ ἐστὶν ἡ Μία, Ἁγία, Καθολικὴ καὶ Ἀποστολικὴ Ἐκκλησία, ἡ προωρισμένη ἀπὸ καταβολῆς κόσμου πρὸς σωτηρίαν τῶν ἀνθρώπων καὶ ἰδρυμένη ἵνα διαμεῖνῃ εἰς τὸν αἰῶνα(15).

Ὁ ἱερός Ἐπιφάνιος ἐν τῷ συγγράματι αὐτοῦ τῷ **Παναρίῳ**, λόγον ποιούμενος περὶ Ἐκκλησίας, ἐν τέλει αὐτοῦ λέγει· «Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶ σὺν τῷ Ἀδάμ πεπλασμένη(16) καὶ ἐν τοῖς πρὸ τοῦ Ἀβραάμ Πατριάρχαις προκεκηρυγμένη καὶ μετὰ τοῦ Ἀβραάμ πεπιστευμένη, καὶ διὰ Μωϋσέως ἀποκαλυφθεῖσα καὶ ἐν Ἡσαΐα προφητευομένη, ἐν Χριστῷ δὲ ἀναδειχθεῖσα καὶ σὺν Χριστῷ ὑπάρχουσα, ἐν ὑστέρω δὲ ὑφ' ἡμῶν ἐγκωμιαζομένη». Καὶ ἐν τῇ συντόμῳ ἐκθέσει τῆς Καθολικῆς πίστεως, ἐν § 78, λέγει τὰ ἐξῆς: «Οὗτος ἐστὶν ὁ χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας(17) ἀπὸ νόμων καὶ Προ-

φητῶν καὶ Ἀποστόλων καὶ Εὐαγγελιστῶν συνηγμένος». Ὁ δὲ Ἱεροσολύμων Κύριλλος λέγει, ὅτι ἡ Ἐκκλησία τοῦ Χριστοῦ περιλαμβάνει καὶ τοὺς εἰς Χριστὸν πιστεύοντας πρὸ τῆς ἐλεύσεως Αὐτοῦ, τοὺς ἀποτελοῦντας τὴν Ἐκκλησίαν τῆς Π. Διαθήκης(18), ἥτις ἐπὶ μὲν τῶν Πατριαρχῶν ὠδηγεῖτο ὑπὸ τῶν ἐπαγγελιῶν καὶ τῆς ἐξ ἀποκαλύψεως πίστεως, ἦτοι ἀγράφως. Ἐπὶ δὲ τοῦ Μωϋσέως καὶ τῶν Προφητῶν διὰ τοῦ Νόμου καὶ τῶν Προφητῶν, ἦτοι ἐγγράφως.

Ἡ Ἐκκλησία ἐστὶν ἡ ἐπὶ γῆς ἰδρυθεῖσα βασιλεία τοῦ Θεοῦ· ὁ Χρυσόστομος περὶ Ἐκκλησίας λέγει «**Τόπος ἀγγέλων, τόπος ἀρχαγγέλων, Βασιλεία Θεοῦ, αὐτός ὁ Οὐρανός ἡ Ἐκκλησία**» (Ὁμιλία στ' εἰς τὴν Α' πρὸς Κορινθίους). Ἐν ταύτῃ τό Πνεῦμα τό Ἅγιον ἐπιφοιτήσαν διαμένει εἰς τὸν αἰῶνα(19), καθὼς αὐτός ὁ Σωτὴρ

σύ με ἀπέστειλας καὶ ἠγάπησας αὐτούς καθὼς ἐμέ ἠγάπησας. Πάτερ, οὓς δέδωκάς μοι, θέλω ἵνα ὅπου εἰμί ἐγὼ κάκεινοι ὦσι μετ' ἐμοῦ, ἵνα θεωρῶσι τὴν δόξαν τὴν ἐμὴν ἣν δέδωκάς μοι, ὅτι ἠγάπησάς με πρὸ καταβολῆς κόσμου. Πάτερ δίκαιε, καὶ ὁ κόσμος σε οὐκ ἔγνω, καὶ οὗτοι ἔγνωσαν ὅτι σύ με ἀπέστειλας. Καὶ ἐγνώρισα αὐτοῖς τὸ ὄνομά σου καὶ γνωρίσω, ἵνα ἡ ἀγάπη ἣν ἠγάπησάς με ἐν αὐτοῖς ἦ, καὶ ἐγὼ ἐν αὐτοῖς» (Ἰωάν. ΙΖ' 11-26).

10. Θεοῦ Βασιλεία ἡ Ἐκκλησία, καὶ Θεὸς ὁ Τρισυπόστατος, ἦτοι, Πατὴρ, Υἱός, καὶ Ἅγιον Πνεῦμα, Βασιλεύει ἐν Αὐτῇ. Ἐπὶ γῆς ἡ Ἐκκλησία, ἀλλ' οὐ μόνον ἐπὶ τῆς γῆς, μᾶλλον δὲ καὶ ἐπὶ τῆς γῆς ὡς ἐν Οὐρανῶ. Βασιλεία Θεοῦ ἡ Ἐκκλησία, καὶ Θεὸς ἡ Κεφαλή Αὐτῆς. Διὸ πλατυτέρα τῆς γῆς καὶ ὑψηλοτέρα τοῦ Οὐρανοῦ ἡ Ἐκκλησία (Ἅγιος Ἰ. Χρυσόστομος, PG 52, 402).

11. Οὐσιαστικὸν τῆς Ἐκκλησίας ἰδίωμα, τὸ σώζειν τὸ κτιστὸν Αὐτῆς μέλος, καὶ τοῦτο διὰ τὸ ἐν ἑαυτῇ αἰωνίως φέρειν τὴν Ἀκτιστον Θεῖαν Χάριν. Αἱ ἀναρίθμητοι τῆς Ἐκκλησίας προσομιώσεις, ἔπασσαι αἱ Αἰρετικαὶ καὶ Σχισματικαὶ Παρασυναγωγαί, ἀμοιρούσης τῆς τοιαύτης ἐνοικούσης Θεῖας Χάριτος, τῆς ἐκ τῆς Θεϊκῆς Κεφαλῆς πηγαζούσης καὶ τὴν Σωτηρίαν αἰδίως συντελοῦσης. Διὸ καὶ τὴν μετὰ τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ σωτήριον μέθεξιν ἔνωσιν οὐκ εὐμοιροῦσι τοῖς λογικοῖς κτίσμασι παρέχειν. Ὅδοι ἀπωλείας αὐταὶ εἰσὶν καὶ οὐχ ἡ τοῦ Θεοῦ Ἐκκλησία, ἡ Ἁγιωτάτη καὶ Μία, ἡ ἀπὸ καταβολῆς κόσμου προδιατυπωθεῖσα καὶ ἐπὶ τῆς προαιωνίου Πέτρας, ἐπὶ τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, ἀκλονήτως τεθεμελιωμένη.

12. Αἰὶ ὡσαύτως ἔχει ὁ Χριστός, **ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ**, διότι Θεὸς ἐστὶν, **Εἰς** τῆς Ὑπεραπλουστάτου Ἁγίας Τριάδος. Ἀρχηγός καὶ Τελειωτῆς τῆς Σωτηρίας τοῦ ἀνθρωπίνου γένους ὁ Χριστός, διότι ἐν τῇ χρόνῳ Ἀνάρχῳ Αὐτοῦ Ὑποστάσει λαβὼν τὴν κτιστὴν καὶ χρονικὴν ἀνθρωπίνην φύσιν, ἐπὶ Πέτραν ἀκλονήτον αὐτὴν ἐστερέωσεν καὶ τοῦ θανάτου ἰσχυροτέραν ἐν τῇ Ἐαυτοῦ Ὑποστάσει αὐτὴν ἀνέδειξεν. Σταυρόν γὰρ ὑπομείνας ἐκουσίως καὶ τριήμερον ταφὴν καταδεχθεὶς τῷ Σώματι, εἰς Ἄδου ταμεῖα κατελθὼν τῇ λογικῇ Αὐτοῦ Ψυχῇ, Πρωτότοκος τῶν νεκρῶν ἐγένετο, ἐνδόξως ἀναστήσας τὴν ἀφθαρτισθεῖσαν καὶ ὁμόθεον Αὐτοῦ Σάρκα. Εἶτα δὲ καὶ εἰς τὸν Οὐρανὸν τοῦ Οὐρανοῦ τὴν Θεοῦπόστατον Αὐτοῦ ἀνθρωπίνην φύσιν ὑπερέψωσεν, καὶ ἐκ δεξιῶν τοῦ Πατρὸς αὐτὴν ἐκάθισεν, ἵνα προσκυνεῖται

λέγει προς τούς έαυτου μαθητάς: «*και εγω ερωτησω τον Πατέρα και άλλον Παράκλητον δώσει υμίν, ίνα μένη μεθ' υμών εις τον αιώνα, τό Πνεύμα τής Άληθείας, ό ό κόσμος ου δύναται λαβείν, ότι ου θεωρεί αυτό ουδέ γινώσκει αυτό· υμεις δε γινώσκετε αυτό ότι παρ' υμίν μένει και έν υμίν έσται*(20)» (Ίωάν. ιδ' 16 - 17).

Τό Πνεύμα τό άγιον έπιφοιτήσαν έδαφίλευσε τή Έκκλησία πάντα τά θεία χαρίσματα(21). Αύτη έλαβε τό δικαίωμα του δεσμειν και λύειν τάς άμαρτίας· αύτη νά κηρύττη τό Εύαγγέλιον και

νά προσκαλήται τά έθνη εις σωτηριάν· αύτη έλαβε τήν δύναμιν ν' αναπλάττη τούς ήθικώς διαφθαρέντας άνθρωπους και νά αναδεικνή εικόνας Θεου, παρέχουσα τό κατ' είκόνα και καθ' όμοίωσιν· νά φιλιόι αυτούς προς τό θειον και νά καθιστᾶ αυτούς κοινωνούς τής θείας χάριτος· νά ένοι προς τον Σωτήρα, μεταδιδῶ τό Πνεύμα τό άγιον τοις προσιουσιν αυτῆ και αναδεικνή τέκνα Θεου(22). Αύτη έλαβε τήν δύναμιν νά κατισχύη κατά των παντοίων πολεμιών αυτῆς, νά διαμένη εις τον αιώνα άκαταμάχητος, και νά καταβάλλη τούς ύπενα-

υπό πάσης τής κτίσεως, έν μιᾶ τής Παναγίας Τριάδος προσκυνήσει. Αύτη δε ή Ανακεφαλαίωσις των πάντων έστι ή του Θεου Βασιλεία, τουτέστιν ή Μία του Τριαδικου Θεου Έκκλησία.

13. Ουκ εκ των υστερων τούς άπ' αρχῆς έν τή Έκκλησία εισήγαγεν ό Χριστός, άλλ' έξ αρχῆς. Και τουτο διότι Αύτός έν αρχῆ ήν, και Αύτός ήν ή Αρχή (Ίωάν. Α' 1), και οι άπ' αρχῆς πιστοί, εις Αύτον έπίστευον, διό και ό Χριστός ουκ έστάθη άπιστος προς αυτούς, άλλ' έν τή Χειρί Αύτου αυτούς έβάστασε, και έν τή Χάριτι Αύτου αυτούς έτήρησε, και εις τήν Βασιλείαν Αύτου αυτούς έδέξατο.

14. Μή πλανᾶσθε Ιουδαίοι. Ουκ έποίησεν έαυτον Υιον Θεου ό Ίησους, άλλ' Αύτός έστιν ό Μονογενής Υιος του Θεου ό Προαιώνιος. Ό Ίησους, έν τή Έδέμ. Ό Ίησους έν μέσω των Πατριαρχών. Ό Ίησους, πρό Νόμου. Ό Ίησους, έν Νόμω. Ό Ίησους, και μετά Νόμον. Ό Ίησους, Κεφαλή τής Έκκλησίας από καταβολῆς κόσμου. Μή πλανᾶσθε οι νεοι Ιουδαίζοντες Χριστομάχοι. Ουκ έν υστεροις καιροις τό εΐναι έλαβεν ό Ίησους, άλλ' έν υστεροις καιροις τήν Προαιώνιον Αύτου Υπόστασιν σαρκί έφανέρωσεν. Ουκ έν υστεροις καιροις ήρξατο του εΐναι ό Ίησους, άλλ' έν υστεροις καιροις κτιστήν φύσιν έν τή Άκτίστω Αύτου Υποστάσει συνήνωσεν. Ουκ έν υστεροις καιροις ή αρχή τής υπάρξεως του Ίησου, άλλ' έν υστεροις καιροις Ο ΩΝ και ΠΡΟΩΝ Ίησους τήν έσχάτην εκ μή όντος πλάσας φύσιν ΘΕΟΥΠΟΣΤΑΤΟΝ κατέστησεν και τήν κτίσιν πᾶσαν έστερέωσεν.

15. Από καταβολῆς κόσμου προωρισμένη και ιδρυμένη ή Έκκλησία ίνα διαμείνη εις τον αιώνα. Μή άνοήτως και προς ίδιαν καταστροφήν τά αληθῆ εκληφθέτωσαν. Ως έν τῷ ιδίω Εύαγγελίω ό Κύριος ήμών Ίησους Χριστός αποκαλύπτει και ύπόσχεται, έν τή Ημέρα Αύτου τῆ φοβερά και έπιφανή: «*ερεί ό Βασιλεύς τοις εκ δεξιῶν Αύτου· δευτε οι εύλογημένοι του Πατρός μου, κληρονομήσατε τήν ήτοιμασμένην υμίν Βασιλείαν από καταβολῆς κόσμου*» (Ματθ. ΚΕ' 34). Ει και οι υιοί τής Βασιλείας του Θεου, τά μέλη τής Μιάς, Άγίας, Καθολικῆς και Άποστολικῆς Έκκλησίας, εκ των υστερων προστίθενται τῆ χάριτι Θεου εις τό εκ λογικῶν κτισμάτων Σῶμα τής Έκκλησίας, ή Έκκλησία ουκ έστιν υστερος τής κτίσεως και τής επακολουθησάσης άμαρτίας. Ουκ εύρίσκεται ή άμαρτία άρχαιότερα τής Έκκλησίας, άλλ' ως τό θεμέλιον προηγείται τής οίκοδομῆς ούτω και ή Έκκλησία έστιν ή άπ' αρχῆς Βουλή του Θεου νά όντοποιήση τά μή όντα και νά ένωθῆ μετ' αυτών. Διό και ουκ άλλιοϋται ή Έκκλησία τῷ χρόνῳ, ουδέ παυθήσεται έν τῆ συντελεία των αιώνων, άλλ' έστι και έσται εις τον αιώνα ΜΙΑ, ΑΓΙΑ, ΚΑΘΟΛΙΚΗ, ΑΠΟΣΤΟΛΙΚΗ, ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΒΑΣΙΛΕΙΑ.

16. Ουκ εκ του μη όντος εκτίσθη ή Έκκλησία έν τῆ ήμέρα τής Πεντηκοστῆς, άλλ' έστι σύν τῷ Αδάμ και πρό του Αδάμ και πρό πάντων των αιώνων, ως ό αυτός Άγιος Επιφάνιος διδάσκει: «*ή άγία καθολική Έκκλησία, και Χριστιανισμός όντως ώνομασμένος άπαρχῆς, και σύν τῷ Αδάμ και πρό του Αδάμ, και πρό πάντων των αιώνων σύν Χριστῷ θελήματι του Πατρός και Υιου και Αγίου Πνεύ-*

ντίους και νά μένη ἄτρωτος.

Κατά τόν Ἰωάννην τόν Χρυσόστομον, ἡ Ἐκκλησία «πολεμουμένη νικᾷ, ἐπιβουλευομένη περιγίνεται, ὑβριζομένη λαμπρότερα καθίσταται· δέχεται τραύματα καί οὐ καταπίπτει ὑπό τῶν ἐλκῶν, κλυδωνίζεται, ἀλλ' οὐ καταποντίζεται, χειμάζεται ἀλλά ναυάγιον οὐχ ὑπομένει, παλαίει, ἀλλ' οὐχ ἡττᾶται, πυκτεύει, ἀλλ' οὐ νικᾶται». Ἡ Ἐκκλησία τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀληθῆς Βασιλεία Οὐρανοῦ ἐπί τῆς γῆς(23). Ἐν αὐτῇ βασιλεύει ἡ ἀγάπη, ἡ χαρά, ἡ εἰρήνη· ἐν αὐτῇ ἡ πρὸς τόν Θεόν

πίστις διὰ τοῦ θρησκευτικοῦ συναισθηματός, διὰ τῆς ἐσωτερικῆς πληροφορίας τῆς καρδίας, ἀποβαίνει γνῶσις Θεοῦ, γνῶσις μυστηρίων κεκρυμμένων, γνῶσις τῆς ἀποκαλυφθείσης ἀληθείας· ἐν αὐτῇ ἡ ἐλπίς ἐστὶ βεβαία καί ἀκλινής· ἐν αὐτῇ ἡ σωτηρία πραγματοῦται, ἐν αὐτῇ τό Πνεῦμα τό ἅγιον ἐπιφοιτᾷ καί ἀφθόνους προχέει τοὺς καρπούς τῆς παναγίας Αὐτοῦ χάριτος· ἐν αὐτῇ ἀναπτύσσεται ὁ θεῖος πρὸς τόν Θεόν ἔρωσ, ἡ τελεία ἀγάπη καί ἀφοσίωσις πρὸς Αὐτόν καί ὁ ἀδιάλειπτος πόθος πρὸς αἰώνιαν ἔνωσιν μετὰ τοῦ Θεοῦ.

ματος, καί μετὰ πάντων τῶν κατά γενεάν Θεῶ εὐαρεστησάντων πιστευόμενος, καί ἐν τῇ αὐτοῦ παρουσίᾳ ἐν κόσμῳ σαφῶς ἀποκαλυφθεῖς» (PG 42, 783C-D). Ἐκ τῆς Αἰδίου Θεϊκῆς Κεφαλῆς ὁ πλοῦτος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ Ἄκτιστος ἐν Αὐτῇ Θεία Χάρις, καί ὁ Χαρακτήρ Αὐτῆς.

17. Χαρακτήρ τῆς Ἐκκλησίας, τουτέστιν φυσικόν ἰδίωμα Αὐτῆς, τό εἶναι Αὐτὴν Ταμεῖον Ἀληθείας ἀποκαλυφθείσης διὰ Νόμων καί Προφητῶν καί Ἀποστόλων καί Εὐαγγελιστῶν, ἤτοι, πρὸ Χριστοῦ καί μετὰ Χριστόν.

18. Ἡ Ἐκκλησία τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης οὐκ ἔστιν Ἐκκλησία ΑΛΛΗ ἢ ΑΛΛΟΥ, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ΜΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΧΡΙΣΤΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ἡμῶν. Καί γάρ τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης τό κέντρον οὐχί ἕτερος, ἀλλ' ὁ ἐν Τριάδι Εἰς Ἀληθινὸς Θεός, ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός καί ὁ Ἄναρχος Αὐτοῦ Πατήρ καί τό Συναΐδιον Ἅγιον Πνεῦμα. Κεφαλὴ τῆς Παλαιᾶς, ἡ τῆς Καινῆς Κεφαλῆ. Οἱ δέ πλανῶντες καί πλανώμενοι νέοι Χριστομάχοι, οἱ ἄρνούμενοι ὅτι ὁ Χριστός ὑπῆρχε πρὸ τῆς ἐν Βηθλεέμ Γεννήσεώς Του, οἱ νέοι Ἐκκλησιομάχοι, οἱ ἄρνούμενοι ὅτι ἡ Ἐκκλησία ὑπῆρχε πρὸ Χριστοῦ, οἱ νέοι Τριαδομάχοι, οἱ ἄρνούμενοι ὅτι ἡ Ἁγία Τριάς ἐστὶ Κεφαλὴ τῆς Ἐκκλησίας καί μετὰ Χριστόν καί πρὸ Χριστοῦ καί ἀπὸ καταβολῆς κόσμου, οὐ δύνανται καλεῖν «πατέρα» οὐδένα τῶν τὰ ἄνωτέρω διδασκόντων Ἁγίων τῆς Ἐκκλησίας, οὐδένα τῶν τῆς Παλαιᾶς Διαθήκης Πατριαρχῶν, οὐδέ τόν Θεόν Πατέρα, παρὰ μόνον τόν τοῦ ψεύδους πατέρα, τόν Διάβολον.

19. Ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαμένει τό Ἅγιον Πνεῦμα καί τὴν Ἐκκλησίαν συνδιακονίζει καί θεοειδῆ κατασκευάζει, καθὼς καί ὁ Ἅγιος Εἰρηναῖος διδάσκει : *Ubi Ecclesia, ibi et Spiritus Dei, et ubi Spiritus Dei ibi Ecclesia et Dominis gratia*, δηλαδή, «Ὅπου ἡ Ἐκκλησία ἐκεῖ καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ, καί ὅπου τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ ἐκεῖ καί ἡ Ἐκκλησία» (Κατὰ Αἰρέσεων III 24).

20. Αὐτός ὁ Κύριος τοῦτο λέγει, ὅτι τό Πνεῦμα τῆς Ἀληθείας ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ διαμένει, « παρ' ὑμῖν μένει καί ἐν ὑμῖν ἔσται » (Ἰωάν. ΙΔ' 17).

21. Πάντα τὰ θεῖα χαρίσματα, τῆς Ἐκκλησίας χαρίσματα εἰσίν, διό καί Ἀλάθητος καί Πανίσχυρος καί Μία καί Ἁγία καί Καθολικὴ, εἰ καί ἐν τῷ κόσμῳ, ἡ Ἐκκλησία.

22. Οὐκ ἐν τῇ τῶν κτισμάτων φύσει τό ἐνοῖν πρὸς τόν Θεόν. Οὐκ ἐν τῇ τῶν κτισμάτων φύσει ἡ ἰσχὺς τοῦ ἀναδεικνύειν τέκνα Θεοῦ. Οὐκ ἐν τῇ τῶν κτισμάτων φύσει ἡ δύναμις τοῦ καθιστᾶν ἀνθρώπους κοινωνοὺς τῆς θείας χάριτος. Ἀκτίστου Δυνάμεως τό τῆς Ἐκκλησίας Ἔργον.

23. Εἰ καί ἐπί γῆς ἡ Ἐκκλησία, οὐκ ἐκ τῆς γῆς προέρχεται οὐδέ διὰ χοϊκῶν δυνάμεων συνίσταται, ἀλλ' ἔστιν Οὐρανοῦ Βασιλεία Ἀληθῆς, καί μετὰ τοῦ Θεοῦ κατὰ χάριν τὴν ἄκτιστον αἰώνιος Ἐνωσις, καί γνῶσις Θεοῦ, καί Σωτηρίας πραγμάτων. Οὐκ ἔστιν ἄλλο ἢ Ἐκκλησία, ἀλλὰ Βασιλεία Οὐρανοῦ καί μετὰ τοῦ Θεοῦ Ἐνωσις καί πράγματι Σωτηρία καί Θεοῦ γνῶσις ἐν εἰρήνῃ καί ἀγάπῃ βεβαία.

ΘΥΡΑΝΟΙΕΙΑ

Η ΤΕΛΕΤΗ ΕΓΚΑΙΝΙΩΝ

ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ «Ο ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ» ΕΙΣ ΚΑΒΑΛΑΡΗΝ ΜΕΓΑΡΩΝ ΑΤΤΙΚΗΣ

(Κατά τήν 4ην Σεπτεμβρίου 2005, ημέραν Σάββατον)

«ΤΟΥΤΟΝ ΤΟΝ ΟΙΚΟΝ ΣΤΕΡΕΩΣΟΝ, ΚΥΡΙΕ, ΕΙΣ ΑΙΩΝΑΣ ΑΙΩΝΩΝ. ΑΜΗΝ»

«Τοῦτον τόν Οἶκον ὁ ΠΑΤΗΡ ᾠκοδόμησεν, τοῦτον τόν Οἶκον ὁ ΥἱΟΣ ἐστερέωσεν· τοῦτον τόν Οἶκον τό ΠΝΕΥΜΑ τό ΑΓΙΟΝ Ἄνεκαίνισε...»

(Ἀπόστιχον ἰδιόμελον ἀπό τόν Ἑσπερινόν τῶν Ἐγκαινίων).

(Ἀπόστιχον ἰδιόμελον τοῦ Ἑσπερινοῦ τῶν Ἐγκαινίων)

Ὁ Ἐγκαινιασμός οἴκου τινός ἀφιερώνεται εἰς τόν ΘΕΟΝ ἢ εἰς τούς Ἁγίους Αὐτοῦ δέν εἶναι μία ἀπλή τελετή. Θά ἠδυνάμεθα νά τόν ὀνομάσωμεν «Μυστήριον» καίτοι γνωρίζομεν ὅτι τά Μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας εἶναι ἑπτά.

Μυστήριο ὀνομάζεται τό διά τήν πρός τόν ΘΕΟΝ λατρείαν τελούμενον καί Ἁγιαζόμενον διά τῆς Χάριτος τοῦ Παναγίου Πνεύματος.

Οὕτω λοιπόν διά τοῦ Μυστηρίου τῶν Ἐγκαινίων ἀγιάζεται καί ὁ ἱερός Ναός, ὁ οἰκοδομημένος μέ ἰδιαίτερον καί ξεχωριστόν σχῆμα καί ἀφιερωμένος εἰς τόν Θεόν, διά τήν Θεϊάν Λατρείαν. Ἡ Ἱερά Παράδοσις μάλιστα λέγει ὅτι κατά τήν τέλεσιν τῶν Ἐγκαινίων ἀποστέλλεται Ἄγγελος παρά ΚΥΡΙΟΥ εἰς τόν ἐγκαινιασμένον Ἱερόν Ναόν, καί παραμένει ἐκεῖ μέχρι τῆς Δευτέρας Παρουσίας τοῦ ΚΥΡΙΟΥ, ἀκόμη καί ἐάν ὁ Ἱερός Ναός καταστραφῇ. Αὐτό ἀναφέρεται ἐξ ἄλλου καί εἰς πάμπολλα ἱστορικά περιστατικά διά διαφόρους ἱερούς Ναούς τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας ἀνά τούς αἰῶνας.

Σύμφωνα μέ ὅσα προαναφέραμε,

κατατάσσομεν τά «Ἐγκαίνια Ἱεροῦ Ναοῦ» εἰς τά «Μυστήρια», ἀφοῦ ἄλλωστε ὁ χώρος τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἶναι Ἁγιασμένος καί μάλιστα ὅλα τά μυστήρια πρωτίστως καί κυρίως τελοῦνται εἰς τόν Ἱερόν Ναόν. Ὡς ἐκ τούτου, κάθε ἐπέμβασις κατ' αὐτοῦ θεωρεῖται Ἱεροσυλία καί καταδικάζεται ὑπό τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί ὑπό τῶν νόμων τῆς πολιτείας.

Ταῦτα ἔχοντες ὑπ' ὄψιν, ἀναφερόμεθα εἰς τά Ἐγκαίνια τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ «Εὐαγγελισμοῦ τῆς Θεοτόκου», εἰς Καβαλάρην Μεγάρων Ἀττικῆς, κατά τήν 4ην Σεπτεμβρίου 2005, ημέραν Σάββατον.

Ὁ ἐν λόγῳ Ἱερός Ναός ἀνήκει εἰς τήν Μοναχὴν Ἐλισάβετ, κατά κόσμον Εὐαγγελία Μοσχολιοῦ, καί εἰς τά τέκνα αὐτῆς.

Τά ἱερά ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν ὑπό τοῦ Παναγιωτάτου Μητροπολίτου τῶν Γ. Ο. Χ. Θεσσαλονίκης κ. κ. Χρυσοστόμου (Μητροπούλου), συμπαραστατομένου ὑπό τοῦ Αἰδ/του Ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα ἐκ Πυργετοῦ Λαρίσης.

Εἶναι γνωστόν ὅτι ὅταν τελοῦνται

Ἐγκαινία, οἱ πιστοὶ αὐθορμήτως προστρέχουν διὰ νά συμμετάσχουν εἰς τήν καθιέρωσιν καί τόν Ἁγιασμόν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ καί νά δώσουν τά ὀνόματά των διὰ νά τοποθετηθοῦν κάτωθεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἐντός τοῦ «φυτοῦ», ἵνα μνημονεύωνται ὡς κτίτορες εἰς κάθε Θεῖαν Λειτουργίαν ἢ ὁποῖα θά τελεῖται εἰς τόν Ναόν.

Ἔτσι λοιπόν καί κατά τήν παραμονήν, ὅπου σύμφωνα μέ τήν τυπικήν διάταξιν ἐγένετο ἡ προετοιμασία τῶν Ἐγκαινίων καί τῶν Ἁγίων Λειψάνων, προσήλθον ἀπό τούς πλησίον νομούς Ἀττικῆς καί Πελοποννήσου καί ἀπό ἄλλα μέρη τῆς Ἑλλάδος ἀρκετοί Ὀρθόδοξοι Χριστιανοί διὰ νά παρακολουθήσουν τήν τελετήν καί διὰ νά προσευχηθοῦν.

Τήν ἐπομένην, μετά τήν Ἀκολουθίαν τοῦ Ὁρθρου, ἤρχισεν ἡ τελετή τῶν Ἐγκαινίων μέ κάθε Ἱεροπρέπειαν καί λαμπρότητα, ὅπως ἀπαιτεῖται εἰς τιαύτας περιπτώσεις.

Ἡ προσέλευσις πιστῶν καί κατά τήν ἡμέραν τῶν Ἐγκαινίων ὑπερέβη τάς

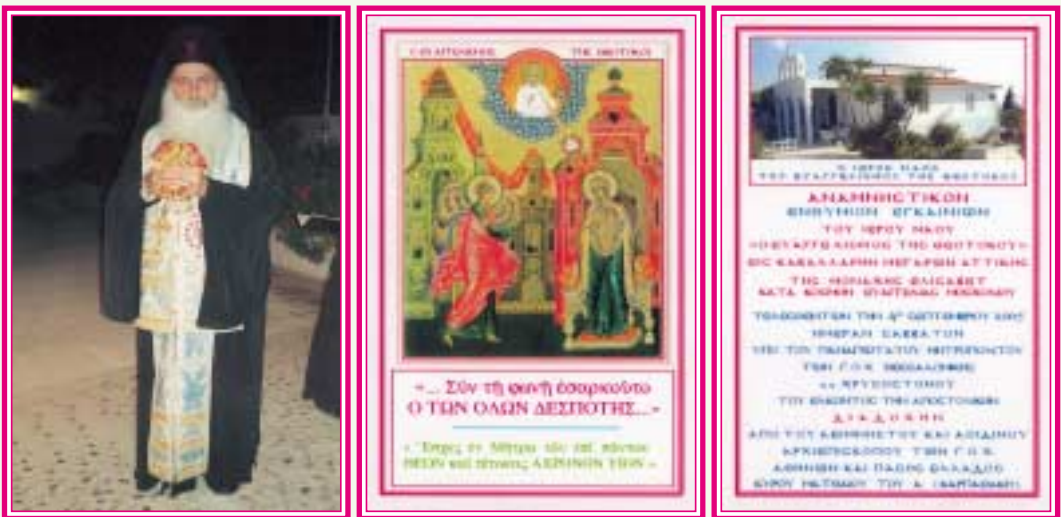
προβλέψεις καί τάς προετοιμασίας, αἱ ὁποῖαι ἀπαιτοῦνται καί ὑπολογίζονται διὰ τήν ἐξυπηρέτησίν των.

Πράγματι ἡ τελετή Ἐγκαινίων Ἱεροῦ Ναοῦ, ἦτοι ἡ ἀφιέρωσις χώρου τινός πρὸς τόν ΘΕΟΝ, δημιουργεῖ καί ἀνάλογα πνευματικά συναισθήματα εἰς τόν Χριστιανόν, τά ὁποῖα τόν ἐνώνουν περισσότερο μετά τοῦ Θεοῦ, καί τόν βοηθοῦν νά συνειδητοποιήσῃ τόν σκοπόν τῆς ὑπάρεξέως του καθῶς καί τήν προσωρινότητα καί ματαιότητα τοῦ παρόντος κόσμου.

Πρέπει νά γνωρίζωμεν ὅτι τά Ἐγκαινία τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ εἶναι ἐντολή τοῦ Θεοῦ καί Παράδοσις ἀρχαιοτάτη, σχεδόν ἀπό τούς πρωτοπλάστους.

Ὁ πρῶτος Ναός ἦτο τό θυσιαστήριον τοῦ Ἄβελ καί τοῦ Κάιν οἱ ὁποῖοι ἐθυσίασαν πρὸς τόν Θεόν, ὁ μὲν πρῶτος πρόβατα, ὁ δέ δεύτερος καρπούς.

Ὁ πατριάρχης Ἰακώβ ἦτο ὁ πρῶτος ὁ ὁποῖος ἤλειψεν μέ ἔλαιον τό θυσιαστήριον τό ὁποῖον ἔστησεν ἀπό πέτρας εἰς τόν τόπον ὅπου εἶδεν εἰς ὄραμα κλίμακα (σκάλαν), ἐκ τῆς γῆς ἕως τόν

Ἀριστερά: Ἀπό τήν περιφορὰν καί τοποθέτησιν τῶν Ἁγ. Λειψάνων, κατά τόν Ἑσπερινόν, εἰς τόν μέλλοντα ἐγκαινιασθῆναι ναόν. **Δεξιά:** Αἱ δύο ὄψεις τοῦ ἀναμνηστικοῦ τῶν ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Εὐαγγελισμὸς τῆς Θεοτόκου», μέ τό ἴστορικόν τοῦ ἐγκαινιασμοῦ.

οὐρανόν, «καί οἱ ἄγγελοι τοῦ Θεοῦ ἀνέβαινον καί κατέβαινον ἐπ' αὐτῆς. Ὁ δέ ΚΥΡΙΟΣ ἐπεστήρικτο ἐπ' αὐτῆς» (Γένεσ. ΚΗ' 12 - 13).

Τά πρῶτα Ἐγκαίνια καί ἡ δι' ἡγιασμένου ἐλαίου χρίσις ἐγένοντο κατ' ἐντολήν τοῦ Θεοῦ ὑπό τοῦ Ἀρχιερέως Ἀαρών εἰς τήν Σκηνήν τοῦ Μαρτυρίου, τόν πρῶτον, κινήτόν Ναόν τῶν Ἑβραίων. Τά δευτέρα Ἐγκαίνια ἐγένοντο εἰς τόν πρῶτον οἰκοδομηθέντα Ναόν τοῦ Σολομῶντος εἰς τήν Ἱερουσαλήμ. Τά τρίτα Ἐγκαίνια ἐγένοντο εἰς τήν ἀνοικοδόμησιν τοῦ Ναοῦ ὑπό τοῦ Ζοροβάβελ. Καί τά τέταρτα Ἐγκαίνια ἐγένοντο ἐπί τῆς ἐποχῆς τοῦ Χριστοῦ ὅταν ἀνοικοδομήθη ὁ Ναός εἰς τά Ἱεροσόλυμα ὑπό τοῦ Ἡρώδου, ὅπως μᾶς διηγείται ὁ Εὐαγγελιστής Ἰωάννης (Ἰωάν. Γ' 22).

Μετά Χριστόν ἔχομεν Ἐγκαίνια εἰς Χριστιανικούς Ναούς, ὅπως τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως τῶν Ἱεροσολύμων (335 μ. Χ.), τοῦ Ναοῦ τῆς τοῦ Θεοῦ Σοφίας (τῆς Ἁγίας Σοφίας), εἰς Κωνσταντινούπολιν (537 μ.Χ.). Ἀργότερον ὅλοι οἱ Ἱεροί Ναοί ἐγκαινιάζοντο καί παρεδίδοντο, ἐπισήμως ἀφιερωμένοι, εἰς τήν λατρείαν τοῦ Ἀληθινοῦ καί Τρισυποστάτου Θεοῦ καί τῶν Ἁγίων Αὐτοῦ.

Ἡ τελετή τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱ. Ν. τοῦ Εὐαγγελισμοῦ διήρκησεν περί τήν μιάμιση (1 : 30') ὥραν καί ἤρχισεν μέ τήν τριπλῆν περιφοράν τῶν Ἁγίων Λειψάνων τῶν Ὁσιομαρτύρων τῶν ἐν Σινᾷ καί Ραϊθῶ ἀναιρεθέντων Πατέρων καί τῆς Ἁγίας Μεγαλομάρτυρος Βαρβάρας. Ἠκολούθησαν τά «Θυρανοΐξια» διά τοῦ «Ἄρατε πύλας οἱ Ἀρχοντες ὑμῶν...» καί ἡ εἴσοδος τῶν Ἱερῶν Λειψάνων εἰς τόν Ναόν διά τῆς κεντρικῆς πύλης. Τά ἱερά λείψανα ἀφοῦ ἐχρίσθησαν δι' Ἁγίου Μύρου ἐτέθησαν εἰς τό «φυτόν» κάτω-

θεν τῆς Ἁγίας Τραπέζης. Ἐπηκολούθησεν ἡ ἐπ' αὐτῶν ἔκχυσις τῆς κηρομαστίχης μετά τῶν ἀρωμάτων, ἡ ἐπίθεσις τοῦ μαρμάρου τῆς Ἁγίας Τραπέζης, ἡ πλῆσις καί τό Μύρωμα τῆς Ἁγίας Τραπέζης καί ἡ χρίσις τοῦ κίωνος, τό Μύρωμα τῶν Ἁγίων Ἀντιμνησίων, ἡ κατάθεσις τοῦ Κατασαρχίου μέ τό Ὑπόμνημα τοῦ ἱστορικοῦ τῶν Ἐγκαινίων, ἡ ἔνδυσις τῆς Ἁγίας Τραπέζης μέ τά ἱερά καλύμματα, ἡ χρίσις τοῦ Ἱ. Ναοῦ καί τό ἀνάμμα τῆς κανδήλας τῆς Ἁγίας Τραπέζης καθῶς καί τῶν ὑπολοίπων κανδηλῶν τοῦ Ἱ. Ναοῦ. Οὕτω τελεσθέντων τῶν Ἐγκαινίων ἐγένετο Ἀπόλυσις τῆς Τελετῆς Αὐτῶν.

Ἐν συνεχείᾳ ἤρχισεν ἡ Θεία Λειτουργία ὑπό τοῦ Ἀρχιερέως, ὁ ὁποῖος μετά τήν ἀνάγνωσιν τοῦ Εὐαγγελίου ὠμίλησεν εἰς τό ἐκκλησίασμα, ἀναπτύξας τά περὶ τῆς τελετῆς τῶν Ἐγκαινίων, τῆς σημασίας, τῆς ἱστορίας καί τοῦ σκοποῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, συνδυάσας αὐτά μέ τόν ἄλλον Ναόν, ὅστις εἶναι ὁ ἄνθρωπος ὅπως μᾶς διδάσκει ἡ Ἁγία Γραφή, διότι ὁ ἄνθρωπος δύναται νά γίνῃ Ναός τοῦ Θεοῦ.

Μετά τό πέρας τῆς Θείας Λειτουργίας, διενεμήθησαν εἰς τοὺς παρευρισκομένους προσκυνητάς, Ἀναμνηστικόν μέ τήν Εἰκόνα τοῦ Εὐαγγελισμοῦ καί τό ἱστορικό τῶν Ἐγκαινίων, καθῶς καί τεμάχιον ἐκ τῶν «Ἐγκαινίων» διά φυλακτόν.

Ἐκ μέρους τῆς οἰκογενείας τῶν κτιτόρων παρετέθη Ἀβραμιαία τράπεζα μέ ἐδέσματα καί γλυκίσματα πρός ὅλους.

Οὕτω εὐφρανθέντες ἅπαντες πνευματικῶς καί ὑλικῶς ἐπέστρεψαν εἰς τά ἴδια, αἰνοῦντες καί εὐλογοῦντες τόν Θεόν.

①

②

③

④

⑤

⑥

⑦

⑧

1. Τά ἁγ. Λείψανα περιφέρονται τρίς, γύρωθεν τοῦ Ἱ. Ναοῦ. 2. Ἀπό τήν ἐκφώνησιν τῶν εὐχῶν καί τῶν Ἱερῶν Ἀναγνωσμάτων ἐμπροσθεν τῆς εἰσόδου τοῦ Ἱ. Ναοῦ. 3. Ἅγιον Μῦρον ἐπιχέεται εἰς τήν θήκην μέ τά ἅγια λείψανα. 4. Τά ἁγ. Λείψανα ἐμφυτεύονται εἰς τό «φυτόν» τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς. 5. Ραντιεῖς μέ ὑσώπῳ καί καθαρισθήσομαι, πλυνεῖς με καί ὑπέρ χιόνα λευκανθήσομαι». 6. Ἡ σπόγγισις τῆς καθαγιασμένης Ἁγίας Τραπεζῆς διά τῶν ἀντιμηνσίων. 7. Ἐπικάλυψις καί ἐπισφράγισις διά Κηρομαστίχης καί ἀρωμάτων τῶν Ἁγίων Λειψάνων πού ἤδη ἔχουν τεθῆ ἐπί τῆς ὀπῆς τῆς Ἁγίας Τραπεζῆς. 8. Ἐπεξηγεῖται εἰς τούς πιστούς, ἡ χρῆσις τοῦ Ἁντιμηνσίου.

ΑΠΟΣΠΑΣΜΑΤΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΙΛΙΑΝ ΤΟΥ ΠΑΝΑΓΙΩΤΑΤΟΥ ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΟΥ Γ.Ο.Χ. ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ Κ. Κ. ΧΡΥΣΟΣΤΟΜΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΕΓΚΑΙΝΙΑ ΤΟΥ ΙΕΡΟΥ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΕΥΑΓΓΕΛΙΣΜΟΥ ΤΗΣ ΘΕΟΤΟΚΟΥ ΕΙΣ ΤΑ ΜΕΓΑΡΑ ΑΤΤΙΚΗΣ

«...Σήμερον παρέστημεν μάρτυρες τῶν Ἐγκαινίων τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου, ἧτοι τῆς ἀφιερώσεώς του εἰς τόν Θεόν.

Ὁ Ἱερός Ναός, καθώς καί πάντα τά εὐρισκόμενα εἰς αὐτόν, εἶναι ἀφιερωμένα εἰς τόν Θεόν καί Δημιουργόν τῶν Ἀπάντων. Ἔτσι ἀπαγορεύεται ἡ χρῆσις του δι' ἄλλον σκοπόν καί ἡ ἀφαιρέσις ἐξ' αὐτοῦ οἰουδήποτε πράγματος. Ἄν κάποιος ἀφαιρέσῃ τι ἐκ τοῦ Ναοῦ, ἡ πράξις αὕτη θεωρεῖται ὄχι ἀπλή κλοπή, ἀλλά **Ἱεροσυλία**. Καταδικάζεται δέ ὑπό τῶν θείων Νόμων αὐστηρῶς, ἀλλά διώκεται καί ὑπό τῶν ἀνθρωπίνων ποινικῶς, **ὡς ἐσχάτη μορφή Ἱεροσυλίας**.

Ἐνθάδε ὁμοίως καί ἄλλος Ναός τοῦ Θεοῦ, πολύ ἀνώτερος αὐτοῦ, καί αὐτός εἶναι ὁ Βαπτισμένος Ὁρθόδοξος Χριστιανός. Αὐτός ἔχει ἀναγεννηθῆ ἐν Χριστῷ, ἔχει ἀφιερωθῆ εἰς Αὐτόν καί ἔχει γίνεαι κατοικητήριον καί Ναός τοῦ Θεοῦ ὅπως εἶπεν ὁ Χριστός: **«ἐάν τις ἀγαπᾷ με, τόν λόγον μου τηρήσει, καί ὁ Πατήρ μου ἀγαπήσει αὐτόν, καί πρός αὐτόν ἐλευσόμεθα καί μονήν παρ' αὐτῷ ποιήσομεν»** (Ἰωάν. ΙΔ' 23). Αὐτός λοιπόν ὁ ἄνθρωπος, ὁ ἀφιερωμένος εἰς τόν Θεόν, ἐάν δέν ἐργάζεται τό θέλημα τοῦ Θεοῦ καί ἡ ζωή του δέν εἶναι ἔκφρασις τοῦ Θείου Θελήματος, ἐάν χρησιμοποιῇ τόν ἑαυτόν του εἰς τρόπον ὥστε νά γίνεαι κατοικητήριον τῶν δαιμόνων διὰ τῶν ἀμαρτιῶν του, τότε αὐτομάτως **ἐκδιώκει** τόν Θεόν ἀπό τήν ψυχήν του, κλέπτει τόν ἑαυτόν του ἀπό τόν Τρισυπόστατον Θεόν καί τόν παραδίδει εἰς τόν τρισκατάρατον Διάβολον, **καθίσταται** ἱερόσυλος ὑπαρξίς, οἰανδήποτε θέσιν καί ἄν κατέχη εἰς τήν

κοινωνίαν ἢ εἰς τήν Ἐκκλησίαν. Αὐτός, ἄν καί μπορεῖ νά μήν διώκεται ποινικῶς ὑπό τῶν ἀνθρωπίνων Νόμων, καταδικάζεται ὅμως ὑπό τῆς Ἐκκλησίας διὰ τῶν Ἱερῶν Κανόνων καί κατακρίνεται ὑπό τοῦ Θεοῦ.

Ἐάν κλέψῃ τις ἕνα κανδήλιον ἀπό τόν Ἱερόν Ναόν χαρακτηρίζεται χειρότερον ἀπό κλέπτης, διότι θά τό χρησιμοποιῇ εἰς κοινήν χρείαν, ἐνῶ αὐτό εἶναι Ἱερόν καί Ἅγιον, ἀφιερωμένον εἰς τήν ὑπηρεσίαν καί λατρείαν τοῦ Θεοῦ, εἶναι Ἱερόν καί Ἁγιασμένον, εἶναι **«Βακούφικο»** ὅπως ἔλεγον παλαιότερον. Ἐάν κλέψῃ τις κάτι ἀπό τόν Ἱερόν Ναόν, καταδικάζεται μέ ἀποτροπιασμόν. Τόν πνευματικόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, ὁ ὁποῖος Ναός εἴμεθα ἡμεῖς οἱ Ὁρθόδοξοι Χριστιανοί, ἐάν τόν χρησιμοποιήσωμεν ὄχι ὡς κατοικητήριον τοῦ Θεοῦ ἀλλά τῶν δαιμόνων καί τῆς ἀμαρτίας, δέν καθιστάμεθα ἀποτρόπαιοι καί Ἱερόσυλοι, χειρότεροι ἀπό τούς κλέπτοντας κανδήλια ἢ ἄλλα ἱερά ἀντικείμενα τοῦ Ναοῦ;

Ἐάν κάποιος ξεκρεμάσῃ μία εἰκόνα ἀπό τόν Ναόν καί τήν πωλήσῃ γιά χρήματα εἶναι ἱερόσυλος. Πόσον μᾶλλον Ἱερόσυλος γίνεαι κάποιος ἐάν «ξεκρεμάσῃ» ἀπό τόν Θεόν τόν ἑαυτόν του, ὅστις εἶναι εἰκὼν τοῦ Θεοῦ, καί τόν **«πωλήσῃ»** εἰς τόν Σατανᾶ διὰ τήν ἀμαρτίαν ἢ διὰ τήν αἵρεσιν καί τήν ἀθεΐαν; Πόσον μᾶλλον Ἱερόσυλος γίνεαι κάποιος, ὁ ὁποῖος ὡς Χριστιανός εἶναι ἀφιερωμένος εἰς τόν Θεόν, ὁ ὁποῖος κατά τήν στιγμὴν τῆς Βαπτίσεώς του ὑπεσχέθη ὅτι ἀποτάσσει **«τόν σατανᾶν καί πᾶσι τοῖς ἔργοις αὐτοῦ καί πάσῃ τῇ λατρείᾳ αὐτοῦ καί πάσῃ**

τῆ πομπῆ αὐτοῦ καί πᾶσι τοῖς ἀγγέλοις αὐτοῦ» καί συντάσσεται μέ τόν Χριστόν, ἀλλ' ὕστερον ἐπανασυντάσσεται μέ τόν Διάβολον; Πόσον μᾶλλον Ἱερόσυλος γίνεται κάποιος ὁ ὁποῖος διά τοῦ Βαπτίσματος ἔγινεν οἶκος καί κατοικητήριον καί ναός τοῦ Θεοῦ τοῦ Ὑψίστου, ἀφιερωμένος εἰς Αὐτόν, ἠνώθη κατά Χάριν τήν Ἀκτιστον μετά τοῦ Θεοῦ καί Πατρός δι' Υἱοῦ ἐν Ἁγίῳ Πνεύματι, ἔγινε Μέλος τοῦ Θεοσυστάτου, Θεοῦποστάτου καί Θεανθρωπίνου Ὁργανισμοῦ τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἔγινε μέλος ἅγιον τοῦ κατ' Ἀΐδιον Θεϊκῆν Ἐνέργειαν Σώματος τοῦ ΘΕΟΥ, ἀλλ' ὕστερον ἀποστατεῖ, ἐνώνεται μετά τοῦ Διαβόλου κατά τήν ἐνέργειαν τῆς ἐπάρσεώς του καί ποιεῖ ἑαυτόν κατοικητήριον δαιμόνων, καταγώγιον πάσης ἀκαθαρσίας καί ἀμαρτίας, μέλος τῆς πόρνης ἐκκλησίας τοῦ Σατανᾶ ;

Τό Ἅγιον Ποτήριον δέν ἐπιτρέπεται νά τό πάρωμεν καί νά τό χρησιμοποιήσωμεν διά κοινήν χρείαν, διά νά πίνωμεν κρασί ἢ δι' ἄλλον σκοπόν, διότι ἔχει ἀφιερωθῆ καί ἔχει χρησιμοποιηθῆ ὡς δοχεῖον διά τό Πανάγιον καί ΘΕΟΨΠΟΣΤΑΤΟΝ ΣΩΜΑ καί ΑΙΜΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ἦτοι τοῦ ΥἱΟΥ καί ΛΟΓΟΥ τοῦ ΘΕΟΥ.

Τό σῶμα καί ἡ ψυχὴ μας δέν ἐπέχουν θέσιν Ἁγίου Ποτηρίου ὅταν δέχωνται τό Σῶμα καί Αἷμα τοῦ Θεοῦ ἐντός των; Καί μάλιστα πολύ περισσότερο διότι δι' αὐτοῦ θεώνονται κατά χάριν; Διατί ἡ ἀλλαγὴ χρήσεως τοῦ Ἁγίου Ποτηρίου εἶναι Ἱεροσυλία καί ἡ ἀλλαγὴ χρήσεως τῆς ψυχῆς καί τοῦ σώματός μας ἀπό οἶκον Θεοῦ εἰς οἶκον διαβόλου, διά τῶν ἀμαρτωλῶν μας ἔργων, δέν εἶναι ἐσχάτη μορφή Ἱεροσυλίας;

Εἴμεθα λοιπόν καί ἡμεῖς Ἱερόσυλοι, διότι τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τόν ἑαυτόν μας, τόν ἐσυλήσαμεν ἀπό τόν Θεόν ὅταν τόν παραδώσαμε εἰς τόν διά-

βολον διά τῶν ἀμαρτωλῶν πράξεων μας κατά τόν Ἀπόστολον Παῦλον, ὅστις πολλαχοῦ λέγει : *«Οὐκ οἶδατε ὅτι ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ ἔστε καί τό ΠΝΕΥΜΑ τοῦ ΘΕΟΥ οἰκεῖ ἐν ὑμῖν; Εἴ τις τόν ΝΑΟΝ ΤΟΥ ΘΕΟΥ φθείρει, φθερεῖ τοῦτον ὁ ΘΕΟΣ· ὁ γάρ ΝΑΟΣ τοῦ ΘΕΟΥ ΑΓΙΟΣ ἔστιν, οἵτινές ἔστε ὑμεῖς»* (Α' Κορ. Γ' 16 - 17), καθὼς καί τό: *«Ἀδελφοί... ὑμεῖς γάρ ΝΑΟΣ ΘΕΟΥ ἔστε Ζῶντος, καθὼς εἶπεν ὁ Θεός ὅτι ἐνοικήσω ἐν αὐτοῖς καί ἐμπεριπατήσω, καί ἔσομαι αὐτῶν ΘΕΟΣ, καί αὐτοὶ ἔσονται μοι λαός»* (Β' Κορ. ΣΤ' 16).

Κατόπιν ὅλων τῶν ἀνωτέρω, ποῖος εἶναι περισσότερο ἱερόσυλος, ὁ κλέπτων τά Ἅγια Δισκοπότηρα ἢ Κανδήλια ἀπό τόν Ἱερόν Ναόν καί χρησιμοποιῶν αὐτά ἀσεβῶς εἰς κοινήν χρείαν ἢ ὁ ἀποσυνδέων τόν ἑαυτόν του ἀπό τόν Θεόν καί παραδίδων ἑαυτόν εἰς τόν Διάβολον, καί ἀπό Ναόν καί οἶκον καί κατοικητήριον τοῦ ΘΕΟΥ μετατρέπων ἑαυτόν εἰς κατοικητήριον καί ναόν τοῦ Διαβόλου διά τῶν ἀμαρτωλῶν πράξεων; Ἄς ἀναλογισθῶμεν ὅλοι μας τάς εὐθύνας μας, ἅτινας ἔχομεν ὡς πνευματικοὶ Ναοὶ τοῦ Τρισυποστάτου Θεοῦ, ἵνα μὴ ἴδωμεν τό χέρι ἐκεῖνο τό ὁποῖον εἶδεν ὁ υἱός τοῦ Βασιλέως Ναβουχοδονόσορος, ὁ Βαλτάσαρ, καί τό ὁποῖον ἔγραφεν εἰς τόν τοῖχον τοῦ παλατιοῦ του, ὅταν διεσκέδαζεν χρησιμοποιῶν τά Ἱερά Σκεύη τοῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ, τοῦ Ναοῦ τοῦ Σολομῶντος εἰς τά Ἱεροσόλυμα, τά φρικτὰ γράμματα ΜΑΝΗ, ΘΕΚΕΛ, ΦΑΡΕΣ, καί τότε τρέμων ἀπό τόν φόβον του (ὁ Βαλτάσαρ) ἠρώτησεν τόν Προφήτην Δανιήλ, ὅστις τοῦ ἐξήγησεν: *Βασιλεῦ ἠσέβησας πρὸς τόν Θεόν τοῦ οὐρανοῦ καί τῆς γῆς χρησιμοποιῶν τά Ἅγια καί Ἱερά Σκεύη τοῦ ΝΑΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ καί δι' αὐτό τό χέρι αὐτό σοῦ ἔγραψε: Μανή, Θεκέλ, Φάρες, τά ὁποῖα σημαί-*

νον, Ἐμετρήθης, ἐξυγίσθης καί εὐρέθης ἔλλειπής, καί δι' αὐτό θά σοῦ ἀφαιρεθῆ ἡ βασιλεία σου. Τήν νύκταν ἐκείνην ἐφόνευσαν τόν Βασιλέα τῶν Χαλδαίων Βαλτάσαρ καί ἀνέλαβεν τήν βασιλείαν ὁ Δαρεῖος τῶν Μήδων (Περσῶν), ἐτῶν 62, (Παλ. Διαθήκη, Δανιήλ Κεφ. Ε' 1 - 31).

Ἐάν διά τήν ἀσέβειαν καί τήν κοινήν χρῆσιν τῶν ἱερῶν Σκευῶν τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τοῦ Θεοῦ τῶν Ἱεροσολύμων ἐτιμωρήθῃ ὁ Βαλτάσαρ, τί ἀναμένει ἡμᾶς,

οἱ ὁποῖοι τόν Ναόν τοῦ Θεοῦ, δηλαδή τήν ψυχὴν καί τό σῶμα μας, τά μετατρέπομεν εἰς ναόν δαιμόνων, κατοικητήριον πνευμάτων ἀκαθάρτων καί οἶκον τῶν ἁμαρτιῶν μας, αἱ ὁποῖαι εἶναι παραβάσεις ἀντιστρατευόμενοι πρός τό Θεῖον Θέλημα ;

Εὐσπλαγχίσου ἡμᾶς Κύριε, ὁ Θεός ἡμῶν, ἵνα μή ἴδωμεν καί ἡμεῖς ἐκείνην τήν φοβερᾶν χειράν νά γράφῃ τό: «ΜΑΝΗ, ΘΕΚΕΛ, ΦΑΡΕΣ».

9

10

11

12

13

9. Διά χειρῶν τοῦ Ἀρχιερέως, ἀπτεται ἡ καινή Κανδήλα, ἡ ὁποία θά τοποθετηθῆ ἐπί τῆς Ἁγίας Τραπέζης.
10. Ὁ Ἀρχιερεὺς χρίει διά καλάμου φέροντος σπόγγον, ἐμποτισμένον δι' Ἁγίου Μύρου, κηρομασίτης καί ἀρωμάτων, τά καθορισμένα πρός τοῦτο σημεῖα τοῦ Ἱ. Ναοῦ.
11. Τό Κατασάρκιον τό ὁποῖον θά τοποθετηθῆ ἐπί τῆς πλακός τῆς Ἁγίας Τραπέζης.
12. Μετά τήν ἀπόλυσιν τῆς Θείας Λειτουργίας ἐντός τοῦ ναοῦ οἱ πιστοί καί ὁ Ἱερός Κληρός.
13. Γενική ἄποψις τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ «Ὁ Εὐαγγελισμός τῆς Θεοτόκου», τοῦ ὁποίου τά ἐγκαίνια ἐτελέσθησαν.

ΤΟ ΜΕΓΑΛΕΙΟ ΤΟΥ 1940

ΓΙΑ ΝΑ ΘΥΜΟΥΝΤΑΙ ΟΙ ΓΕΡΟΝΤΟΤΕΡΟΙ ΚΑΙ ΝΑ ΘΑΥΜΑΖΟΥΝ ΟΙ ΝΕΩΤΕΡΟΙ

Έπειδή τό Μεγαλείο τής Έλληνικῆς Ἱστορίας δέν χωράει στήν σύγχρονη μικρο-ψυχία, έπειδή τό Θαύμα τής Ἡρωϊκῆς Έλληνικῆς ψυχῆς εἶναι ξένο παντελῶς πρός τήν ἡγεμονεύουσα φιλαυτία καί έπειδή ἡ Έλληνική Ἄρετή ἔχει ἀντικατασταθῆ ἀπό τήν διασημότητα, θά ἀφήσωμε τούς ἀριθμούς νά μιλήσουν γιά τούς Έλληνες τῆς Μεγαλοφυχίας καί θά δώσουμε τόν λόγο στούς ξένους πρωταγωνιστές τοῦ Πολέμου τοῦ 1940 νά ἐπαινέσουν τούς Έλληνες τῆς Ἄρετῆς.

Ἄς σημειωθῆ εἰσαγωγικῶς ὅτι ἀπό τίς δέκα (10) χώρες πού δέχθηκαν επίθεση κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, ἡ Ἑλλάς εἶναι ἡ μοναδική χώρα ἡ ὁποία ἀναγκάστηκε νά ἀντιμετωπίσει τούς στρατούς τεσσάρων (4) χωρῶν ταυτόχρονα, τῆς Ἀλβανίας, τῆς Ἰταλίας, τῆς Γερμανίας καί τῆς Βουλγαρίας. Καί πόσο καιρό ἀντιστάθηκε ἡ κάθε χώρα; Ὅσο τό ἔλεγε ἡ ψυχή της.

ΗΜΕΡΕΣ ΑΝΤΙΣΤΑΣΗΣ

Ἑλλάς	219	Ὀλλανδία	4
Νορβηγία	61	Γιουγκοσλαβία	3
Γαλλία	43 (ἡ ὑπερδύναμη τῆς ἐποχῆς)	Τσεχοσλοβακία	0
Πολωνία	30	Λουξεμβούργο	0
Βέλγιο	18	Δανία	0

ΑΕΡΑ

ΠΙΝΔΟΣ

ΠΙΝΔΟΣ

Οἱ Δανοί παραδώθηκαν σέ ἓνα μοτοσυκλετιστή τοῦ Χίτλερ ὁ ὁποῖος μετέφερε στόν Δανό Βασιλιά αἴτηση τοῦ Χίτλερ γιά διέλευση τῶν ναζιστικῶν στρατευμάτων. Ὁ Δανός Βασιλιάς σέ ἔνδειξη ὑποταγῆς παρέδωσε τό στέμμα του στόν μοτοσυκλετιστή γιά νά τό πάη στό Βερολίνο καί στόν Χίτλερ.

ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΠΩΛΕΙΕΣ

Οἱ νεκροί Έλληνες στρατιῶτες ἀνῆλθαν κατά τήν διάρκεια τῶν 219 ἡμερῶν στούς 13.676. Κατά δέ τήν διάρκεια τῆς τετραπλῆς κατοχῆς πού ἀκολούθησε τά κατοχικά στρατεύματα ἐκτέλεσαν 84.165 Έλληνες.

Οἱ Ἀλβανοί ἐκτέλεσαν 1.165 (Πάργα, Μαργαρίτιο, Παραμυθία)

Οι Ίταλοί έκτελεσαν 8.000 - Οι Βούλγαροι έκτελεσαν 25.000

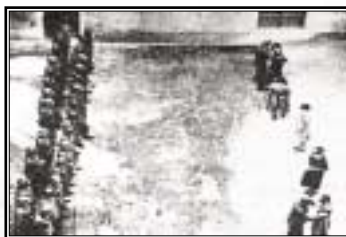
Οι Γερμανοί έκτελεσαν 50.000

Οι Συνολικές απώλειες από μάχες, εκτελέσεις και κακουχίες, σέ επί του πληθυσμού ποσοστό, άνηλθαν:

Έλλάς	10% (750.000)		
Σοβ. Ένωση	2,8%	Πολωνία	1,8%
Όλλανδία	2,2%	Γιουγκοσλαβία	1,7%
Γαλλία	2%	Βέλγιο	1,5%

ΟΛΟΚΑΥΤΩΜΑ

ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

ΕΚΤΕΛΕΣΕΙΣ

ΔΗΛΩΣΕΙΣ ΠΡΩΤΑΓΩΝΙΣΤΩΝ

Πηγή: ΑΝΘΟΛΟΓΙΟΝ ΠΑΤΡΙΔΟΓΝΩΣΙΑΣ, Μενελάου Παγουλάτου

Κάρολος ντέ Γκώλ, Charles de Gaulle 1890-1970 (Πρόεδρος τής Γαλλικής Δημοκρατίας 1958-1969, άρχηγός τής Γαλλικής Άντίστασης κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) «*Άδυνατώ νά δώσω τό δέον εύρος τής εύγνωμοσύνης πού αισθάνομαι γιά τήν ήρωική αντίσταση του Άλαυ και τών ήγετών τής Έλλάδος*» (Άπό όμιλία του στό Γαλλικό Κοινοβούλιο μετά τήν λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου).

Μωρίς Σουμάν, Maurice Schumann 1911-1992 (Υπουργός τών έξωτερικών τής Γαλλίας 1969-1973, Μέλος τής Γαλλικής Άκαδημίας 1974) «*Η Έλλάδα είναι τό σύμβολο τής μαρτυρικής υποδουλωμένης, ματωμένης, αλλά ζωντανής Ευρώπης... Ποτέ μιά ήττα δέν υπήρξε τόσο τιμητική γιά κείνους πού τήν υπέστησαν*» (Άπό μήνυμά του πού άπηύθηνε άπό τό BBC του Λονδίνου στους υποδουλωμένους λαούς τής Ευρώπης στίς 28 Άπριλίου 1941, ήμέρα πού έπεσε ή Άθήνα, ύστερα άπό πόλεμο 6 μηνών κατά του Μουσολίνι και 6 έβδομάδων κατά του Χίτλερ).

Στάλιν, Joseph Vissarionovich Tzougasvili Stalin 1879-1953 (Άρχηγός τής Σοβιετικής Ένώσεως άπό τό 1924 έως τό 1953) «*Λυπάμαι διότι γηράσκω και δέν θά ζήσω επί μακρόν διά νά εύγνωμονώ τόν Έλληνικόν Λαόν, του οποίου ή αντίστασις έχρινε τόν 2ον Παγκόσμιο Πόλεμον*» (Άπό όμιλία του πού μετέδωσε ό Ραδιοφωνικός Σταθμός Μόσχας τήν 31 Ίανουαρίου 1943, μετά τήν νίκη του Στάλινκραντ και τήν συνθηκολόγηση του στρατάρχου Paulus).

Μόσχα, Ραδιοφωνικός Σταθμός «*Επολεμήσατε άοπλοι και ένικήσατε, μικροί έναντίον μεγάλων. Σās όφείλουμε εύγνωμοσύνη, διότι έκερδίσαμε χρόνο γιά νά άμυνθοϋμε. Ώς Ρώσοι και ως άνθρωποι σās εύχαριστοϋμε*» (Όταν ό Χίτλερ έπετέθη κατά τής Ε.Σ.Σ.Δ.).

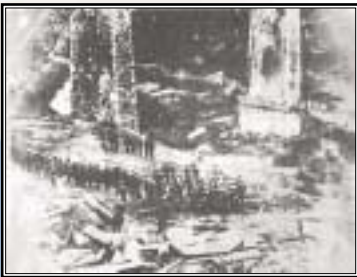
Γεώργιος Ζουκώφ, Georgy Constantinovich Joucov 1896-1974 (Στρατάρχης του Σοβιετικού Στρατού) «*Εάν ο Ρωσικός λαός κατώρθωσε να όρθώσει αντίσταση μπροστά στις πόρτες της Μόσχας, να συγκρατηθή και να ανατρέψη τον Γερμανικό χείμαρρο, τό όφείλει στον Έλληνικό Λαό, πού καθυστέρησε τίς Γερμανικές μεραρχίες όλον τόν καιρό πού θά μπορούσαν να μᾶς γονατίσουν. Η γιγαντομαχία της Κρήτης ύπήρξε τό κορύφωμα της Έλληνικής προσφοράς*» (Απόσπασμα από τά απομνημονεύματά του για τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο).

Μπενίτο Μουσολίνι, Benito Mussolini 1833-1945 (Πρωθυπουργός της Ίταλίας 1922-1945) «*Ο πόλεμος με την Ελλάδα απέδειξε ότι τίποτε δέν είναι αλλόνητον εις τά στρατιωτικά πράγματα και ότι πάντοτε μᾶς περιμένουν εκπλήξεις*» (Από λόγο πού εκφώνησε στις 10/5/1941).

Άδόλφος Χίτλερ, Adolf Hitler 1889-1945 (Αρχηγός του Γερμανικού κράτους 1889-1945) «*Χάριν της ιστορικής αλήθειας όφείλω να διαπιστώσω ότι μόνον οι Έλληνες, έξ' όλων των αντιπάλων οι όποιοι με αντιμετώπισαν, έπολέμησαν με παράτολμον θάρρος και ύψιστην περιφρόνησιν προς τόν θάνατον...*» (Από λόγο πού εκφώνησε στις 4 Μαΐου 1941 στό Ράιχσταγ).

Σέρ Άντονυ Ήντεν, Sir Robert Antony Eden 1897-1977 (Υπουργός Πολέμου και Έξωτερικών της Βρετανίας 1940-1945, Πρωθυπουργός της Βρετανίας 1955-1957) «*Ασχέτως προς ότι θά πούν οι ιστορικοί του μέλλοντος, εκείνο τό όποιον μπορούμε να πούμε έμεις τώρα, είναι ότι η Ελλάδα έδωσε αλησμόνητο μάθημα στον Μουσολίνι, ότι αυτή ύπήρξε η άφορμή της επανάστασης στην Γιουγκοσλαβία, ότι αυτή εκράτησε τους Γερμανούς στο ήπειρωτικό έδαφος και στην Κρήτη για 6 εβδομάδες, ότι αυτή άνέτρεφε την χρονολογική σειρά όλων των*

σχεδίων του Γερμανικού Έπιτελείου και έτσι έφερε γενική μεταβολή στην όλη πορεία του πολέμου και ένικήσαμε» (Από λόγο του στο Βρετανικό Κοινοβούλιο στις 24-09-1942).

ΓΟΡΓΟΠΟΤΑΜΟΣ

Η ΜΑΧΗ ΤΗΣ ΚΡΗΤΗΣ

Τσόρτσιλ, Winston Churchill 1874-1965

(Πρωθυπουργός της Μεγάλης Βρετανίας κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) «*Μέχρι τώρα λέγαμε ότι οι Έλληνες πολεμούν σαν ήρωες. Τώρα θά λέμε: Οι ήρωες πολεμούν σαν Έλληνες*» (Από λόγο πού εκφώνησε από τό BBC τίς πρώτες ημέρες του Έλληνοϊταλικού πολέμου) «*Η λέξη ήρωϊσμός φοβάμαι ότι δέν αποδίδει τό έλάχιστο εκείνων των πράξεων αυτοθυσίας των Έλλήνων, πού ήταν καθοριστικός παράγων της νικηφόρου εκβάσεως του κοινού άγώνος των έθνών, κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο, διά την ανθρωπίνην έλευθερίαν και αξιοπρέπειαν*» και «*Εάν δέν ύπήρχε η άνδρεία των Έλλήνων και η γενναιοφυχία τους, η εκβαση του Β' Παγκοσμίου Πολέμου θά ήταν ακαθόριστη*» (Από όμιλία του στο Άγγλικό Κοινοβούλιο στις 24 Άπριλίου 1941).

Σέρ Χάρολδ Άλεξάντερ, Sir Harold Leofric George Alexander 1891-1969 (Βρετανός Στρατάρχης κατά τόν Β' Παγκόσμιο Πόλεμο) «*Δέν θά ήταν ύπερβολή*

νά ποῦμε ὅτι ἡ Ἑλλάς ἀνέτρεψε τὸ σύνολο τῶν σχεδίων τῆς Γερμανίας ἐξαναγκάσασα αὐτὴν νά ἀναβάλλῃ γιὰ 6 ἐβδομάδες τὴν ἐπίθεση κατὰ τῆς Ρωσίας. Διερωτώμεθα ποιά θά ἦταν ἡ θέση τῆς Σοβιετικῆς Ἐνώσεως χωρὶς τὴν Ἑλλάδα» (Ἀπὸ ὁμιλία του στό Βρετανικὸ Κοινοβούλιο στίς 28 Ὀκτωβρίου 1941).

Γεώργιος ΣΤ, (1898-1952) (Βασιλεὺς τῆς Μεγάλῃς Βρετανίας 1936-1952) «Ὁ μεγαλοπρεπὴς ἀγὼν τῆς Ἑλλάδος, ὑπῆρξε ἡ πρώτη μεγάλη καμπὴ τοῦ Β' Παγκοσμίου Πολέμου» (Ἀπὸ λόγο του στό Κοινοβούλιο τὸν Μάιον 1945).

Φραγκλῖνος Ρούσβελτ, Roosevelt 1882-1945 (Πρόεδρος τῶν Ἡνωμένων Πολιτειῶν Ἀμερικῆς 1932-1945) «Εἰς τὴν Ἑλλάδα παρεσχέθη τὴν 28ην Ὀκτωβρίου 1940 χρόνος τριῶν ὥρῶν διὰ ν' ἀποφασίσῃ πόλεμον ἢ εἰρήνην, ἀλλὰ καὶ τριῶν ἡμερῶν ἢ τριῶν ἐβδομάδων ἢ καὶ τριῶν ἐτῶν προθεσμίᾳ νά παρείχετο, ἡ ἀπάντησις θά ἦτο ἡ ἴδια» καὶ «Οἱ Ἕλληνες ἐδίδαξαν διὰ μέσου τῶν αἰῶνων τὴν ἀξιοπρέπειαν. Ὅταν ὅλος ὁ κόσμος εἶχε χάσει κάθε ἐλπίδα, ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ἐτόλμησε νά ἀμφισβητήσῃ τὸ ἀήττητον τοῦ γερμανικοῦ τέρατος, ἀντιτάσσοντας τὸ ὑπερήφανον πνεῦμα τῆς ἐλευθερίας» (Ἀπὸ ραδιοφωνικὸ λόγο πού ἐξεφώνησε στίς 10-6-1943) καὶ «Ὁ ἡρωϊκὸς ἀγὼν τοῦ Ἑλληνικοῦ λαοῦ ...κατὰ τῆς ἐπιθέσεως τῆς Γερμανίας, ἀφοῦ τόσον παταγωδῶς ἐνίκησε τοὺς Ἰταλοὺς στὴν ἀπόπειρά τους νά εἰσβάλλουν στό Ἑλληνικὸ ἔδαφος, γέμισε μὲ ἐνθουσιασμό τίς καρδιές τοῦ Ἀμερικανικοῦ λαοῦ καὶ ἐκίνησε τὴν συμπάθειά του. Πρὸ ἐνός καὶ πλέον αἰῶνος, κατὰ τὸν πόλεμον τῆς Ἑλληνικῆς ἀνεξαρτησίας, τὸ ἔθνος μας... ἐξέφρασε τὴν φλογερὴν του συμπάθεια γιὰ τοὺς Ἕλληνας καὶ εὐχότανε γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ νίκη...» (Δήλωσή του στό ὕπατο Συμβούλιο τῆς ΑΧΕΠΑ στίς 25-04-1941, πού μεταδώθηκε ραδιοφωνικὰ ἀπὸ τὸν Λευκὸ Οἶκο).

ΠΑΡΑΤΗΡΗΣΕΙΣ

10 Ἀπριλίου 1941, μετὰ τὴν Συνθηκολόγησιν μὲ τὴν Γερμανία παραδίδονται τὰ ὄχυρά Παλιουριῶτες καὶ Ροῦπελ. Οἱ Γερμανοὶ ἐκφράζουν τὸν θαυμασμό τους στοὺς Ἕλληνας στρατιῶτες, δηλώνουν ὅτι ἀποτελεῖ τιμὴ καὶ ὑπερηφάνεια τὸ ὅτι εἶχαν σάν ἀντίπαλο ἓνα τέτοιο στρατὸ καὶ ζητοῦν ἀπὸ τὸν Ἕλληνα διοικητὴ νά ἐπιθεωρήσῃ τὸν Γερμανικὸ στρατὸ ὡς ἔνδειξη τιμῆς καὶ ἀναγνωρίσεως! Ἡ Γερμανικὴ Σημαία ὑψώνεται μόνον μετὰ τὴν πλήρη ἀποχώρησιν τοῦ Ἑλληνικοῦ Στρατοῦ.

Ἐνας Γερμανὸς ἀξιωματικὸς τῆς ἀεροπορίας ἐδήλωσε στὸν διοικητὴ τῆς ὁμάδος μεραρχιῶν Ἀνατολικῆς Μακεδονίας ἀντιστράτηγον Δέδε ὅτι ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ἦταν ὁ πρῶτος στρατὸς στὸν ὁποῖον τὰ στούκας δέν προκάλεσαν πανικό. «Οἱ στρατιῶται σας» εἶπε, «ἀντὶ νά φεύγουν ἀλλόφρονες, ὅπως ἔκαναν εἰς τὴν Γαλλία καὶ τὴν Πολωνία, μᾶς ἐπυροβόλουν ἀπὸ τὰς θέσεις των».

Πηγή: ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΓΩΓΗ, τεύχος Ἀπριλίου 2003.

ΑΙΣΧΥΛΟΣ: «ΓΙΑΤΙ ΜΟΝΟΙ ΕΜΕΙΣ, (ΟΙ ΕΛΛΗΝΕΣ) ΑΝΤΙΘΕΤΑ ΑΠΟ ΤΟΥΣ ΒΑΡΒΑΡΟΥΣ, ΔΕΝ ΜΕΤΡΑΜΕ ΠΟΤΕ ΤΟ ΠΛΗΘΟΣ ΤΟΥ ΕΧΘΡΟΥ ΣΤΗΝ ΜΑΧΗ».

ΡΟΥΠΕΛ

ΕΚΔΗΜΙΑΙ ΠΡΟΣ ΚΥΡΙΟΝ

Τὴν Κυριακὴν, 5 Σεπτεμβρίου 2005, ἔκοι-
μήθη ἐν Κυρίῳ ὁ μοναχὸς π. Κάλλιστος, κατὰ
κόσμον Κωνσταντῖνος Γκαραγκούνης τοῦ Θεο-
χάρους.

Ὁ ἐκδημήσας ἐγεννήθη ἐν Ραψάνῃ Λαρίσης
τὴν 9ην Φεβρουαρίου 1920 εἰς πολυμελῆ οἰκογέ-
νειαν ταπεινῶν καταβολῶν. Παιδιόθεν ἐγνώρισε
τὴν θλίψιν, τὴν ἀνέχειαν, τὴν ὀρφάνειαν, τὰ χτυ-
πήματα τοῦ θανάτου, τὴν ἀβεβαιότητα τοῦ βίου,
τὴν σκληρότητα ἐνός χωριοῦ ἀπλῶν βιοπα-
λαιστῶν, τὰς κακουχίας τῆς ἐποχῆς καὶ τῶν πο-
λέμων.

Γράμματα δὲν ἔμαθε εἰς τὸ Σχολεῖον. Παρη-
κολούθησε μόνον τρεῖς τάξεις τοῦ Δημοτικοῦ,
ἀλλὰ καὶ αὐτὴν τὴν βασικὴν Ἀνάγνωσιν, τὴν
Ἀριθμητικὴν, τὴν πρακτικὴν Γεωμετρίαν καὶ
στοιχειώδη Γεωγραφίαν ἐδιδάχθη ὑπὸ τινος
ἐγγραμμάτου συναδέλφου κατὰ τὴν πολυετῆ
του στρατιωτικὴν θητείαν. Τόσο δὲ ἐξετίμησε
τὰς γραμματικὰς γνώσεις ὥστε μετὰ πολλῶν
μόχθων καὶ θυσιῶν ἐβοήθησε τὰ τρία του παιδιὰ
νά σπουδάσουν εἰς τὴν Ἑλλάδα καὶ εἰς τὸ ἐξω-
τερικόν. Ὁ ἴδιος μετ' ἐπιμελείας ἐπεδίδεδετο κα-
θημερινῶς εἰς τὴν ἀνάγνωσιν τῶν ἱερῶν τῆς
Ἐκκλησίας βιβλίων, τῶν ἀκολουθιῶν καὶ ἰδιαίτε-
ρως τοῦ Συναξαριστοῦ.

Κατὰ τὸ μεγαλύτερον μέρος τῆς ζωῆς του
ἠργάσθη ὡς μάγειρος καὶ οὕτω δι' ἐλαχίστων κα-
τῶρθωσε τὴν συντήρησιν τῆς οἰκογενείας του.

Τὴν ἡμέρα τῆς κοιμίας τοῦ μοναχοῦ
Καλλίστου. Διακρίνεται μετὰ τοῦ Γέ-
ροντος, Παναγιωτάτου Μητροπολί-
του Θεσ/νίκης κ.κ. Χρυσόστομου καὶ
τοῦ αἰδ/του ἱερέως π. Νικολάου.

Ἄλλὰ καὶ εἰς τὸν
ἱερόν κληρον τῆς
Ἐκκλησίας πα-
ρεῖχε πᾶσαν δυ-
νατὴν αὐτῷ, εἰ
καὶ πολλάκις πε-
νιχρὰν φιλοξε-
νίαν, καὶ διὰ τὰς
μοναχὰς τῆς δια-
κονίας τῶν Ἱε-
ρῶν Μονῶν τῆς
Κερατέας καὶ
τῶν Ἀθηναίων Κο-
ρινθίας ἐξησφά-
λιξε μετὰ πάσης
φιλαδελφίας τὴν
διαμονὴν καὶ συ-
μπαράστασιν.

ΚΑΛΛΙΣΤΟΣ ΜΟΝΑΧΟΣ (1920 - 2005)

Ἦτο ἀπολύτως πεπεισμένος διὰ τὴν Ὁρθό-
τητα τῆς πίστεώς μας καὶ διὰ τὴν Μοναδικό-
τητα τῆς Ἐκκλησίας μας. Δὲν ἀπέφυγε ποτέ τὴν
σύγκρουσιν διὰ θέματα Ὁμολογίας καὶ τοῦ ἦτο
ἐντελῶς ἄγνωστος ὁ διπλωματικὸς ἐλιγμός.
Εὐθύς εἰς τὸν λόγον καὶ εἰς τὴν πράξιν αὐστη-
ρός, ἐν πολλοῖς ἀπλοῦς καὶ ἀτεχνος, δὲν ἐπεξή-
τησε φίλους εἰς τὸν κόσμον, ἀλλ' ἐξετίμησε τούς
ἐν πνεύματι ἀδελφούς καὶ πατέρας. Ἀμαρτίας
ὡς ἄνθρωπος εἶχεν, ἀλλὰ τὰς ἐνεθυμείτο μέχρις
ἐσχάτων, μετενόει μετὰ δακρύων καὶ ἐξαιτείτο
τοῦ Θεοῦ ἐλέους. Ἀρετὰς ὁ ἴδιος δὲν ἐγνώριζε
νά ἔχη. Εἶχεν ὅμως φόβον Θεοῦ. Ἐν δέ ταῖς θλί-
ψεσι τοῦ βίου καὶ ἀλεπαλλήλοις πειρασμοῖς χα-
ρακτηριστικὴ ἦτο ἡ ὑπομονὴ του.

Ἐκπληρῶν πόθον ζωῆς καὶ ἱεράν ἐκ νεότητος
ἐπιθυμίαν, ἠλεήθη ὑπὸ τοῦ φιλευσπλάχου Θεοῦ
εἰς τὸ γῆρας καὶ τὴν ἀσθενείαν του καὶ ἔλαβε τὸ
Μέγα Ἀγγελικὸν Σχήμα τῶν Μοναχῶν, τὴν 2αν
Ἀπριλίου 2005, Παρασκευὴν τοῦ Ἀκαθίστου
Ἵμνου, μετωνομασθεὶς **Κάλλιστος** μοναχός.
Ἀνάδοχος ἀνέλαβε τὸν ἀδελφόν Κάλλιστον ὁ
Παναγιώτατος Μητροπολίτης Θεσσαλονίκης κ.κ.
Χρυσόστομος, τελούντος χρέη ἱερέως τοῦ αἰδε-
σιμοτάτου ἱερέως π. Νικολάου Ζαρδούκα.

Ὁ μοναχὸς Κάλλιστος ἐνετάχθη εἰς τὸ δυνα-
μολόγιον τῆς Ἱερᾶς Μονῆς Εὐαγγελισμοῦ τῆς
Θεοτόκου Ἀθηναίων Κορινθίας, ἀλλὰ διέμεινε εἰς
τὴν πρό τῆς ἀποταγῆς του οἰκίαν αὐτοῦ εἰς τὸν
Σιδηροδρομικὸν Σταθμὸν Ραψάνης, λόγῳ τῶν
ἀναγκῶν τῆς ἀσθενείας του καὶ τῆς συχνῆς νοση-
λείας του εἰς Νοσοκομεῖον τῆς Λαρίσης δι' ἀνε-
πανόρθωτον καρδιακὴν νόσον.

Ὁ π. Κάλλιστος ἐκοιμήθη εἰς ἡλικίαν 85 ἐτῶν
καὶ ἐκηδεύθη τὴν 6ην Σεπτεμβρίου 2005 εἰς τὴν
Μονὴν τῆς μετανοίας του ὑπὸ τοῦ Γέροντός του,
τῶν ἀδελφῶν τῆς Ἱερᾶς Μονῆς, τῶν οἰκείων καὶ
συγγενῶν, καὶ πλήθους προσελθόντων ἐν
Χριστῷ ἀδελφῶν.

Ἡ πνευματικὴ του Διαθήκη ἦτο λακωνικὴ:
"Νὰ φυλάξετε τὴν πίστη· νὰ μὴν φύγετε ἀπὸ
τὴν Ἐκκλησίαν· νὰ ἔχετε ἀγάπην· νὰ τηρήσετε
ὅσο μπορεῖτε τίς ἐντολὰς τοῦ Θεοῦ· καὶ ὁ Θεὸς
νά μᾶς ἐλεήσῃ ὅλους γιὰ τίς ἀδυναμίες μας."
Ἀμήν, γένοιτο.

Καλλίστου μοναχοῦ, Αἰωνία ἡ μνήμη!

ΠΕΡΙ ΣΥΝΘΕΤΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ

ΔΙΑΣΤΡΕΒΛΩΤΙΚΗ ΕΡΜΗΝΕΙΑ ΤΩΝ ΧΡΙΣΤΟΜΑΧΩΝ ΚΑΙ Η ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΧΡΙΣΤΟΛΟΓΙΑ

ΕΙΣΑΓΩΓΙΚΑ

Ἀρκετοί Συνοδικοὶ ὅροι Πίστεως καὶ πολλοὶ Πατέρες τῆς Ἐκκλησίας χρησιμοποιοῦν τὴν διατύπωσιν «**Σύνθετος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ**» διὰ νὰ ἀναφερθοῦν εἰς τὴν «**καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν**» τῶν ἐν τῷ Χριστῷ δύο φύσεων, τῆς Θεϊκῆς καὶ τῆς ἀνθρωπίνης. Ἡ νέα Χριστομαχία ὁμως χρησιμοποιεῖ τὸν ὅρον αὐτὸν διαστρεβλωτικῶς διὰ νὰ «**συμπεράνη**» ὅτι ἡ **Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ ὑπάρχει πρὸ πάντων τῶν αἰώνων, ἀλλ' ἔχει προκύψει ἐν χρόνῳ ἐκ συνθέσεως καὶ ἀλλοιώσεως ἣν ὑπέστη ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν.**

Διὰ τοῦ ὅρου «**Σύνθετος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ**» ἡ Ἐκκλησία διδάσκει ὅτι ἐν τῇ Ὑποστάσει τοῦ Λόγου ἠνώθη ἡ ἐκ Μητρός προσληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις μετὰ τῆς ἐκ Πατρός Θεϊκῆς, ὅτι ὁ συναΐδιος Λόγος τοῦ προανάρχου Πατρός ἤνωσε ἐν ἑαυτῷ τὴν ἀνθρωπίνην φύσιν μετὰ τῆς Θεϊκῆς **ἀτρέπτως, ἀσυγχύτως, ἀδιαιρέτως καὶ ἀχωρίστως**, ὅτι ὁ ἐν ἀρχῇ ὢν Λόγος κατέστη καὶ δευτέρας, χρονικῆς, φύσεως Ὑπόστασις, ὅτι ἐν τῷ, τῆς Τριάδος Ἐνί, Λόγῳ νῦν ἔχει **θέσιν σὺν τῇ Θεϊκῇ καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις, ὅτι ὁ Μονογενὴς Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ οὐκ ἔτι ὑπὸ ΜΙΑΝ ἴσταται φύσιν, ἀλλ' ὑπὸ ΔΥΟ.**

Ἀπ' ἐναντίας, διὰ τοῦ ὅρου «**Σύνθετος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ**» ἡ νέα Χριστομαχία στρεπτοδικεῖ νὰ στηριξῆ τὴν βλασφημίαν ὅτι ἡ **Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπῆρχε πρὸ τῆς Σαρκώσεως τοῦ Λόγου, ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι συνομήλικος τῆς ἐν χρόνῳ προσληφθείσης σαρκός, ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ προῆλθεν ἐκ συνθέσεως ἣν ὑπέστη ἀλλοιωθεῖσα κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν ἡ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου.**

Ἡ βλασφημία αὐτὴ βεβαίως δέν εἶναι ἀπομονωμένη, διότι πηγάζουν ἐξ αὐτῆς τόσαι ἄλλαι ὥστε νὰ παραχαράσσεται πᾶν Ὁρθόδοξον Δόγμα καὶ νὰ διασαλευέται πᾶσα ἡ Ἀλήθεια, καὶ περὶ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, καὶ περὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος, καὶ περὶ τῆς Κυρίας ἡμῶν Θεοτόκου, καὶ περὶ τῆς Ἐκκλησίας, καὶ περὶ τῆς ἡμετέρας Σωτηρίας. Ἄν καὶ οἱ νέοι ἀποστάται ἀρνοῦνται μετ' ἐπιτάσεως μερικὰς ἐκ τῶν συνεπαγομένων τῆς βλασφημίας τῶν αὐτῆς θέσεων (ἂν καὶ φρίττουν, χωρὶς νὰ μετανοοῦν, ὅταν διαπιστώνουν ὅτι ἔχουν ἐξωκύλει ὄχι μόνον τῆς Ὁρθοδοξίας ἀλλὰ καὶ αὐτοῦ τοῦ Χριστιανισμοῦ καὶ **ἔχουν καταστή οὐσιαστικῶς ἀλλόθρησκοι**), αὐτὸ δέν θέτει φραγμὸν εἰς τό νὰ ἀπορρέουν αὐταὶ αἱ θέσεις ἐκ τῆς βλασφημίας τῶν ἀρνήσεως, ὅτι «**Τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν ὑπάρχει πρὸ πάντων τῶν αἰώνων**».

Διὰ τῆς παρερμηνείας τοῦ ὅρου «**Σύνθετος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ**» ἡ νέα Χριστομαχία ἐπιχειρεῖ νὰ θεμελιώσῃ τὸν ἰσχυρισμὸν ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ συμπίπτει καὶ δέν ταυτίζεται μετὰ τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ,

ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ ἄρχεται ἀχρόνως ὅπως ἡ Ὑπόστασις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, ἀλλ' ἄρχεται χρονικῶς ἐκ τῆς Ἐνανθρωπήσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, ὅτι ὅπως εἶναι Διπλοῦς τὴν φύσιν ὁ Χριστός εἶναι Διπλοῦς καὶ τὴν ὑπόστασιν, ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ συνίσταται εἰς τὴν ἐκ τῆς Ἐνανθρωπήσεως διαφοροποιηθεῖσαν Ὑπόστασιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἀποτέλεσμα μετατροπῆς τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀπὸ ἀπλῆν εἰς σύνθετον, ὅτι ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ἓν ἄθροισμα τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ τοῦ ἀνθρωπίνου προσλήμματος. Διὰ τὴν νέαν Χριστομαχίαν δὲν ἰσχύει ἡ Εὐαγγελικὴ Ἀλήθεια, «ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο», ἀλλὰ τὸ ἀντίχριστον ψεῦδος, «ὁ Λόγος ἐτράπη εἰς Χριστόν». Διὰ τὴν νέαν Χριστομαχίαν δὲν ἰσχύει ἡ Οἰκουμενικῶς καθιερωθεῖσα πανίερως Ἀλήθεια, «Καὶ εἰς ΕΝΑ Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν, τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ τόν Μονογενῆ, τόν ἐκ τοῦ Πατρὸς γεννηθέντα ΠΡΟ ΠΑΝΤΩΝ ΤΩΝ ΑἰΩΝΩΝ», ἀλλὰ τὸ βδελυρόν καὶ Ἐωσφορικόν ψεῦδος τοῦ ἐκ Πατρῶν νέου σατανᾶ, «πρὸ πάντων τῶν αἰώνων ἐγεννήθη ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ καὶ ΟΧΙ ὁ Χριστός».

Τὸ δὲ ἀντίχριστον τοῦτο ἐγχείρημα τοῦ ὑποβιβασμοῦ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἀχρόνου ἡμῶν Κτίστου, εἰς ὑπόστασιν μέ χρονικὴν ἀρχὴν ὑπάρξεως, τὸ ἀρνησίχριστον τόλμημα τῆς δῆθεν ἀποδείξεως ὅτι πρὸ τῆς Σαρκώσεως ΔΕΝ ὑπῆρχεν ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ἀλλ' ἡ Ὑπόστασις τοῦ Λόγου, προσπαθεῖ ἡ νέα Χριστομαχία νὰ τὸ ἐδραιώσῃ καὶ εἰς ὅσα ἀγιοπατερικά κείμενα νομίζει ὅτι δύναται νὰ τὰ παρερμηνεύσῃ καὶ νὰ τὰ παρουσιάσῃ διαστρεβλωτικῶς πρὸς ἰδίαν ἀπώλειαν καὶ παραπλάνησιν ἄλλων.

Χαρακτηριστικὴ περίπτωσις διαστρεβλωτικῆς ἐρμηνείας εἶναι καὶ αὐτὴ τὴν ὁποίαν ἐπιχειρεῖ εἰς τὸ κατωτέρω χωρίον τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ: «Ἡ ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου πρὸ τῆς σαρκώσεως ἀπλῆ ἦν καὶ ἀσύνθετος καὶ ἀσώματος καὶ ἄκτιστος, σαρκωθεῖσα δὲ αὕτη γέγονε καὶ τῇ σαρκὶ ὑπόστασις καὶ γέγονε σύνθετος ἐκ θεότητος ἧς ἀεὶ εἶχε καὶ ἐξ ἧς προσεῖληφε σαρκός· καὶ φέρει τῶν δύο φύσεων τὰ ἰδιώματα ἐν δυσὶ γνωριζομένῃ φύσεσιν· ὥστε ἡ αὐτὴ μία ὑπόστασις ἄκτιστός τε ἐστὶ τῇ Θεότητι καὶ κτιστὴ τῇ ἀνθρωπότητι, ὁρατὴ καὶ ἀόρατος» (Ε. Π. Ε. τ. 1ος, σελ. 428 - 430).

Α) ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ, Η ΕΝ ΧΡΟΝΩ ΣΥΣΤΑΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ

Ἡ πρώτη διαστρεβλωσις αὐτῆς τῆς διατυπώσεως τοῦ Ἁγίου ὑπὸ τῆς νέας Χριστομαχίας εἶναι ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι σύνθετος μέ τὴν ἔννοιαν ὅτι προέκυψεν ἐν χρόνῳ, ὅτι ἐσυστάθη ἐκ τῆς προσθήκης ἀνθρωπίνου ὑποστατικοῦ συστατικοῦ εἰς τὴν ἀπλῆν Ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου.

Τόν λόγον τοῦ Ἁγίου, «καὶ γέγονε σύνθετος ἐκ θεότητος ἧς ἀεὶ εἶχε καὶ ἐξ ἧς προσεῖληφε σαρκός» ἡ νέα Χρι-

στομαχία τόν παρερμηνεύει διὰ νὰ ἐκλάβῃ τὸ ἐν χρόνῳ πρόσλημμα τῆς ἀνθρωπίνης σαρκός ὡς προσθήκην ἀνθρωπίνης, κτιστῆς, ὑποστάσεως εἰς τὴν Θεϊκὴν, ἀναρχον, Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου. Συλλογίζεται ἀλόγως ἀλλὰ καὶ προσχηματικῶς πως, δῆθεν διὰ τὴν ἀποφυγὴν τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ, εἶναι ἀπαραίτητον νὰ δεχθῇ ὅτι ΔΕΝ εἶναι ΕΝΑ τὸ Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, διὸ λέγει: «Ἄν πάλι ἀρνηθοῦμε τὴν δια-

φορά τῶν φύσεων (Θείας καί ἀνθρωπίνης) καί ποῦμε πῶς ἓνα εἶναι τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ὁ προαιώνιος Θεός, τότε ἀθελά μας διδάσκουμε μεταβολή καί σύγχυση τῶν φύσεων, δηλαδή δεχόμεθα τήν αἵρεση τοῦ Μονοφυσιτισμοῦ. Διά τοῦτο διευκρινίζουμε πῶς τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι μόνον προαιώνιον!» (ΕΠΙΣΤΟΛΗ Α. Δ. ΚΤΕΝΑ, Πάτρα, 5 Ὀκτωβρίου 2003, σελ. 14). Συμπεραίνει δέ καί διακηρύσσει ὅτι: «Τό Πρόσωπο εἶναι καί προαιώνιον καί κατά χρόνους καί ὄχι μόνον οἱ φύσεις ὡς ἀνοήτως πιστεύεις ἐσύ! Στό Πρόσωπο κάτι προσετέθη μέ τήν σάρκωση καί ἔγινε ἀλλοιώτικο, δηλαδή ἀπό ἀπλό ἔγινε σύνθετο καί ἀπό μόνον ἄκτιστο πού ἦταν ἔγινε ὁμοῦ καί κτιστόν!» (Α. Δ. Κτενᾶς, ΠΡΟΣ ΝΕΟΧΡΙΣΤΟΛΟΓΟΝ, Πάτρα, Νοέμβριος 2004, σελ. 2). Διά τήν νέαν Χριστομαχίαν τό συμπέρασμα εἶναι ὅτι ὁ Χριστός ΔΕΝ ΕΧΕΙ ΕΝ ΠΡΟΣΩΠΟΝ, ὅτι ὁ Χριστός ἔχει Πρόσωπον ἀλλοιώτικον ἀπό τό Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου, ὅτι αὐτό καθ' αὐτό τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί ἄκτιστον καί κτιστόν.

Ἄλλ' αὐτό τό συμπέρασμα καί νόθον εἶναι καί σαθρόν καί βλάσφημον.

Εἶναι νόθον, διότι ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός δέν ἐννοεῖ κάτι τέτοιο, ἀλλά προσδιορίζει αὐστηρῶς καί ἀπολύτως τό νόημα τοῦ λόγου του ὡς ἐξῆς: «ὥστε ἡ αὐτή μία ὑπόστασις ἄκτιστός τε ἐστι τῇ Θεότητι καί κτιστή τῇ ἀνθρωπότητι, ὁρατή καί ἀόρατος». Ὁ Ἅγιος μᾶς διδάσκει κατ' ἀρχάς ὅτι ἡ Ἰπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι «ἡ αὐτή», ἡ «μία» Ἰπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου. Ἐπί πλέον, προσδιορίζει ὅτι ἡ Ἰπόστασις τοῦ Χριστοῦ ὡς πρός τήν Θεότητα, ὡς πρός τήν Θεϊκήν φύσιν δηλαδή, εἶναι ἄκτιστος καί ἀόρατος, ὡς πρός τήν ἀνθρωπότητα δέ, τήν ἀνθρωπίνην φύ-

σιν δηλαδή, εἶναι κτιστή καί ὁρατή. Τό ἄκτιστον καί ἀόρατον εἶναι τῆς Θεϊκῆς φύσεως χαρακτηριστικά, ἐνῶ τό κτιστόν καί ὁρατόν εἶναι χαρακτηριστικά τῆς ἀνθρωπίνης φύσεως. Δέν εἶναι ἄκτιστος καί κτιστή αὐτή καθ' αὐτή ἡ Ἰπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἀλλ' ἄκτιστος τῇ Θεότητι καί κτιστή τῇ ἀνθρωπότητι. Ἐν τῇ αὐτῇ Ἰποστάσει τοῦ Λόγου, μετά τήν Ἐνανθρώπησιν, ἔχουν θέσιν καί γινώσκονται ΔΥΟ φύσεις, ἡ Θεϊκή σὺν τῇ ἀνθρωπίνῃ.

Τό ὑποκείμενον τῶν δύο φύσεων, ὁ φορεὺς τῆς Θεϊκῆς καί τῆς ἀνθρωπίνης, ἦτοι ἡ ΜΙΑ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ἰπόστασις, ἡ Σαρκωθεῖσα, φέρει νῦν καί τῶν ΔΥΟ φύσεων τά χαρακτηριστικά. Ἐν αὐτῇ τῇ μιᾷ Ἰποστάσει νῦν γνωρίζονται δύο φύσεις, ἡ ἄκτιστος καί ἀόρατος Θεϊκή καί ἡ κτιστή καί ὁρατή ἀνθρωπίνη. Ὅπως ἐξειδικεύει ὁ Ἅγιος τήν Δογματικήν Ὁρολογίαν εἰς τό μεθεπόμενον κεφάλαιον, αἱ ὑποστάσεις αὐταί καθ' αὐταί, πλὴν τῶν, ἐν ἕξ ἡμέραις τῆς Γενέσεως, δημιουργηθέντων ὄντων, δέν εἶναι οὔτε κτισταί οὔτε ἄκτιστοι. Αἱ φύσεις εἶναι ἢ κτισταί ἢ ἄκτιστοι. Αἱ ὑποστάσεις εἶναι ἢ γεννηταί ἢ ἀγέννητοι. «Φύσεως μὲν ἐστι τό ἀγέννητον καί γεννητόν, διά τοῦ ἑνός ν γραφόμενον, ὅπερ δηλοῖ τό ἄκτιστον καί τό κτιστόν· τό δέ ἀγέννητον καί γεννητόν, οὐ φύσεως, ἀλλ' ὑποστάσεως· ἦτοι τό γεννηθῆναι καί μὴ γεννηθῆναι· ὅπερ διά τῶν δύο νν ἐκφέρεται» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ε. Π. Ε. τ. 1ος, σελ. 434). Κατὰ τόν Ἅγιον, δέν ἀνήκει εἰς τήν ὑπόστασιν ὡς ὑπόστασιν τό νά εἶναι ἢ κτιστή ἢ ἄκτιστος, πολὺ δέ χειρότερον, τό νά εἶναι καί κτιστή καί ἄκτιστος. Τό κτιστόν ἢ ἄκτιστον «Φύσεως ἐστι», ἀνήκει εἰς τήν φύσιν ὡς φύσιν. Δέν ἐννοεῖ λοιπόν ὁ Ἅγιος ὅτι ὑπάρχει κτιστή ὑπόστασις εἰς τόν Χριστόν. Ἡ αὐθαιρεσία καί τό νόθον τῆς Χριστομάχου ἐρμηνείας

τοῦ λόγου τοῦ Ἁγίου ἐλέγχεται ἀμέσως ἀπό τόν ἴδιον τόν Ἅγιον.

Εἶναι ἐπίσης σαθρόν τό συμπέρασμα τῆς Χριστομαχίας ἐρμηνείας. Ἡ πρόσληψις δευτέρας φύσεως δέν προσέθεσεν ὑπόστασιν εἰς τήν ὑπόστασιν τοῦ Λόγου. Ἀφ' ἐνός, διότι ἡ φύσις δέν ἀποτελεῖ ὑποστατικόν μέρος μιᾶς ὑποστάσεως. **ΑΛΛΟ** φύσις καί **ΑΛΛΟ** ὑπόστασις τονίζει ὁ Ἅγιος κατ' ἐπανάληψιν (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, Ε.Π.Ε. τόμ. 1ος, σελ. 298-299). Ἡ μέν φύσις προσδιορίζει τί εἶναι μία ὑπόστασις, ἡ δέ ὑπόστασις συνιστᾷ τόν τρόπον ὑπάρξεως μιᾶς φύσεως. Οὐ γάρ διῦπόστατον τό διφυές. Οὕτω ἐπί Χριστοῦ ὡς καί ἐπί ἀνθρώπου: «Χρή γινώσκειν, ὅτι ἡ καθ' ὑπόστασιν ἔνωσις μίαν ὑπόστασιν τῶν ἡνωμένων ἀποτελεῖ σύνθετον, σῶζουσαν τάς συνελθούσας πρὸς ἔνωσιν φύσεις, καί τήν τούτων διαφοράν, καί τά τούτων φυσικά ἰδιώματα ἀσύγχυτά τε καί ἀμετάτρεπτα ἐν ἑαυτῇ. Αὕτη δέ πρὸς ἑαυτήν οὐδεμίαν ὑποστατικὴν ἔχει διαφοράν· αὐτῆς γάρ γίνονται αἱ ἐκατέρου τῶν συνελθόντων πρὸς ἔνωσιν χαρακτηριστικαὶ διαφοραὶ, αἷς ἐκάτερον ἐκ τῶν ὁμοειδῶν χωρίζεται, ὡς ἐπί ψυχῆς ἔχει καί σώματος» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, PG 94, 665A-B). Τί σημαίνει «Σύνθετος Ὑπόστασις»; Σημαίνει «καθ' ὑπόστασιν Μίαν, ἔνωσιν φύσεων Δύο». Ἡ δέ Ὑπόστασις δέν διαφέρει πρὸς τόν ἑαυτόν της πρό καί μετά τῆς ἐν αὐτῇ ἐνώσεως τῶν δύο φύσεων. Ἡ πρόσληψις τῆς Δευτέρας φύσεως δέν προσέδωκεν εἰς τήν Ὑπόστασιν τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Δευτέραν ὑπόστασιν ἢ Δεύτερον ὑποστατικόν ἰδιώμα. «Δεῖ δέ γινώσκειν, ὅτι φύσεις μέν ἐνωθῆναι ἀλλήλαις καθ' ὑπόστασιν ἐνδέχεται, ὡς ἐπί ἀνθρώπου καί φύσιν προσληφθῆναι ὑπό ὑποστάσεως, καί ἐν αὐτῇ ὑποστῆναι δυνατόν ἀπερ ἀμφοτέρα ἐπί Χριστοῦ θεωρεῖται.

Καί γάρ ἐν αὐτῷ, καί αἱ φύσεις, ἡ θεία τε καί ἡ ἀνθρωπίνη ἡνώθησαν, καί ἐν τῇ προϋπαρχούσῃ τοῦ Θεοῦ Λόγου Ὑποστάσει ὑπέστη ἡ ἔμφυχος Αὐτοῦ σάρξ, καί αὐτήν ἔσχεν Ὑπόστασιν» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, PG 94, 668B). Ἡ προϋπάρχουσα τοῦ Θεοῦ Λόγου Ὑπόστασις γέγονεν Ὑπόστασις καί τῆς προσληφθείσης ἀνθρωπίνης φύσεως, καί ἐν τῇ τοῦ Λόγου Ὑποστάσει ἔλαβεν ὑπαρξιν ἢ χρόνῳ προσληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις. Αὕτη δέ ἡ Ὑπόστασις τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου δέν προσεδέχθη ὑποστατικὴν αὐξησην, οὔτε ἡλλοιώθη, οὐδέ ἀπώλεσεν τήν προαιώνιον καί ἄχρονον ὑπαρξίν της. Λέγων δέ «ὡς ἐπί ἀνθρώπου» ἀνωτέρω ὁ Ἅγιος φέρει ὡς παράδειγμα τόν ἀνθρώπον, ὅπου ἡ μία ὑπόστασις του ἐνώνει δύο φύσεις, τήν ἄυλον τῆς ψυχῆς καί τήν ὑλικήν τοῦ σώματος. Εἶναι ὅμως ἀδύνατον νά ἐνωθοῦν δύο ὑποστάσεις εἰς ὑπόστασιν μίαν, π.χ. ὁ Πέτρος καί ὁ Παῦλος εἰς «ΠΕΤΡΟΠΑΥΛΟΝ», «ἐκ δύο ὑποστάσεων μίαν ὑπόστασιν, παντελῶς ἀδύνατον» (Ἅγιος Ἰωάννης Δαμασκηνός, PG 94, 670A).

Ἀφ' ἐτέρου, εἶναι θέσις ἄνευ νοήματος καί ἄνευ περιεχομένου ἡ θέσις τῆς Χριστομαχίας ὅτι ἡ Ὑπόστασις, τό Πρόσωπον, τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί κτιστόν καί ἀκτιστόν. Τί νόημα ἔχει ὁ ἰσχυρισμός των ὅτι, ὁ προαιώνιος ὢν ἤρχισεν ἐν χρόνῳ νά ὑπάρχη ὡς νά μήν ὑπῆρχε πρῖν; Ὁ κοινός νοῦς δύναται νά ἀντιληφθῇ ὅτι «Αὐτό πού ὑπάρχει εἶναι ἀδύνατον νά ξαναρχίσῃ νά ὑπάρχη». Ἀλλ' εἰ ὁ κοινός νοῦς νῦν ἐξέλειπεν, ὁ ἐκ Δαμασκοῦ Ἅγιος Ἰωάννης πάλαι οὐκ ἐσίγησεν: «Καί πάλιν, ἀδύνατον τά ἀπαξ καθ' αὐτά ὑποστάντα ἐτέραν ἀρχὴν ὑποστάσεως ἔχειν. Ἡ γάρ ὑπόστασις, ἡ καθ' ἑαυτό ἐστιν ὑπαρξίς. Ἰστέον δέ ὡς ἐπί τῆς Ἁγίας Τριάδος ὑπόστασις ἐστίν ὁ ἀναρχος τρόπος τῆς ἐκάστου αἰδίου ὑπάρ-

ξεως» (Άγιος Ίωάννης Δαμασκηνός, PG 94, 669A). Είναι αδύνατον αυτό τό οποῖον ἤδη ὑπάρχει καθ' ἑαυτό, ἢ ὑπόστασις, ἢ καθ' ἑαυτό ὑπαρξίς, νά ἀρχίσῃ νά ὑπάρχῃ ἐκ νέου. Καί ἄς μή λησμονῆται ὅτι αἱ τῆς Ἁγίας Τριάδος Ὑποστάσεις ὑπάρχουν ἀνάρχως, προαιωνίως καί αἰδίως, τουτέστιν ἀεί ὡσαύτως. Τέλειαί γάρ εἰσίν. Δευτέραν ἀρχήν ὑπέβηθεν δέν δύναται νά λάβῃ οὐδεμία ὑπόστασις, πόσον μᾶλλον ἢ Ἄναρχος Ὑπόστασις τοῦ Λόγου. Συντρίβεται λοιπόν καί ὡς ἀνυπόστατον τό συμπέρασμα τῆς Χριστομάχου ἐρμηνείας τοῦ λόγου τοῦ Ἁγίου, ὅτι δῆθεν αὐτή καθ' αὐτή ἢ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι καί κτιστή καί ἄκτιστος.

Εἶναι καί βλάσφημον τό συμπέρασμα ὡς ἐξηγεῖ ὁ ἴδιος ὁ Ἅγιος Ίωάννης ὁ Δαμασκηνός : «Ἀμήτωρ τό πρῶτον ἐκ Πατρός, ὡς Θεός, ἀπάτωρ τό δεύτερον Ο ΑΥΤΟΣ ὡς ἄνθρωπος ἐκ Μητρός· ΔΥΟ φύσεις καί ΜΙΑ ὑπόστασις. Εἰ γάρ δύο ὑποστάσεις, οὐχ εἷς Υἱός, ἀλλά καί ΤΕΤΡΑΔΙ λατρεύομεν. Εἰ γάρ ἑτέρα ὑπόστασις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί ἑτέρα τοῦ Υἱοῦ τῆς Παρθένου, ἄλλος υἱός καί ἄλλος καί οὐχ εἷς Υἱός, ἀλλά καί δύο· δύο γάρ ὑποστάσεις εἷς Υἱός οὐκ ἂν εἶεν. Καί πάλιν, εἰ ἄλλη ὑπόστασις τοῦ μονογενοῦς Υἱοῦ τοῦ Θεοῦ, καί ἄλλη τοῦ τῆς Παρθένου, ἢ ἐξώσθη ὁ μονογενῆς Υἱός τοῦ Θεοῦ καί ἀντεισῆχθη ὁ τῆς Παρθένου, ἢ τετράς κάθηται ἐπί τοῦ θρόνου, καί τετράδι λατρεύομεν τοῦ Θεοῦ, Πατρί καί Υἱῷ καί ἁγίῳ Πνεύματι καί Υἱῷ τῆς Παρθένου» (Ε. Π. Ε. τ. 40ς, σελ. 24). Τό αὐτό Πρόσωπον Υἱός τοῦ Θεοῦ καί Υἱός τῆς Παρθένου. Ἡ αὐτή Ὑπόστασις προαιωνίως τε καί ἐν ὕστεροις καιροῖς. Ὁ μή προαιώνιος Χριστός τῆς νέας Χριστομαχίας δημιουργεῖ τήν Νεστοριανήν Αἵρεσιν τῶν ΔΥΟ ΥἱΩΝ ἀλλά καί Τριαδολογικήν

ἀναστάτωσιν, ὡς ἐξηγεῖ μέ πᾶσαν σαφήνεια ὁ Ἅγιος. Ἡ παρέμεινε τριάς ἢ Ἁγία Τριάς, ὅποτε ἐξώσθη ἢ ἀπλή Ὑπόστασις τοῦ Υἱοῦ καί ἀντεισῆχθη ἢ Χριστομαχικῶς νοουμένη σύνθετος ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ἢ τετράς κάθηται ἐπί τοῦ θρόνου, ἐπειδή προσετέθη τῇ Τριάδι τῶν Ἀπλῶν Ὑποστάσεων καί τό δῆθεν διαφοροποιημένον ἐκ τοῦ προαιωνίου Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ, μή προαιώνιον, σύνθετον πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ.

Ἀλλά καί τό Σωτηριολογικόν Δόγμα σαλεύει ἢ βλάσφημος θεωρία τῆς νέας Χριστομαχίας περί τοῦ δῆθεν ἐκ συνθέσεως προκύψαντος προσώπου τοῦ Χριστοῦ, ὡς ἀλλοῦ πάλιν ὁ Ἅγιος Ίωάννης ὁ Δαμασκηνός λέγει: «Διά τοῦτο ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, πατρικῆ εὐδοκία γενόμενος ἄνθρωπος, φύσιν μέν ἀνθρωπίνην ἀνέλαβε, καί φυσικήν ἀνθρωπίνην θέλησιν, ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ ΔΕ ΑΝΘΡΩΠΙΝΗΝ ΟΥΚ ΑΝΕΛΑΒΕΝ, ἔν' ἢ φυσική τῆς ἀνθρωπότητος θέλησις μή κατ' οἰκείον ὑποστατικόν καί γνωμικόν θέλημα πολιτεύσεται ἐναντίως τοῦ θείου θελήματος, ἀλλ' αὐτεξουσίως κατά πάντα ὑπήκοος γένηται, καί οὕτω λυθῆ ἢ ἀρχαία παράβασις» (Ε. Π. Ε. τ. 50ς, σελ. 92). Ἐάν προσελάμβανε καί ἀνθρωπίνην ὑπόστασιν ἢ ὑποστατικόν τι συνθετικόν μέρος κατά τήν Ἐνανθρώπησιν ὁ Θεός Λόγος θά εἶχε καί ἴδιον ἀνθρωποῦποστατικόν ἢ γνωμικόν θέλημα, δυνάμει ἐναντίον τοῦ Θεϊκοῦ θελήματος περί τῆς ἐπανορθώσεως ἐκ τῆς ἀνθρωπίνης πτώσεως.

Ὅταν ὁμιλεῖ περί Συνθέτου Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος Ίωάννης ὁ Δαμασκηνός δέν μᾶς διδάσκει νά πιστεῦμεν ὅτι προσετέθη τῇ προαιωνίῳ Ὑποστάσει τοῦ Λόγου μή προαιώνιος ἀνθρωπίνη ὑπόστασις ἢ ὅτι προσεμίχθη τῇ προαιωνίῳ Ὑποστάσει τοῦ Λόγου μή προαιώνιον ἐνυπόστατον ἀνθρώπινόν

τι, ἀλλὰ διατρανώνει τὴν Ὁρθόδοξον πίστιν εἰς τὴν καθ' ὑπόστασιν ἔνωσιν τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ λέγων : «Πρεσβεύομεν τοίνυν ἐπὶ Χριστοῦ μίαν ὑπόστασιν σύνθετον, ἐκ δύο συντεθειμένων φύσεων, θεότητος δηλονότι καὶ ἀνθρωπότητος, ἀλλήλαις ἠνωμένων ΚΑΤ' ΑΥΤΗΝ ΤΗΝ ΤΟΥ ΛΟΓΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΙΝ. Διὰ τοῦτο γὰρ καὶ τὴν τοιαύτην ἔνωσιν, καθ' ὑπόστασιν λέγομεν, ὅτι ΜΙΑ ὑπόστασις ἐκ τῶν ΤΡΙΩΝ τῆς Θεότητος Ὑποστάσεων, ἣτις ἐστὶν ἡ τοῦ Υἱοῦ, τὰς δύο φύσεις ἀλλήλαις ἠνωσεν ἀσυγχύτως ΕΝ ΕΑΥΤΗ ΤΕ ΚΑΙ ΚΑΘ' ΑΥΤΗΝ. Οὐ γὰρ ὑπέστη [= δέν ὑφίστατο] καθ' αὐτό κἄν ἀκαριαίως τό τοῦ Χριστοῦ ἀνθρώπινον, ὡς ἂν ὑπόστασις τοῦτο λέγοιτο (καὶ γὰρ οὐκ ἐχοῖν. Τί γὰρ ἦν τό κέρδος ἡμῖν, τό θεωρηθῆναι μίαν ὑπόστασιν), ἀλλὰ τὴν φύσιν ὁ Θεός Λόγος ἐν ἑαυτῷ προσελάβετο πᾶσαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἵνα θεωρήσῃ πάντας ἡμᾶς. Ὅθεν ΜΙΑΣ ὑποστάσεως κηρύττομεν τόν Χριστόν, ἐκ δύο φύσεων ἠνωμένων ἀλλήλαις ἀσυγχύτως» (Ε. Π. Ε. τ. 4ος, σελ. 104). Τό ἀνθρώπινον δέν ὑφίστατο καθ' ἑαυτῷ ὅταν τό προσέλαβεν ὁ Λόγος εἰς τὴν Ὑπόστασιν Του, διότι τότε ΔΕΝ θά ὠφελείτο ἐκ τῆς προσλήψεως ἡ σύμπασα τῶν ἀνθρώπων φύσις, ἀλλὰ μόνον τό προϋφιστάμενον πρόσλημμα. Διὰ τοῦτο ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ΔΕΝ ἀποτελεῖ σύνθεσιν δύο ὑποστάσεων. ΟΥΤΕ ἀποτελεῖ σύνθεσιν δύο προϋφιστώτων φύσεων, ἀλλὰ μιᾶς προϋφιστώσεως ἐν τῷ Υἱῷ καὶ Λόγῳ τοῦ Θεοῦ, τῆς Θεϊκῆς, καὶ μιᾶς ἀνυποστάτου, τῆς ἀνθρωπίνης, τὴν ὁποῖαν προσέλαβεν ἐκ τῆς Ἀειπαρθένου εἰς τό Πρόσωπόν Του ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ καὶ τὴν κατέστησεν διὰ τῆς προσλήψεως ἐνυπόστατον. Τῶν ΔΥΟ τοῦ Χριστοῦ φύσεων, Ὑπόστασις ΜΙΑ, ἡ ἐκ τῶν ΤΡΙΩΝ τῆς Θεότητος ΜΙΑ

Ὑπόστασις, ἣτις ἐστὶν ἡ τοῦ Υἱοῦ.

Αὐτό διδάσκει ὁ Ἅγιος καὶ ὅταν ἐξηγή ὅτι ἀδιαιρέτως ἠνώθησαν αἱ δύο φύσεις : «Ἀδιαιρέτως δέ, ὅτι ἠγώνται ἀλλήλαις καθ' ὑπόστασιν, ΜΙΑΝ ἔχουσαι ὑπόστασιν, τὴν ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΝ μὲν, ἀσώματος καὶ ἀπλῆν, ἐπ' ἐσχάτων δέ τῶν χρόνων ἐκ τῆς ἀγίας Ἀειπαρθένου ΣΩΜΑΤΩΘΕΙΣΑΝ ΑΜΕΤΑΒΛΗΤΩΣ· ὑπάρχει γὰρ τοῦτο κἀκεῖνο· ἀσώματος μὲν, τῇ ἀνάρχῳ θεότητι, ἐνσώματος δέ, τῇ ἠοργμένη, ἣτοι τῇ προσλειφθείσῃ σαρκί. Αὕτη δέ ἐστὶν ὁ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΥἱΟΣ ΚΑΙ ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ, ὅς αὐτός τε ἐστὶν ἀσώματος ὡς Θεός, καὶ ἐνσώματος, ὡς ἐπ' ἐσχάτων γενόμενος ἄνθρωπος. Ἦνώνται τοίνυν αἱ φύσεις καθ' ὑπόστασιν μίαν καὶ περιχωροῦσιν» (Ε. Π. Ε. τ. 5ος, 126). Ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ εἶναι ὁ Προαιώνιος καὶ Ἀμεταβλήτως, Ἀτρέπτως, Ἀναλλοιώτως Σαρκωθεὶς Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ. Ὁ Υἱός καὶ Λόγος εἶναι καὶ Θεός καὶ ἄνθρωπος.

Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, πῶς ἀδιαιρέτος ἡ ἔνωσις τῶν φύσεων; Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, τί ἠνωσε τὰ τῆς ὑποστάσεως μέρη; Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, μεριστός ὁ Χριστός, ἀλλὰ καὶ τοῦ Λόγου ἀλλότριος. Οὐχ οὕτως ὁμοῦς, ὁ Χριστός ἡ Ἀλήθεια, οὐχ οὕτως. Οὐχ ἀλλότριος τοῦ Λόγου ὁ Χριστός, Ἄλλοτρία τοῦ Λόγου καὶ μεμερισμένη τοῦ Χριστοῦ ἡ τῶν νέων Χριστομάχων ἀντίθεος ἐκκλησία.

Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, ἐν μέρει προσκυνεῖται τό πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τῷ ἀκτίστῳ καὶ οὐ τῷ κτιστῷ. Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ καὶ διὰ τοῦτο μὴ προαιώνιος, πῶς προσκυνητός ὁ Χριστός; Ἄρ' οὖν μὴ προσκυνητός ὁ Χριστός τῶν νέων

Χριστομάχων. Ἄλλ' οὗτο τῶν Ἰουδαίων τό φρούαγμα ἐστὶ καὶ οὐ τῶν Χριστιανῶν τό Δόγμα. Ἄρ' οὖν εἰς τόν Ἰουδαϊσμόν ἐκ τοῦ Χριστιανισμοῦ ἐξετράπησαν οἱ ἐκ μερῶν συνθέτοντες τήν ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ.

Εἰ ἐκ μερῶν σύνθετος ἡ ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ, καὶ διὰ τοῦτο μὴ προαιώνιος, κτίσματι ἄρα ἀποδίδεται ἡ λατρευτικὴ προσκύνησις καὶ εἰδωλολατρικῶ τῷ τρόπῳ προσκυνεῖται ὁ Χριστός. Ὅπερ ἀντίθεον καὶ βλάσφημον. Οὐ γάρ ταύτη ἡ μερίς τοῦ Ἰακώβ. Οὐ κτιστόν τό προσκυνούμενον Πρόσωπον. Καὶ τοῦτο ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός διασαφεῖ : «Ερωτήσις: Ἐν ποίᾳ ὑποστάσει προσκυνεῖς τόν Υἱόν τοῦ Θεοῦ; Ἀποκρίσις: Ἐν τῇ τοῦ Θεοῦ Λόγου Ὑποστάσει μίαν φύσιν⁽¹⁾ σεσαρκωμένην καὶ προσκυνουμένην, μίαν προσκύνησιν, ἐπεὶ ἐκ δύο συνελθουσῶν ἐν τό προσκυνούμενον πρόσωπον, Οὐσίαι δύο, ἐνέργειαι δύο, θελήματα δύο, αὐτεξούσια δύο. Πενταχῶς δέ ἡ ὑπόστασις, ὑπόστασις καὶ πρόσωπον καὶ χαρακτήρ καὶ ἴδιον τοῦ ἀτόμου» (Ε. Π. Ε. τ. 4ος, 148). Ἐν τό προσκυνούμενον Πρόσωπον, ὁ Θεός Λόγος. Μία ἡ λατρευομένη Ὑπόστασις, ἡ τῷ Πατρὶ Συνάναρχος τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καὶ Λόγου. Τελεία λατρευτικῇ προσκυνήσει προσκυνεῖται ὁ Σεσαρκωμένος Λόγος, ὡς καὶ ὁ Αὐτοῦ Ἄσαρκος Γεννήτωρ καὶ τό Αὐτῷ Συναιδίον Ἄσαρκον Ἅγιον Πνεῦμα, εἰ καὶ οὐ μόνον ὑπό ἄκτιστον ἵσταται φύσιν

ἀλλά καὶ ὑπό κτιστήν ἅμα σὺν τῇ ἀκτίστῳ.

Τέλος, κατ' ἀπόλυτον καὶ σαφῆ διατύπωσιν, ὅτι δέν ὑπάρχει ἀνθρωπίνη ὑπόστασις εἰς τόν Χριστόν, ὅτι εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ δέν ἀντιστοιχεῖ καὶ ἀνθρωπίνη ὑπόστασις, ὅτι οὐκ ἐξ ἀνθρώπου ἐδόθη ὑπόστασις εἰς τήν ἀνθρωπίνην φύσιν τοῦ Χριστοῦ, ὁ Ἅγιος δηλώνει : «Αὕτη γάρ Ἡ ΠΡΟΑΙΩΝΙΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΛΟΓΟΥ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ, σκηνώσασα ἐν τῇ γαστρὶ τῆς Ἁγίας Ἀειπαρθένου, ἐν αὐτῇ ὑπεστήσατο σάρκα ἐμφυχον λογικὴν, ΑΥΤΗ χρηματίσασα τῇ ἐμφύχῳ καὶ λογικῇ σαρκὶ ΥΠΟΣΤΑΣΙΣ, καὶ γέγονεν ἐκ τελείας θεότητος καὶ ἀνθρωπότητος Εἰς Χριστός, Εἰς Υἱός ὁ Αὐτός, Θεός τέλειος, καὶ ἄνθρωπος τέλειος» (Ε. Π. Ε. τ. 5ος, 124). Ἡ προσληφθεῖσα ἀνθρωπίνη φύσις ἦτο ἀπρόσωπος καὶ ἀνυπόστατος πρό τῆς προσλήψεως. Ἔστι δέ ἐνυπόστατος, ἀλλ' οὐκ αὐθυπόστατος, μετὰ τήν πρόσληψιν. Ὑπόστασις τοῦ χρονικοῦ προσλήμματος, Πρόσωπον διὰ τό ἀνθρώπινον πρόσλημμα, ἡ Προαιώνιος τοῦ Θεοῦ Λόγου Ὑπόστασις γέγονε, καὶ οὕτω ὑφέστη τό ἐκ τῆς Παρθένου ληφθέν. Ἄρ' οὖν «Εἰς Χριστός, Εἰς Υἱός ὁ Αὐτός, Θεός τέλειος, καὶ ἄνθρωπος τέλειος».

Ὁ Ἅγιος δι' ὄλων τῶν ἀνωτέρω διακηρύσσει τήν **ΤΑΥΤΟΠΡΟΣΩΠΙΑΝ ΧΡΙΣΤΟΥ** καὶ **ΜΟΝΟΓΕΝΟΥΣ ΥἱΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ**. Ὁ Ἅγιος διατρανώνει ὅτι ὁ **ΧΡΙΣΤΟΣ**

(1) Μὴ τῷ γράμματι μόνον ὧδε δεῖ βλέπειν ἀλλά τῷ λόγῳ προσέχειν. Εἰ καὶ βλέπει τόν Ἅγιον γράφοντα «**ΜΙΑΝ ΦΥΣΙΝ**» τοῦ Θεοῦ Λόγου σεσαρκωμένην καὶ προσκυνουμένην, ἅς μὴν κινηθῇ ὁ ἐκ Πατρῶν προθυμότητος υἱός τοῦ Διαβόλου νά συκοφαντήσῃ τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν καὶ ὡς Μονοφυσίτην. Δέν κηρύττει τήν Αἴρεσιν τῶν Μονοφυσιτῶν ὁ Ἅγιος, διότι σεσαρκωμένην αὐτήν τήν τοῦ Θεοῦ Φύσιν καταγγέλει, καὶ ἅπαντες οἱ τῷ Σατανᾷ μὴ δουλεύοντες τό πρόδηλον νοοῦσιν, ὅτι ἔστιν ἀνεξάλειπτος ἡ διαφορὰ Θεότητος καὶ σαρκός.

καὶ ὁ Υἱὸς καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι τό Αὐτό Ἄναρχον, Προαιώνιον, Ἀΐδιον καὶ Ἀναλλοίωτον Πρόσωπον, καὶ ΟΧΙ ΑΛΛΟ.

Τό σύνθετον πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, νοούμενον κατὰ τήν διαστρέβλωσιν τῆς νέας ἐκκλησίας Κτενᾶ, ὡς ἐκ στοιχείων συγκείμενον, θά ἦτο πρόσωπον ἀναλυόμενον πάλιν εἰς αὐτά τὰ ἐξ ὧν συνετέθη στοιχεῖα, τουτέστιν Χριστομαχία καὶ ὄχι ἡ Ὁρθόδοξος Ὁμολογία, ὄχι τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ ἢ διδασκαλία. Ὁ Ἅγιος περιφρουρεῖ προσεκτικά τό νόημα τοῦ λόγου του ἐκ τῆς αὐτῆς παρερμηνείας: «**ΣΥΝΘΕΣΙΣ ΓΑΡ ΑΡΧΗ ΜΑΧΗΣ, ΜΑΧΗ ΔΕ ΔΙΑΣΤΑΣΕΩΣ, ΔΙΑΣΤΑΣΙΣ ΔΕ ΛΥΣΕΩΣ, ΛΥΣΙΣ ΔΕ ΑΛΛΟΤΡΙΟΝ ΘΕΟΥ ΠΑΝΤΕΛΩΣ**» (Ε. Π. Ε. τ. 40ς, σελ. 48).

Εἶναι ἀπαράδεκτον νά συκοφαντεῖται ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός ὅτι διά τοῦ ὅρου «**Σύνθετος Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ**» διδάσκει τήν πρόσθεσιν χρονικοῦ ὑποστατικοῦ μέρους εἰς τήν Προαιώνιον Ὑπόστασιν τοῦ Θεοῦ Λόγου καὶ τήν ἐν συνεχείᾳ ἀπώλειαν τῆς προαιωνίου ὑπάρξεώς Του. Καί εἶναι πολλαπλῶς βλάσφημον, ἤτοι ἀποτελεῖ Χριστολογικήν, Τριαδολογικήν καὶ Σωτηριολογικήν Αἵρεσιν, νά κηρύσσεται ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ ὡς ἐξ ὑποστατικῶν μερῶν ἐν χρόνῳ συσταθεῖσα καὶ ἐκ τοῦ μή ὄντος εἰς τό εἶναι ἐλθοῦσα. Αὐτή εἶναι ἡ ὑποβολή τοῦ Διαβόλου καὶ ὄχι ἡ Πέτρα τῆς ἡμετέρας Σωτηρίας, ἡ Πλάνη τοῦ Οἴκουμε-

νισμοῦ καὶ ὄχι ἡ Ἀλήθεια τῆς Ὁρθοδοξίας.

Ἡ διατύπωσις τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, «**Ἡ ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου πρό τῆς σαρκώσεως ἀπλή ἦν καὶ ἀσύνθετος καὶ ἀσώματος καὶ ἄκτιστος, σαρκωθεῖσα δέ αὕτη γέγονε καὶ τῇ σαρκί ὑπόστασις καὶ γέγονε σύνθετος ἐκ θεότητος ἧς αἰεὶ εἶχε καὶ ἐξ ἧς προσεῖληφε σαρκός· καὶ φέρει τῶν δύο φύσεων τὰ ιδιώματα ἐν δυσὶ γνωριζομένη φύσεσιν ὥστε ἡ αὐτή μία ὑπόστασις ἄκτιστός τέ ἐστι τῇ Θεότητι καὶ κτιστή τῇ ἀνθρωπότητι, ὁρατὴ καὶ ἀόρατος**» (Ε. Π. Ε. τ. 1ος, σελ. 430), διδάσκει ὅτι ἡ ἔνωσις τῶν δύο φύσεων τοῦ Χριστοῦ γέγονε καθ' ὑπόστασιν, ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Θεοῦ Λόγου οὐ μῖα πλέον ἐστὶ φύσεως Ὑπόστασις, οὐχ ὑπὸ μίαν πλέον ἴσταται φύσιν, οὐ μόνον τῆς Θεϊκῆς φύσεως ἔστιν ὙΠΟΣΤΑΣΙΣ, ἀλλὰ καὶ τῆς ἀνθρωπίνης. Εἰς τήν Ὑπόστασιν τοῦ Λόγου πρό τῆς Σαρκώσεως Θέσιν εἶχε μόνον ἡ Θεϊκὴ φύσις. Νῦν δέ καὶ εἰς τούς αἰῶνας τῶν αἰώνων, σύν τῇ Θεϊκῇ, θέσιν ἔχει καὶ ἡ ἀνθρωπίνη φύσις. Αὕτη οὖν ἡ τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ ΣΥΝΘΕΣΙΣ καὶ οὐχ ἡ ἀνάκρασις, ὁ φυρμός, ἡ ἐμβολή κτίσματος εἰς τό Προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, ὡς παρερμηνεύη καὶ βλασφημεῖ ἡ νέα Χριστομαχία.

Β) ΑΝΤΙΤΡΙΑΔΙΚΗ ΒΛΑΣΦΗΜΙΑ, Η ΑΛΛΟΙΩΣΙΣ ΤΗΣ ΥΠΟΣΤΑΣΕΩΣ ΤΟΥ ΥΙΟΥ ΚΑΙ ΛΟΓΟΥ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Ἡ δευτέρα διαστρέβλωσις τῆς ἀνωτέρω διατυπώσεως τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου τοῦ Δαμασκηνοῦ, ὑπὸ τῆς νέας Χριστομαχίας, γεννᾶται ἀπὸ τήν ἀνάγκη νά ἐδραιωθῇ ἡ πρώτη: **Διά νά προκύψῃ ἐν χρόνῳ ἡ Σύνθετος ὑπόστασις τοῦ Χρι-**

στοῦ πρέπει ἡ Ὑπόστασις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ νά εἶναι τρεπτή, μεταβλητή, ἀλλοιωτή. Διά τοῦτο ἀναγκάζεται ἡ νέα Χριστομαχία νά τολμήσῃ τόν Οἰκουμενιστικόν ἰσχυρισμόν ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ προέκυψεν ἐν

χρόνω ἐκ τῆς μετατροπῆς καὶ ἀλλοιώσεως τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Ἡ ΑΝΤΙΧΡΙΣΤΟΣ ΟΙΚΟΥΜΕΝΙΣΤΙΚΗ ΑΙΡΕΣΙΣ ΔΙΑΚΗΡΥΣΣΕΙ: «Στό Πρόσωπο κάτι προσετέθη μέ τήν σάρκωση καὶ ΕΓΙΝΕ ΑΛΛΟΙΩΤΙΚΟ, δηλαδή ἀπό ἀπλό ἔγινε σύνθετο καὶ ἀπό μόνον ἄκτιστο πού ἦταν ἔγινε ὁμοῦ καὶ κτιστόν!» (Λ. Δ. Κτενᾶς, ΠΡΟΣ ΝΕΟΧΡΙΣΤΟΛΟΓΟΝ, Πάτρα, Νοέμβριος 2004, σελ. 2). Κατά τούς κήρυκας τῆς Χριστομαχίας, τό Πρόσωπον τοῦ Λόγου υπέστη ἀλλοίωσιν κατά τήν Ἐνανθρώπησιν καὶ μάλιστα δι' αὐτό δέν δέχονται τόν Θεσσαλονίκης «διότι ὡς λέγει τό προαιώνιον πρόσωπον δέν ἔπαθε καμμίαν ἀλλοίωσιν» (Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος 03/06/2005, σελ. 19).(2)

Τί σημαίνει ὁμως ἡ δοξασία ὅτι τό προαιώνιον Πρόσωπον τοῦ Λόγου υπέστη ἀλλοίωσιν κατά τήν Ἐνανθρώπησιν; Σημαίνει ὅτι ὁ Εἷς τῆς Ἁγίας Τριάδος εἶναι ΑΛΛΟΙΩΤΟΣ. Ἀλλοιωτός ὡστόσον Υἱός οὐ γεννᾶται ἐξ ἀναλλοιώτου, ἀλλά ἐξ ἀλλοιωτοῦ Πατρός. Ἀλλοιωτός δέ Πατήρ οὐ δύναται ἐκπορεύειν ἀναλλοιώτον, ἀλλ' ἀλλοιωτόν Ἅγιον Πνεῦμα. Ἄρα κηρῦσσονται ἀλλοιωταί καὶ αἱ Τρεῖς Ἄχρονες Ὑποστάσεις, ἀλλοιωτή ἡ Ἁγία Τριάς. Οὕτω λοιπόν ἡ Νέα Χριστομαχία ἀποδεικνύεται ἄρδην καὶ Νέα ΤΡΙΑΔΟΜΑΧΙΑ.

Καταδεικνύων τήν βλασφημίαν τοῦ ἰσχυρισμοῦ ὅτι τό Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ ἔχει προέλθει ἀπό μεταβολήν τοῦ Προσώπου τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ

Θεοῦ, ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός γράφει: «Ἐπί μέν οὖν τοῦ μόνου ἀπαθοῦς καὶ ἀναλλοιώτου καὶ ἀτρέπτου καὶ ἀεὶ ὡσαύτως ἔχοντος Θεοῦ, καὶ τό γεννᾶν καὶ τό κτίζειν ἀπαθές. Φύσει γάρ ὦν ἀπαθής καὶ ἄρρευστος, ὡς ἀπλοῦς καὶ ἀσύνθετος, οὐ πέφυκεν ὑπομένειν πάθος ἢ ρεῦσιν, οὔτε ἐν τῷ γεννᾶν, οὔτε ἐν τῷ κτίζειν, οὐδέ τινος συνεργείας δεῖτο. Ἄλλ' ἡ μέν γέννησις, ἀναρχος καὶ ἀίδιος, φύσεως ἔργον οὐσα, καὶ ἐκ τῆς οὐσίας αὐτοῦ προάγουσα, ἵνα ΤΡΟΠΗΝ Ο ΓΕΝΝΩΝ ΜΗ ΥΠΟΜΕΙΝΗ ΚΑΙ ΙΝΑ ΜΗ ΘΕΟΣ ΠΡΩΤΟΣ ΚΑΙ ΘΕΟΣ ΥΣΤΕΡΟΣ εἶη καὶ ΠΡΟΣΘΗΚΗΝ ΔΕΞΗΤΑΙ» (Ε. Π. Ε. τ. 4ος, σελ. 64). Εἰ ὁ Πατήρ ἄτρεπτος καὶ ἄνευ τροπῆς γεννᾶ, πῶς τρεπτός ὁ Υἱός; Ἀτρέπτου γάρ Πατρός, μόνον Ἀτρέπτος Υἱός γεννᾶται. Εἰ οὖν ἄτρεπτος καὶ ἀναλλοιώτος ὁ Υἱός, πῶς ἐτρέπη κατά τήν Ἐνανθρώπησιν; Εἰ δέ ἐτρέπη ὁ Υἱός ἐν τῇ Ἐνανθρώπησει, δέχεται οὖν καὶ ὁ Θεός προσθήκην καὶ αὐξήσιν καὶ βελτίωσιν ἢ καὶ ἐκφυλισμόν, ὅπερ ἔστι βλάσφημον καὶ ἀντίθεον καὶ δυσπαράδεκτον καὶ αὐτοῖς ἀκόμη τοῖς θύραθεν εὖ φρονοῦσιν, ὡς τῷ Πλάτῳ καὶ τῷ Ἀριστοτέλει, οἵτινες καίτοι μὴ Χριστιανοί κατενόουν ὅτι εἶναι ἀδύνατον νά τρέπεται ἢ νά ἀλλοιοῦται ὁ Θεός.

Δέν εἶναι ἄγνωστος εἰς τόν Ἅγιον Ἰωάννην τόν Δαμασκηνόν ἡ ἀνάγκη νά ὁμολογῆται ἄτρεπτος καὶ ἀναλλοιώτος ὁ Θεός, οὐ μόνον τῇ φύσει (εἰ γάρ αἱ τῶν κτισμάτων φύσεις ἄτρεπτοί εἰσιν, διότι τῷ λόγῳ τοῦ Θεοῦ ἐστερεώθησαν, πόσον μᾶλλον ἢ τοῦ Θεοῦ;) ἀλλά καὶ

(2) Τό ἐν λόγῳ ἔντυπον, τό δακτύλῳ διαβόλου γεγραμμένον, ἄν καὶ ἀποτελῆ μνημεῖον ἀπάτης καὶ αἰσχροῦς συναλλαγῆς, ἄν καὶ εἶναι ἀνυπόγραφον καὶ ἀσφράγιστον καὶ ἄκυρον, ἄν καὶ δέν δύναται νά ἐκληφθῆ ὡς ἐπίσημον Συνοδικόν κείμενον τῆς περὶ τόν πρῶην Μεσσηνίας Γρηγόριον νέας ἐκκλησίας Κτενᾶ, προσφέρεται ὡς ἀρίστη ἀνακεφαλαίωσις τῶν ἐπ' ἐσχάτως ἀναφανεισῶν Χριστολογικῶν, Τριαδολογικῶν, Ἐκκλησιολογικῶν καὶ Σωτηριολογικῶν Αἰρέσεων.

ταῖς τρισίν Αὐτοῦ χρόνῳ Ἀνάρχοις Ὑποστάσεις: «Φαμέν δέ ἕκαστον τῶν τριῶν τελείαν ἔχειν ὑπόστασιν» (Ε. Π. Ε. τ. 4ος, 76). Τέλεια ὑποστάσεις αἱ τῆς Ὑπεραγίας Τριάδος. Τελεία ἡ τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου Ὑπόστασις. Τό δέ τέλειον οὐκ ἐπιδέχεται βελτίωσιν, οὐ δέχεται ὑποβάθμισιν, οὐκ ἀνέχεται ἀλλοίωσιν, οὐ μετέρχεται τροπῆς.

Δι' αὐτό ἀκριβῶς τό θέμα γράφει καί ὁ Μέγας Ἀθανάσιος: «Ὁ δέ Υἱός ἐκ τοῦ Πατρός ὢν καί τῆς οὐσίας αὐτοῦ ἴδιος, ἀναλλοίωτος καί ἄτρεπτός ἐστιν, ὡς αὐτός ὁ Πατήρ. Οὐ γάρ θέμις εἰπεῖν ἐκ τῆς οὐσίας τῆς ἀτρέπτου τρεπτόν γεννᾶσθαι Λόγον καί ἀλλοιουμένην Σοφίαν. ΠΩΣ ΓΑΡ ΕΤΙ ΛΟΓΟΣ, ΕΙ ΤΡΕΠΤΟΣ ΕΣΤΙΝ; ἢ πῶς ἔτι Σοφία τό ἀλλοιούμενον;» (Ἅγιος Ἀθανάσιος, Ε. Π. Ε. τ. 2ος, σελ. 130). Οὐκ ἔστι τρεπτός ἢ ἀλλοιωτός ὁ Υἱός καὶ Λόγος.

»Τοιαῦτα γάρ φρονοῦντες πολλάκις εἰρήκασιν. Ἀλλ' οὐκ ἔστι Χριστιανῶν ἡ πίστις αὕτη. Οὐδέ γάρ τοῦτο δείκνυσιν εἶναι Λόγον καί Υἱόν ἀληθῶς Θεοῦ, Οὔτε τήν Σοφίαν ἀληθῆ Σοφίαν. ΕΙ ΓΑΡ ΤΡΕΠΟΥΜΕΝΟΝ ΚΑΙ ΑΛΛΟΙΟΥΜΕΝΟΝ, οὐχ ἰστάμενον δέ ἐν ἐνί καί τῷ αὐτῷ, ΠΩΣ ΔΥΝΑΤΑΙ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΕΣ ; Ὁ δέ γε Κύριος λέγει : «Ἐγώ εἰμι ἡ ἀλήθεια». Εἴ τοίνυν ὁ Κύριος αὐτός περί ἑαυτοῦ τοῦτο λέγει καί τό ΑΤΡΕΠΤΟΝ ΕΑΥΤΟΥ δείκνυσιν, οἱ τε ἅγιοι μαθόντες τοῦτο μαρτυροῦσιν, ἀλλά γάρ καί αἱ περί Θεοῦ ἔννοιαι τοῦτο ἴσασι εὐσεβές, πόθεν τοῦτ' ἐπενόησαν οἱ δυσσεβεῖς; Αἱ μὲν οὖν τῆς καρδίας ὡς ἀπό φθορᾶς αὐτά ἐξήμεσαν» (Ἅγιος Ἀθανάσιος, Ε. Π. Ε. τ. 2ος, σελ. 132). Οὐκ ἔστιν ἀλλοιωτός ἢ τρεπτός τῆ ὑποστάσει ὁ Χριστός, ἀλλ' Ἀληθής κατὰ τήν ἰδίαν περί ἑαυτοῦ ἀποκάλυψιν καί κατὰ τῆς εὐσεβείας τήν ἔννοιαν. Χριστιανῶν

ἡ Ἀλήθεια, Χριστιανῶν τό Ἄτρεπτον καί Ἀναλλοίωτον Πρόσωπον τοῦ Χριστοῦ, τοῦ ἐκ Πατρός Ἀχρόνως τό εἶναι ἔχοντος. Οὐκ ἔστι Χριστιανῶν ἡ πίστις, ἀλλά δυσσεβῶν ἐκ διεφθαρμένης καρδίας ὁ ἐμετός, τρεπτήν ἢ ἀλλοιωτήν φρονεῖν τήν Ὑπόστασιν τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ.

Καί ἀλλοῦ τό ἴδιο τονίζων ὁ Ἅγιος Ἀθανάσιος λέγει: «Καί γάρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐπιδημήσαντος, ἡμεῖς μὲν ἐβελτιώθημεν ἐλευθερωθέντες ἀπό τῆς ἁμαρτίας, ΑΥΤΟΣ ΔΕ Ο ΑΥΤΟΣ ΕΣΤΙ, ΚΑΙ ΟΥΚ ΕΠΕΙΔΗ ΓΕΓΟΝΕΝ ΑΝΘΡΩΠΟΣ (πάλιν γάρ τό αὐτό λεκτέον) ΕΤΡΑΠΗ, ἀλλά, καθὼς γέγραπται: «Ο ΛΟΓΟΣ ΤΟΥ ΘΕΟΥ ΜΕΝΕΙ ΕΙΣ ΤΟΝ ΑΙΩΝΑ» (Ε. Π. Ε. τ. 2ος, 164-166). Ὅρατε, πῶς ὁ Ἅγιος ὁμιλεῖ περί τῆς Ἐνανθρωπήσεως καί ἐπιδημίας τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ; Βεβαίως καί ἀναμφιβόλως, διότι ὁ Ἰησοῦς ἐστίν ὁ Λόγος καί οὐκ ΑΛΛΟΣ καί ΑΛΛΟΣ. Ὁ Ἰησοῦς γέγονεν ἄνθρωπος. Ὁ Ἰησοῦς γέγονεν ἄνθρωπος καί οὐκ ἐτράπη, διδάσκει ὁ Ἅγιος τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' ὁ υἱός τῆς πλάνης ἀντιδιδάσκει πῶς ὁ Λόγος γέγονεν Ἰησοῦς, πῶς ὁ Λόγος ἐτράπη γινόμενος ἄνθρωπος, πῶς ὁ Λόγος ἠλλοιώθη καί οὕτω ἤρξατο τοῦ εἶναι ὁ Χριστός.

Τοῦτο δέ ἄκρα δυσσέβεια. Ὁ Λόγος τοῦ Θεοῦ δέν ἐτράπη ὅτε ἐνηνθρώπησεν. Ἔστι γάρ εἰκὼν τῆς ἀληθείας αὐτῆς καί εἰς τόν ἄνθρωπον. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου λογίζεται καί ὁ λόγος αὐτός φθειγόμενος Οὐ τρέπεται, ἀλλά μένει αὐτός ὡσπερ καί νοεῖται. Ὁ νοῦς τοῦ ἀνθρώπου λογίζεται καί ὁ λόγος αὐτός γραφόμενος Οὐ τρέπεται, ἀλλά μένει αὐτός ὡσπερ καί νοεῖται. **Κτίσμα ὁ ἄνθρωπος, καί ὁ λόγος αὐτοῦ ἰδίαν ὑπόστασιν οὐκ ἔχει, ἀλλ' ὁ λόγος αὐτοῦ μένει ἄτρεπτος καί ἀναλλοίωτος**

όπως νοείται όταν εκφέρεται προφορικῶς ἢ ἐπὶ χάρτου καταγράφεται. Αὐτόν δέ τόν Ἄκτιστον καί Ἐνυπόστατον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρός, τίς τολμᾷ κηρῶσαι τρεπτόν καί ἀλλοιωτόν; Ὁ τῆς φθορᾶς Σατανοκίνητος υἱός.

Κτίσμα ὁ ἄνθρωπος, καί ἐν χρόνῳ τόν βίον αὐτοῦ πολιτεύεται, καί ἀπό ἀλλαγῆς εἰς ἀλλαγὴν διαρκῶς περιπίπτει, καί χωρισμῶ ψυχῆς καί σώματος ἐν τῷ θανάτῳ ὑποκύπτει, ἀλλ' ἡ ταυτότητος τοῦ προσώπου του οὐδέποτε εἰς ἄλλον τρέπεται οὐδέ ἑτέραν ἀρχὴν ὑπέβηκεν ἄλλοιωσεως λαμβάνει. Καί τίς τολμᾷ Αὐτόν τόν Ἄκτιστον καί Ἐνυπόστατον Υἱόν καί Λόγον τοῦ Θεοῦ Πατρός, τόν πρό πάντων τῶν αἰώνων γεννηθέντα, τό Φῶς ἐκ Φωτός τό Ἄϊδιον, τόν δι' Οὐ τά πάντα ἐγένετο, τρεπτόν καί ἀλλοιωτόν τῇ Ὑποστάσει κηρῶσαι;

Τό ἀναλλοιώτον καί ἄϊδιον τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Μονογενοῦς Υἱοῦ καί Λόγου τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀναγκαῖον ἐκ τοῦ ὅτι ὁ Υἱός, ἐναντία εἰς τὴν αἴρεσιν τοῦ Ἀρείου τὴν ὁποῖαν ἐπανεισάγει ἡ νεοφανῆς ἐκκλησία Κτενᾶ, δέν ἔχει χρονικήν ἀρχὴν ὑπέβηκεν: «*Τό μὴ ἀρξάμενον τοῦ εἶναι, ἄτρεπτόν ἐστί· εἰ γάρ ἐτρόπη, οὐ παντελῶς ἐστὶν ἀναρχον*» (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Ε. Π. Ε. τ. 5ος, σελ. 138). Ὅ,τι δέν ἔχει χρονικήν ἀρχὴν εἶναι ἄτρεπτον, ἀλλ' ὅ,τι ὑπόκειται εἰς τροπὴν δέν εἶναι ἀναρχον. Τοιοῦτον Υἱόν καί Λόγον, τρεπτόν καί ἀρξάμενον τοῦ εἶναι, πρεσβεύει ἡ περὶ τόν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον ἐκκλησία τῶν νέων Ἀρειανιστῶν.

Τρεπτός ὁμως Υἱός καί Λόγος σημαίνει τρεπτή Ἁγία Τριάς. Ἀλλοιωθέντος τοῦ Ἐνός, ἡ Τριάς ἠλλοιώθη καί οὐκ ἔστι πλέον Ἁγία. Ἀλλοιωτός Λόγος σημαίνει καί Πατήρ ἠλλοιωτός, καί Πνεῦμα Ἅγιον ἠλλοιωτόν, καί Τριάς

ἐαυτῇ ἠλλοτριουμένη. Ἀλλοιωτόν ἐκήρυξε τόν Τρισυπόστατον Θεόν ἢ περὶ τόν πρῶν Μεσσηνίας Γρηγόριον ἐκκλησία καί τῆς Ἀναλλοιώτου Δόξης τοῦ Θεοῦ ἐαυτὴν ἠλλοτριώσεν. Ἡ Ἀλήθεια ὁμως οὐκ ἠλλοιώτω, διότι ἔστιν ἡ «*Τριάς τελεία, Δόξη καί Ἀιδιότητι καί Βασιλεία, μὴ μεριζομένη, μηδέ ἀπολλοτριουμένη. Οὔτε οὖν κτιστόν τι ἢ δοῦλον ἐν Τριάδι, οὔτε ἐπέισακτον, ὡς πρότερον μὲν οὐχ ὑπάρχον, ὕστερον δ' ἐπέισελθόν. Οὔτε γάρ ἐνέλιπέ ποτέ Υἱός Πατρί, οὔτε Υἱῷ Πνεῦμα, ἀλλ' ΑΤΡΕΠΤΟΣ ΚΑΙ ΑΝΑΛΛΟΙΩΤΟΣ Η ΑΥΤΗ ΤΡΙΑΣ ΑΕΙ. Οὕτω γάρ ἡμεῖς πιστεύομεν τὴν μακαρίαν καί ζωοποιόν καί ἀδιαίρετον Ἁγίαν Τριάδα. Πατήρ, Υἱός, καί Πνεῦμα Ἅγιον, τρία Πρόσωπα, μία εἰκὼν τρεῖς χαρακτῆρες, μία ἐκτύπωσις τρεῖς ὑποστάσεις, μία θεότης τρία ιδιώματα, μία οὐσία τρεῖς ἐνέργειαι, μία χάρις τρεῖς ὑπέβηκεν, μία ἰσότης τρεῖς ἐπιγνώσεις, μία δόξα τρία ὀνόματα, μία ὁμολογία τρεῖς, μία πίστις*» (Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός, Ε. Π. Ε. τ. 4ος, σελ. 140 - 142).

Θεοῦς ἠλλοιωτούς, μόνον ἡ τῶν εἰδωλολατρῶν ἐκήρυξε πλάνη καί ἡ νέα Ἀντίχριστος Τριαδομαχοῦσα Οἰκουμένη ἐκκλησία Κτενᾶ: «*Χριστιανῶν δέ ἡ πίστις ἄτρεπτον καί τέλειον καί ἀεὶ ὡσαύτως ἔχουσαν τὴν μακαρίαν οἶδε Τριάδα, καί οὔτε πλέον τι τῇ Τριάδι προστίθησιν, οὔτε ἐνδεῆ ποτὲ ταύτην γεγενῆσθαι λογίζεται, ἐκάτερον γάρ τούτων δυσσεβές*» (Μέγας Ἀθανάσιος, Ε. Π. Ε. τ. 2ος σελ. 80).

Ξένη τῷ Ἐνὶ ἐν Τριάδι Θεῷ ἢ τροπῇ καί ἡ ἠλλοίωσις, οὐ μόνον τῇ Θεϊκῇ Αὐτοῦ φύσει, οὐδέ πάλι μόνον τῷ ἀριθμῶ τῶν Ὑποστάσεων, ἀλλὰ παντοδαπῶς: «*προσθήκης δε καί μειώσεως, τροπῆς τε καί ἠλλοιώσεως μηδεμιᾶς γινομένης τοῖς τρισὶ προσώποις Πα-*

πρός καὶ Υἱοῦ καὶ Ἁγίου Πνεύματος» (Ἅγιος Γρηγόριος Νύσσης Ε. Π. Ε. τ. 1ος σελ. 144).

Τρεπτή ὑπόστασις, καὶ πρὸς τὸ μεῖζον ἢ βέλτιον ἀλλοιουμένη, οὐ δύναται νοηθῆναι Θεός, κατὰ τὸν Μέγα τῆς Θεολογίας Γρηγόριον, πόσο μᾶλλον ἢ πρὸς τὸ χεῖρον καὶ ἔλλασον : «*Τό γάρ ἡργμένον, ἢ προκόπτον, ἢ τελειούμενον, οὐ ΘΕΟΣ, κἄν διὰ τὴν κατὰ μικρόν ἀνάδειξιν οὕτω λέγεται*» (Γρηγόριος ὁ Θεολόγος, Ε. Π. Ε. τ. 7ος, σελ. 180).

Οἱ θέλοντες τὴν ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ νά ἔρχεται εἰς τὸ εἶναι ἐν χρόνῳ, ἐκ τῆς ἀλλοιώσεως ἣν λέγουσιν ὅτι ὑπέστη κατὰ τὴν ἐνσάρκωσιν ἢ ὑπόστασις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου, οὐδέποτε ἤκουσαν τὴν φωνὴν τοῦ Ἰησοῦ: «*ὕμεις ἐκ τῶν κάτω ἐστέ, ἐγὼ ἐκ τῶν ἄνω εἰμί· ὑμεῖς ἐκ τοῦ κόσμου τούτου ἐστέ, ἐγὼ οὐκ εἰμί ἐκ τοῦ κόσμου τούτου*» (Ἰωάν. Η' 23). Οἱ κηρύσσοντες τὸν Χριστόν ἐκ τῶν κάτω, τὸ ὄνομα τοῦ Χριστιανοῦ οὐ δύνανται ἔτι φέρειν. Ἐκ τῶν οὐρανῶν γάρ ἡ Ὑπόστασις τῆς ἐκ Μητρὸς ἐπὶ γῆς ἐν χρόνῳ προσληφθείσης σαρκὸς «*Ἐπουράνιος δέ ἄνθρωπος νοεῖται Χριστός, οὐχ ὡς ἄνωθεν ἡμῖν καὶ ἐξ οὐρανῶν τὴν σάρκα κατενεγκών, ἀλλ' ὅτι, Θεός ΩΝ ὁ Λόγος,*

καταβέβηκεν ἐξ οὐρανῶν καὶ τὴν πρὸς ἡμᾶς ὁμοίωσιν ὑπελθών, τουτέστι γέννησιν ὑπομείνας τὴν κατὰ σάρκα ἐκ γυναικὸς, μεμένηκεν ΟΠΕΡ ΗΝ ἄνωθεν δηλονότι καὶ ἐξ οὐρανῶν, καὶ ἐπάνω πάντων ὡς Θεός καὶ μετὰ σαρκός» (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, Ε. Π.Ε. τ. 9ος, σελ. 298-300). Τὸ Πρόσωπον τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ ἀφοῦ ἐσαρκώθη ἔμεινε αὐτὸ ὅπως ἦτο προαιωνίως καὶ ἔμεινε μετὰ τῆς προσληφθείσης σαρκὸς ἐπάνω πάντων. Ὡς καὶ ἀλλοῦ μᾶς λέγει : «*Οὐ γάρ ἠλλοίωται Θεός ὢν ὁ Λόγος, εἰ καὶ γέγονεν ἐν προσλήψει σαρκὸς ἐμψυχωμένης νοερώς*» (Ε. Π. Ε. τ. 9ος σελ. 348). Ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ Αὐτός ὁ Ἀναλλοίωτος Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ ἐστὶ καὶ ἔχει τὴν ὑπαρξίν Του πρὸ παντός χρόνου καὶ πέραν πάσης κτίσεως : «*Ἀλλὰ μὴν ἀλήθεια Χριστός καὶ ἐπάνω πάντων ὡς Θεός· μεμένηκε γάρ ὅπερ ἦν ὁ Λόγος, εἰ καὶ γέγονε σάρξ, ἵνα ὁ πάντων ἐπέκεινα καὶ ἐν τοῖς πᾶσι γεγονώς, διὰ τὸ ἀνθρώπινον σωζόμενον, ἔχοι τὸ εἶναι πέρα παντός καὶ τῶν τῆς κτίσεως ἐπέκεινα μέτρων*» (Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας, Ε. Π. Ε. τ. 9ος, σελ. 420).

ΕΠΙΛΟΓΟΣ

Εἶναι τόσο βλάσφημον ὅσο καὶ φρενοβλαβές τὸ ἐπιχειρούμενον ὑπὸ τῶν νέων Χριστομάχων τόλμημα νά «ἀποδείξουν» ὅτι ἡ Ὑπόστασις τοῦ Χριστοῦ δέν εἶναι προαιώνιος, ὅτι ἔλαβεν ἀρχὴν ὑπάρξεως ἐν χρόνῳ, ὅτι *συνετέθη* ἐξ ὑποστατικῶν μερῶν, ὅτι τοῦτο ἐγένετο κατὰ τὴν Ἐνανθρώπησιν τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου τοῦ Θεοῦ, ὅτι ὁ Υἱός καὶ Λόγος τοῦ Θεοῦ εἶναι Ὑπόστασις *τρεπτή*

καὶ ἠλλοιώθη κατὰ τὴν Ἐνσάρκωσιν. Ἀποτελεῖ ἄμεσον Χριστομαχίαν καὶ Τριαδομαχίαν καὶ συμπλέει μετὰ τῆς Παναιρέσεως τοῦ Οἰκουμενισμοῦ πλήρως καὶ ἄνευ οὐδεμιᾶς προστριβῆς. Εἶναι δέ καὶ κακοήθεια νά ἀποδίδεται αὐτῇ ἡ πολυμερὴς βλασφημία τῆς ἐν χρόνῳ ἐκ συνθέσεως δημιουργίας τῆς Ὑποστάσεως τοῦ Χριστοῦ εἰς τὸν Ἅγιον Ἰωάννην τὸν Δαμασκηνόν καὶ εἰς τοὺς

Ἁγίους τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ.

Ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός μοναδικὴν καὶ οὐ διπλῆν, ἐκ Πατρός αἰδίως καὶ οὐκ ἐκ Μητρός χρονικῶς, κατὰ τὴν Ὀρθόδοξον Πίστιν τῆς Ἐκκλησίας, κηρύττει τὴν Ὑπόστασιν τοῦ Χριστοῦ : «Ὡσπερ γάρ ἐπὶ τῆς Ἁγίας Τριάδος αἱ τρεῖς Ὑποστάσεις ἀδιαιρέτως ἅμα καὶ ἀσυγχύτως ἦνῶνται, ἀδιαιρέτως μὲν διὰ τὸ μοναδικόν τῆς φύσεως καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις ἀσύγχυτον περιχώρησιν, ἀσυγχύτως δὲ διὰ τὴν ὑποστατικὴν διαφορὰν, ἦτοι τὸν τῆς ὑπάρξεως τρόπον, τὸ ἀγέννητόν φημι καὶ τὸ γεννητόν καὶ τὸ ἐκπορευτόν, καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν ὑποστάσεων οὐκ εἰσάγει διαίρεσιν, οὕτω καὶ ἐπὶ τῆς τοῦ Θεοῦ Λόγου Σαρκώσεως αἱ δύο φύσεις ἀδιαιρέτως ἅμα καὶ ἀσυγχύτως ἦνῶνται· ἀδιαιρέτως μὲν, διὰ τε τὸ Μοναδικόν τῆς Ὑποστάσεως καὶ τὴν ἐν ἀλλήλαις τῶν φύσεων ἀσύγχυτον περιχώρησιν, ἀσυγχύτως δέ, διὰ τὴν οὐσιώδη διαφορὰν (τό κτιστόν, λέγω, καὶ τὸ ἄκτιστον, καὶ τὸ θνητόν καὶ τὸ ἀθάνατον καὶ τὸ περιγραφτόν καὶ ἀπερίγραφτον, καὶ τὰ τοιαῦτα), καὶ ὁ ἀριθμὸς τῶν φύσεων οὐκ εἰσάγει διαίρεσιν» (Αγ. Ἰωάννου Δαμασκηνοῦ, ΕΠΕ, τ. 5, σ. 116).

Δέν εἶναι δυνατόν νά λατρεύεται καὶ νά ἀποκαλεῖται «Κύριος» ὁ ἔχων κτιστὴν Ὑπόστασιν, ὡς ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἱεροσολύμων γράφει: «Κύριος καλεῖται οὐ καταχρηστικῶς, ὡς οἱ ἐν ἀνθρώποις, ἀλλὰ ὡς φυσικόν καὶ ἀϊδιον ἔχων κυριείαν. Ἰησοῦς καλεῖται φερωνύμως, ἐκ τῆς σωτηριώδους ἰάσεως ἔχων τὴν προσηγορίαν. Υἱὸς καλεῖται οὐ θετικῶς προαχθεῖς, ἀλλὰ φυσικῶς γεννηθεῖς· καὶ ΠΟΛΛΑΙ τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν αἱ προσηγο-

ρίαι. Ἵνα τοίνυν μὴ τὸ πολυώνυμον τῆς προσηγορίας πολλοὺς υἱοὺς ποιῆση σέ νομίζειν, καὶ διὰ τὰς πλάνας τῶν αἰρετικῶν, τῶν λεγόντων ἄλλον μὲν εἶναι τὸν Χριστόν, ἄλλον δὲ τὸν Ἰησοῦν, ἄλλον δὲ τὴν θύρα καὶ τὰ λοιπά, προασφαλίζεται σε ἡ πίστις, λέγουσα καλῶς, «εἰς ἓνα Κύριον Ἰησοῦν Χριστόν»· εἰ γάρ καὶ πολλαὶ αἱ προσηγορίαι, ἀλλ' ἐν τῷ ὑποκείμενον» (Ε. Π. Ε. τ. 1ος, σελ. 312 - 314).

Κτιστὴ ὑπόστασις; Νέον τὸ ὄν. Κτιστὴ ὑπόστασις; Οὐκ ἐκ Θεοῦ Πατρός φύσει Υἱός. Κτιστὴ ὑπόστασις; Μὴ προσκυνομένη ὑπαρξίς. Ἄλλ' οὐχ οὕτω ὁ Χριστός, ὁ Παλαιός τῶν ἡμερῶν, ὁ ἐκ Πατρός πρό αἰῶνος προσκυνητὴν τὴν Ὑπόστασιν ἔχων, ὡς μᾶς διδάσκει ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας : «Εἶτα πῶς οὐκ ἄμεινον ἀσυγκρίτως ἐνανθρωπήσαντα δι' ἡμᾶς τῷ καὶ φύσιν Υἱῷ, δεδῶσθαι λέγειν αὐτῷ παρὰ τοῦ Πατρός, ἵνα τὰ ἐν ἀνθρωπότητι νοεῖται Θεός, καὶ ἐν ὑπερτάτοις ὑψώμασιν, ἢ τὴν καθ' ὁμᾶς ταπεινώσιν.. ., ἵνα μὴ νέος καὶ ἀρτιφανεῖς ἀγγέλοις τε καὶ ἀνθρώποις εἰσκομίζεται Θεός, τὴν τῆς Θεότητος δόξαν, οὐκ οὐσιωδῶς ἐνυπάρχουσαν ἔχων, ἀλλ' ἔξωθεν εἰσκεκριμένην, καὶ ὡς ἐν μόνη θελήσει τοῦ Θεοῦ καὶ Πατρός. Αὐτῷ δὴ οὖν ἄρα τῷ ἐκ Θεοῦ Πατρός φυνέντι Λόγῳ δεδῶσθαι φαμέν τὸ ὑπὲρ πᾶν ὄνομα» (Ε. Π. Ε. τ. 9ος, σελ. 408).

Ἐν κατακλειδί δέ μετὰ τοῦ ἐν Ἁγίοις Μεγάλου Ἀθανασίου ἀναβοήσωμεν: «καὶ ἡ μὲν τῶν δαιμόνων φαντασία κατήργηται, ΜΟΝΟΣ ΔΕ Ο ΟΝΤΩΣ ΘΕΟΣ ΕΝ Τῷ ΟΝΟΜΑΤΙ ΤΟΥ ΚΥΡΙΟΥ ΗΜΩΝ ΙΗΣΟΥ ΧΡΙΣΤΟΥ ΠΡΟΣΚΥΝΗΤΑΙ» (Ε. Π. Ε. τ. 2ος, σελ. 150).

ΠΟΙΟΣ ΠΡΟΣΠΑΘΕΙ ΝΑ ΝΕΚΡΑΝΑΣΤΗΣΗ ΤΟ ΠΡΟ ΤΕΤΡΑΕΤΙΑΣ ΘΗΣΙΓΕΝΕΣ ΔΙΑΒΟΛΟΧΑΡΤΟ;

Τόν περασμένον Αύγουστον κυκλοφόρησε περιορισμένο εις τούς χώρους τών Ἀντιχρίστων Οἰκουμενιστῶν Ἐκκλησιομάχων ἓνα φυλλάδιο φέρον τόν τίτλον «Ποιμαντορική Ἐγκύκλιος», τό ὅποιον δέν εἶναι ἄλλο ἀπό τό κοινῶς χαρακτηρισθέν **Διαβολόχαρτο** ὅπως καί οἱ ἴδιοι τό ἀναφέρουν στόν πρόλογό του, καί τό ὅποιο συνετάχθη ὑπό τοῦ Κτενᾶ καί πολλάκις ἐτροποποιήθη ὑπ' αὐτοῦ καί ὑπό ἄλλων.

Τό **Διαβολόχαρτο** αὐτό φέρει ἡμερομηνίαν 3 - 6 - 2005 καί ἔχει τήν ἐπίπλαστη μορφή ἐπισήμου δήθεν συνοδικοῦ ἐγγράφου. Δημοσιεύεται συγκεκριμένως τό Γ' τροποποιημένο σχέδιον μέ δύο προστεθεισες ὑποσημειώσεις εις τό σῶμα τοῦ κειμένου, ἓνα πρόλογο στήν ἀρχή καί ἓνα νέο προστεθέν τμήμα εις τό τέλος.

Τό **Διαβολόχαρτο** ἐκυκλοφόρησε ἀπό χέρι σέ χέρι καί ὄχι ὅπουδῆποτε, ἀλλά σέ συγκεκριμένους χώρους καί άτομα. Ἐπίσης ἄτομο κατέχον θέση εις τόν χώρον τών Ἐκκλησιομάχων, ἐρωτηθέν περί τόν Αὔγουστον, διά τήν κυκλοφορία τοῦ ἐν λόγῳ **Διαβολοχάρτου** διέφεισε τά περί τῆς κυκλοφορίας του.

Τό **Διαβολόχαρτο** αὐτό εἶναι ἓνα **θησιγενές ἔκτρομα**, παρότι κατά τήν γέννησή του οἱ γεννήτορές του τό ἐξεθείαζαν ὡς κατά πάντα **ὀρθόδοξον, ἀλάθητον** κατά τόν Σκρέτα καί θεόπνευστον, ὁ δέ Κτενᾶς τό θεώρησε καί ὡς **θαῦμα**. Οἱ ἴδιοι αὐτοῖ ἐτρωσαν καί τραυμάτισαν τό κύρος του διά πολλαπλῶν τροποποιήσεων πού ἐπέφεραν εις αὐτό, ὄχι μόνον ὡς πρός τήν ἔκφρα-

σιν, ὅπως διατείνονται, ἀλλά καί ὡς πρός τό δογματικό μέρος. Ὁ δέ Χρυσόστομος Τζανῆς, ἓνας ἀπό τούς πολλούς οἱ ὅποιοι ἔκαναν ἐπεμβάσεις καί τροποποιήσεις εις αὐτό, οὔτε πού τό ὑπέγραψε. Ἐπειτα πραγματοποιοῦντες τό Σχίσμα, χωρίς προηγουμένως νά κυκλοφορήσουν τό **Διαβολόχαρτο** ὥστε νά πληροφορηθῆ ὁ λαός τί πιστεύουν, τό ἐθανάτωσαν καί τό ἔθαψαν διά τῆς λήθης τῶν 3,5 ἐτῶν πού ἐπέρασαν ἀπό τήν ἡμέρα τῆς γεννήσεώς του, ὅποτε τό **ἀνυπόστατον** αὐτό ἐγγράφον **ἀποσυνετέθη πλήρως**.

Μέσα σ' αὐτήν τήν λήθην εἶχε παντελῶς ξεχαστῆ ὡς ἀνύπαρκτον καί ἐάν ποτέ κάποιος ἐρωτοῦσε γιά τήν τύχη του, οἱ ὑπεύθυνοι τοῦ ἀπαντοῦσαν ἀναλόγως μέ τήν ἔμπνευσιν τῆς στιγμῆς.

Τό **Διαβολόχαρτο** δέχθηκε ἐπίσης καταιγιισμό πυρῶν μέσα ἀπό κριτικές ἀναιρέσεις οἱ ὁποῖες τό κατέρριψαν **ἅπαξ διά παντός**. Οἱ γενεσιουργοί του ἔδωσαν διαστροφικές καί οὐσιαστικά ἀνύπαρκτες ἀπαντήσεις. Ἄλλοτε, ἀδυνατώντας νά τό ὑπερασπισθοῦν, ἐπέλεξαν μέ μίαν Στωϊκή ἀπάθειαν ἤ καί ἀφασία τήν πιό ἀνώδυνη ἀπάντηση, ὅτι δηλαδή «Περιφρόνηση Πρέπει». Ἡ ἀπάντηση εἶναι ιδιαίτερα λιτή, ἀλλά καί πολύ εὐγλωττα ἀποκαλύπτει τήν ὀλοσχερῆ ἀπογύμνωση τοῦ **Διαβολοχάρτου**.

Τώρα λοιπόν ἀνέσκαψαν τόν τάφον τοῦ Διαβολοχάρτου ὡς ἄλλοι **τυμβωρύχοι** καί προσπαθοῦν νά τό **νεκρاناστήσουν**.

Τό **Διαβολόχαρτο** εἶναι **Καταδικα-**

σμένο εις άποτυχίαν όσον και άν προ-
σπαθοϋν νά τό παρουσιάσουν ώς επί-
σημο συνοδικόν έγγραφον τό όποϊον
έκφράζει τό δήθεν «πιστεύω» τών
Έκκλησιομάχων. Οί Έκκλησιομάχοι δέν
έχουν «δόγματα» ούτε «πιστεύω»,
άλλά μόνον σκοπιμότητα, νά πολεμή-
σουν τήν Έκκλησίαν του Θεου και τά
Όρθόδοξα δόγματα εις τό πρόσωπον
του Όρθοτομοϋντος τόν λόγον τής
Άληθείας Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης
κ.κ. Χρυσοστόμου (Μητροπούλου). Οί
διακηρύξεις τους ειναί ένα συνονθύ-
λευμα Κατεγνωσμένων Αιρέσεων, αί
όποια αναβιώνονται διά νά έξυπηρετή-
σουν τήν δημιουργίαν του σχίσματος -
πραξικοπήματος. Προσπάθησαν μόνον
νά πλάσουν ένα θεολογικό προσωπεϊον.
Άντλησαν έτσι από τά θολερά νερά του
Προτεσταντισμοϋ, του Νεστοριανισμοϋ,
του Βαρλααμιτισμοϋ και κάπου δημι-
ούργησαν και δικές τους αιρέσεις.
Όμως οί έξελίξεις, ενώ δέν εϋνοοϋσαν
τήν κυκλοφορία του Διαβολοχάρτου,
τούς ανάγκασαν έσπευσμένα νά προ-
χωρήσουν εις τήν δημιουργίαν του σχί-
σματος χωρίς νά έκφράσουν, ώς ώφει-
λον πρώτα τίς δογματικές θέσεις,
πράγμα τό όποϊον δέν έχουν κάνει
ούτε και εκ των υστέρων μέχρι σήμε-
ρον. Έτσι, αφού ό σκοπός τους τό σχί-
σμα έπετεύχθη, τό μέσον τό Διαβολό-
χαρτον περιόττευε, βγάζοντας τους και
από τήν δύσκολην θέσην νά βροϋν όλοι
ένα κοινόν τόπον εις τό δογματικόν μέ-
ρος, πράγμα άκατόρθωτον δι' αυτόν
τόν πύργον τής Βαβέλ πού ειναί ό
χώρος τών Έκκλησιομάχων. Μεταξύ
τους δέν έχουν ούτε δογματική όμοφω-
νία, ούτε συγκεκριμμένες θέσεις, ή
μᾶλλον δέν έχουν ούτε θέσεις, ούτε
«πιστεύω» περί ών λέγουν και περί ών
διαβεβαιοϋνται.

Καθίσταται πλέον άκυρο και άνευ
σημασίας, γιατί και οί φερόμενοι ώς

υπεϋθυνοι διά τήν κυκλοφορίαν του
Διαβολοχάρτου άγνοοϋσαν και άγνοοϋν
οί ίδιοι άκόμη τό περιεχόμενον του
κατά τήν ιδικήν των δημοσίαν όμολο-
γίαν.

Επιπλέον τό κείμενον στερεΐται χει-
ρογράφων υπογραφών και σφραγίδων
άλλά και εκ των φερομένων ώς υπευθύ-
νων κάποιοι όταν υποτίθεται ότι τήν
υπέγραφαν ούτε νά υπογράψουν ήταν
εις θέσιν, ούτε άκόμη και νά βρίσκονται
εις τόν χώρον άπ' όπου φέρεται ότι
αυτό έξήλθεν, διότι νοσηλεύοντο μα-
κράν εις διαφορετικά νοσοκομεία και
εις κωματώδη κατάστασιν.

Όμως άς δοϋμε έν συντομία και τό
ιστορικόν του έκτρώματος αυτού τό
όποϊον οί Έκκλησιομάχοι όνομάζουν
«Ποιμαντορική Έγκύκλιο».

Κατά τήν 27 - 3 - 2002 παρουσιά-
σθηκε τό Διαβολόχαρτον υπό του πα-
ναιρεσιάρχου Κτενᾶ ένώπιον τής Συνό-
δου και ζητήθηκε φορτικώς ή αύθημε-
ρόν, άνευ προηγηθείσης μελέτης, υπο-
γραφή και δημοσίευσις του. Δέν έπε-
τεύχθη όμως διότι ή έσπευσμένη αύτή
διαδικασία κατεκρίθη υπό του Θεσσα-
λονίκης ό όποϊος ζήτησε προθεσμία
πρός διεξοδικήν του μελέτην και Συνο-
δικήν συζήτησιν, ή όποία δέν έγένετο
ποτέ. Εΐναι ανεπίτρεπτον ή Ίερά Σύ-
νοδος νά εκδίδη Έγκυκλίους Άνευ
Συνοδικής Μελέτης, Διαγνώμης και έν
Άγίω Πνεύματι Αποφάσεως.

Κατά τήν 28 - 4 - 2002 άπεστάλησαν
«Παρατηρήσεις» του Θεσσαλονίκης και
άλλων δύο Θεολόγων επί του Διαβολο-
χάρτου έπισημαίνοντας τά κυριώτερα
από τά πολυπληθῆ αίρετικά σημεία
του.

Τήν 3 - 7 - 2002 οί άγνοοϋντες τό
περιεχόμενον του προτεινομένου Σχε-
δίου Έγκυκλίου δύο Μητροπολίται,
Μεσσηνίας και Κοζάνης, άπεφάσισαν
νά ήγηθοϋν πραξικοπήματος κατά τής

Ἐκκλησίας καί ἀπαίτησαν τήν ἄνευ Συνοδικῆς Συζητήσεως ὑπογραφήν καί ἄμεσον κυκλοφορίαν τοῦ **Διαβολοχάρτου**. Τότε ὁ Ἀρχιμανδρίτης π. Εὐθύμιος Ἐπιφανίου, Καθηγητῆς Θεολόγος, πρῶτον τούς ἀνάγκασε νά ὁμολογήσουν δημοσίως τήν ἀγνοιά τους τόσο δια τὸ περιεχόμενον του ὅσον καί δια τὸ περιεχόμενον τῶν «Παρατηρήσεων» καί δεύτερον ἐνώπιον ὄλων ἐκείνων **ἔκαυσε τὸ Διαβολόχαρτον** ἀποδοκιμάζοντας μ' αὐτόν τὸν τρόπον καί τὸ αἰρετικόν του περιεχόμενον καί τίς ἀντιεκκλησιαστικές τους ἐνέργειες, οἱ ὁποῖες ὡδηγοῦσαν εἰς ΣΧΙΣΜΑ.

Τὴν 5 - 7 - 2002 ἐν μέσῳ ὕβρεων καί ἀπειλῶν γιά ὅσους δέν ὑπέγραψαν τὸ **Διαβολόχαρτον**, ὅτι δῆθεν θά εἶναι αἰρετικοί, ἐκτός Ἐκκλησίας, οἱ δύο πραξικοπηματικά ἐνεργοῦντες ἐπίσκοποι, ἀρχετοὶ κληρικοί, μοναχοί, δόκιμοι μοναχοί, λαϊκοὶ θεολόγοι καί μὴ, ὑπέγραψαν τὸ **Διαβολόχαρτον** ἂν καί ἡ συντριπτικὴ πλειοψηφία τῶν ὑπογραψάντων, κατὰ τήν ἰδικήν των ὁμολογίαν ἐνώπιον τῆς συνάξεως, δέν ἐγνώριζον τὸ περιεχόμενον του.

Τὴν ἴδια ἡμέρα, 5 - 7 - 2002, ἡ **ψευδεγκύκλιος** δέχεται δύο θανάσιμα πλήγματα. **Πρῶτον** δέν ὑπογράφεται ἀπὸ τοὺς αἰρετικούς Χρυσόστομον Τζανῆ καί τοὺς σύν αὐτῷ. **Δεύτερον**, δύο ὥρες μετὰ τήν ὑπογραφήν του, τὸ ἐν λόγῳ **Διαβολόχαρτον**, τὸ μόλις πρό ὀλίγου ὑπογραφέν κείμενον τροποποιεῖται ὑπὸ ὁμάδος λαϊκῶν καί κληρικῶν, ἐν ἀγνοίᾳ τῶν ὑπογραψάντων, ἀφοῦ τὸ ὑπέγραψαν καί ἐν ἀγνοίᾳ των.

Τὴν 12 - 7 - 2002 ἡ τροποποιήσις συνελθῆκε ἐπὶ μίαν ἑβδομάδα. Ἀφοῦ ὅμως ἐτοιμάσθηκε τὸ τροποποιηθέν πρὸς κυκλοφορίαν, ἐπενέβη ἄλλη ὁμάδα λαϊκῶν καί ἐπέφερε νέες τροποποιήσεις εἰς τὸ ἤδη τροποποιηθέν καί παραμένον οὐσιαστικῶς καί πάλιν

Αἰρετικώτατον.

Τὴν 6 - 8 - 2002 γίνεται κάποια προσπάθεια νά ἔλθῃ εἰς τήν δημοσιότητα ὡς ἐπίσημον ἔγγραφο, διὰ τῆς ἀποδοχῆς καί ὑπογραφῆς του ὑπὸ τοῦ Θεσσαλονίκης· ἀλλ' ὁ Θεσσαλονίκης ἀρνήθηκε καί ἔτσι ἡ προσπάθεια ἀπέτυχε παταγῶδως.

Ἡ ἀποτυχία ἔγκειτο εἰς τὸ ὅτι ὑπεδείχθη εἰς τοὺς δύο ὑπευθύνους πῶς οἱ τροποποιήσεις ἔγιναν ἀπὸ ἀναρμόδια, ἄσχετα, ἀνεύθυνα καί αἰρετικά πρόσωπα καί δεύτερον διότι ἐψεύδοντο καταφόρως οἱ δύο φερόμενοι ὡς ὑπεύθυνοι παρουσιάζοντες καθαρὰ διὰ λόγους ἐντυπωσιασμοῦ ὅτι τὸ πολλαπλῶς τροποποιηθέν κείμενον τὸ ὁποῖον ἀπέστειλαν εἰς τὸν Θεσσαλονίκης εἶναι τὸ πρῶτον πού ὑπεγράφη τὴν 5 - 7 - 2002 ὑπὸ αὐτῶν καί μέρους τοῦ κλήρου διὰ νά παρουσιάσουν τὸ τροποποιημένον ὡς γενικῶς ἀποδεκτόν. Μία ἀπλῆ ὅμως ἀντιπαραβολὴ τῶν δύο κειμένων καταδεικνύει ἀμέσως τίς κραυγαλέες διαφορές.

Προσέκρουσαν ὅμως εἰς τήν αἰτιολογημένην διὰ τοὺς ἄνω λόγους ἄρνησιν τοῦ Θεσσαλονίκης καί ἐζητήθη ἀπὸ τὸν τελευταῖον νά ἐκφράσῃ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ἔκρινε καί αὐτὸ τὸ ἔγγραφο αἰρετικόν καί ἀπαράδεκτον.

Τὴν 29-10-2002, διὰ ἐπισήμου ἐγγράφου τὸ ὁποῖον τοὺς ἀπέστειλεν ὁ Θεσσαλονίκης, τοὺς ὑπεδείχθησαν τὰ πιὸ καίρια αἰρετικά σημεῖα τοῦ **πολλάκις μέχρι τότε τροποποιημένου** σχεδίου ὅπως καί οἱ ἴδιοι εἶχον ζητήσῃ νά γίνῃ, ὥστε νά συζητηθοῦν ἐν Συνόδῳ.

Ἄντι τῆς νομίμου ταύτης ὁδοῦ παρῆλθον 45 ἄπρακτες ἡμέρες, ὅτε ἐπῆλθεν ὁ αἰφνίδιος θάνατος τοῦ τότε Κοζάνης Τίτου, τοῦ ἐνός ἐκ τῶν δύο ὑπογραψάντων **τὴν Διαβολοεγκύκλιον**.

Ἐκτοτε καί ἐντὸς δεκαήμερου ἀπὸ τοῦ θανάτου τοῦ Κοζάνης, ὁ ἐναπομεί-

νας ἐκ τῶν δύο, ὁ τότε Μεσσηνίας Γρηγόριος, ὄλως ἀδικαιολογήτως καὶ αὐθαριέτως, προέβη μόνος του εἰς ψευδοχειροτονίας ἐπισκόπων, καθιστῶν ἔτσι τὸ ΣΧΙΣΜΑ ὀριστικόν.

Ἡ ἀντικανονικότης τῶν ἐνεργειῶν τοῦ πρώην Μεσσηνίας Γρηγορίου μαρτυρεῖται συνοπτικῶς ἐκ τῶν ἀκολούθων:

1) Ἐκκρεμοῦσε ἡ ἐν Συνόδῳ ἐξέτασις τῶν προδειχθέντων ὑπὸ τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου ΑΙΡΕΤΙΚΩΝ ΘΕΣΕΩΝ τοῦ ὑπογεγραμμένου ἐγγράφου, Διαβολοχάρτου, καθὼς ἔπρεπε καὶ καθὼς εἶχον ζητήσει διὰ τῆς ἐπιστολῆς των καὶ οἱ ἴδιοι, Μεσσηνίας καὶ Κοζάνης, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον δέν ἔγινεν ποτέ.

2) Δέν αἰτιολογήθηκε ποτέ ὑπὸ τοῦ πρώην Μεσσηνίας διατί δέν πραγματοποιήθηκε ἡ ἐκκρεμοῦσα ἐν Συνόδῳ ἐξέτασις τῶν Αἱρέσεων τοῦ ἐν λόγῳ ἐγγράφου.

3) Ἀγνοήθηκε ἡ μετὰ τὸν αἰφνίδιον θάνατον τοῦ Κοζάνης ἐπιστολή τοῦ Μητροπολίτου Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου πρὸς τὸν τότε Μεσσηνίας μετὰ τὸ αἶτημα νά συναντηθοῦν ἀμέσως οἱ δύο καὶ νά ἐπιληφθοῦν τῶν προκυψάντων θεμάτων.

4) Δέν ἀπαντήθηκε ποτέ ὑπὸ τοῦ πρώην Μεσσηνίας ἡ Ἐπιστολή τοῦ Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσοστόμου.

5) Ὁ πρώην Μεσσηνίας δέν αἰτιολόγησε ποτέ δημοσίως δι' ἐπισήμου ὑπογεγραμμένου ἐγγράφου διατί ἔπαυσε νά λαμβάνη ὑπ' ὄψιν του τὸ ἕτερον μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου, τὸν Μητροπολίτην Θεσσαλονίκης κ.κ. Χρυσόστομον.

6) Ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος προέβη ΜΟΝΟΣ του εἰς χειροτονίας ἐπισκόπων, ὡς νά ἦτο ἀνύπαρκτον τὸ ἕτερον μέλος τῆς Ἱερᾶς Συνόδου.

7) Ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος κατήγγησεν οὕτω καὶ κατεπάτησεν τὸν

Αἰώνιον ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΘΕΣΜΟΝ καὶ τὸ ΣΥΝΟΔΙΚΟΝ ΣΥΣΤΗΜΑ ΔΙΟΙΚΗΣΕΩΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ.

8) Ὁ πρώην Μεσσηνίας Γρηγόριος ἔχει ἐκτεθῆ δι' ἀδικαιολόγητον ἀντιεκκλησιαστικὴν συμπεριφορὰν καὶ ἐκθέσμως παρανόμους πράξεις ἐνώπιον ΘΕΟῦ καὶ ἀνθρώπων, ἐνώπιον τοῦ ΚΑΝΟΝΙΚΟῦ καὶ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΟῦ ΔΙΚΑΙΟΥ, ἐνώπιον τῆς ἐκκλησιαστικῆς Ἱστορίας καὶ αὐτῆς τῆς κοινῆς λογικῆς.

Μετὰ τίς Πραξικοπηματικὲς των ἐνέργειες καὶ τὸ σχίσμα τοῦ Δεκεμβρίου 2002 καὶ μέχρι σήμερον ἦταν Θαμμένο τὸ **Θνησιγενές ἔκτρομα ἐκεῖνο, τὸ σύγγραμμα του Σατανᾶ πού τὸ ὠνόμασαν Ἐγκύκλιον.**

Μάλιστα, ἐκυκλοφόρησεν περὶ αὐτοῦ Ὁρθόδοξον φυλλάδιον ἐξ Ἁγίου Ὅρους μετὰ τίτλον « **Ἀπεβίωσε καὶ ἐτάφη....** », Ὀκτώβριος 2002.

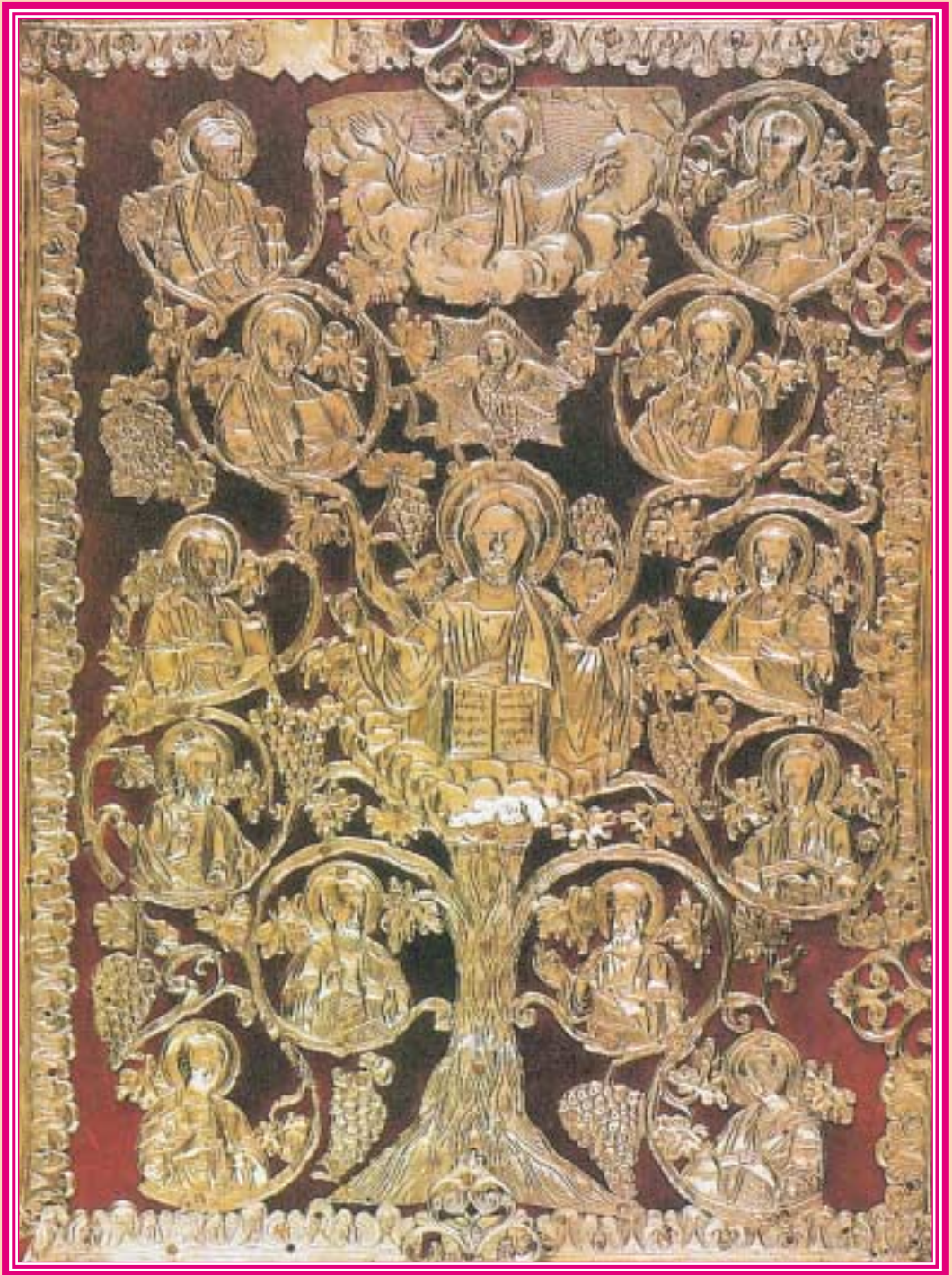
Παρήλθον ἤδη 3,5 ἔτη ἀπὸ τὴν ἡμέρα τῆς θνησιγενοῦς ἐμφάνισεως τοῦ **σιχαμεροῦ ἐκτρομάτος** ἐκεῖνου τῆς 27 - 3 - 2002 ἕως τὸν Ἰούνιον τοῦ 2005.

Ποῖος τυμβωρύχος προσπαθεῖ νά νεκραναστήσῃ τὸ διαλυθὲν καὶ ἀποσυντεθὲν ἔκτρομα ἐκεῖνο;

Ἀπὸ τίς 8 - 17 Δεκεμβρίου 2002 ὅπου προέβησαν εἰς τὸ Ἀντίχριστον Σατανικόν καὶ Οἰκουμενιστικόν **πραξικόπημα καὶ σχίσμα** μέχρι σήμερον παραμένουν ἐκτεθειμένοι οἱ πρωτεργάται διότι δέν ἔχουν δυνηθῆ νά ἐκφράσουν **κανονικῶς καὶ ἐπισήμως τίς δογματικὰς θέσεις καὶ τοὺς λόγους διὰ τοὺς ὁποίους ὠδηγήθησαν ἀπεγνωσμένως εἰς τὸ πραξικόπημα.**

Ἡ ὅλη αὐτὴ κίνησις, καὶ ἡ περιπέτεια τοῦ **Διαβολοχάρτου** τὸ ὁποῖο πέρασε ἀπὸ χίλιες σατανικὰς διαβουλεύσεις καὶ αἰσχρὲς συναλλαγὰς διὰ νά τὸ **ξεβράσῃ** ἡ θάλασσα ὡς πτώμα εἰς ἀποσύνθεσιν, ἀφήνει νά ἐννοηθῆ ὅτι ὑπάρχει **χάος ἐκκλησιολογικῆς συγχύσεως** εἰς τοὺς

Η ΜΙΑ, ΑΓΙΑ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΟΥ ΘΕΟΥ

Συμβολική εικών τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Θεοῦ, ἡ Ἐκκλησία ὡς Ἄμπελος: «Ἐγώ εἰμί ἡ Ἄμπελος ἡ Ἀληθινή, ὑμεῖς τὰ κλήματα.... καί ὁ Πατήρ μου ὁ γεωργός ἐστί» (Ἰωάν. ΙΕ' 1, 5). Ἀριστούργημα ξυλογλυπτικῆς τέχνης, 20οῦ αἰῶνος.